Mary Higgins Clark

NOAPTE DE VIS

Mary Higgins Clark

NOAPTE DE VIS

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

MARY HIGGINS CLARK
Silent Night
Copyright © 1995 by Mary Higgins Clark
All rights reserved

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

Copyright © 1997
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Decembrie 1997

ISBN 973-576-166-1

CUVINTE DE MULŢUMIRE

Povestirea aceasta s-a născut atunci cînd editorii mei, Michael V. Korda şi Chuck Adams, s-au apucat să dezbată odată, la masă, posibilitatea de a publica o naraţiune cu suspans, a cărei acţiune, situată în Manhattan, ar fi urmat să se desfăşoare în Ajunul Crăciunului. Ideea m-a incitat.

Michael şi Chuck, vouă vă mulţumesc din suflet pentru acea discuţie iniţială, cît şi pentru nepreţuita susţinere pe care mi-aţi acordat-o tot timpul după aceea.

Agentul meu, Eugene Winick, şi expertul meu în publicitate, Lisl Cade, mi-au oferit sprijinul şi ajutorul lor permanent. Mersi şi grazie, Gene şi Lisl.

Şi, în sfîrşit, nenumărate mulţumiri cititorilor care au mereu amabilitatea de a aştepta cu nerăbdare cărţile mele. Vă urez tuturor Sărbători Fericite!

Lui Joan Murchison Broad și în amintirea colonelului Richard L. Broad, cu toată dragostea și mulțumirile mele pentru minunatele momente petrecute împreună.

Sfinte Cristofor, ocrotitor al călătorilor,
roagă-te pentru noi și păzește-ne de rele.

1

Era Ajunul Crăciunului în New York City. Taxiul înainta încet pe Fifth Avenue. Ceasul era aproape cinci după-amiaza. Circulaţia se desfăşura anevoios, iar pe trotuare se îmbulzeau cumpărători porniţi în căutarea ultimelor cadouri de Crăciun, funcţionari care se grăbeau spre casele lor şi turişti dornici să-şi delecteze privirile admirînd în treacăt vitrinele magazinelor, fastuos împodobite, şi legendarul Pom de Crăciun din Rockefeller Center.

Se înserase deja, iar cerul se înnora tot mai ameninţător, vrînd parcă să adeverească prognoza meteo care anunţase ninsori de Crăciun. Însă luminile scînteietoare, acordurile colindelor, clinchetul clopoţeilor ce răsunau în mîinile nenumăraţilor Moşi Crăciuni citadini, precum şi voioşia generală a mulţimii învăluiau celebra arteră în acea atmosferă sărbătorească tipică serii de Ajun.

Catherine Dornan stătea dreaptă şi neclintită pe bancheta din spate a taxiului, ţinîndu-i pe după umeri pe cei doi băieţei ai ei. După rigiditatea pe care o

simţea în trupurile lor, îşi dădea seama că mama ei avusese dreptate. Aerul morocănos al lui Michael, care avea doar zece ani, şi muţenia lui Brian, la cei şapte ani ai lui, dovedeau cu prisosinţă că amîndoi băieţii erau profund îngrijoraţi de soarta tăticului lor. Ceva mai devreme, în acea după-amiază, cînd o sunase de la spital pe mama ei, plîngînd încă în hohote, deşi Spence Crowley, medic şi totodată un vechi prieten al soţului ei, o încredinţase că Tom suportase operaţia mai bine decît se aşteptau doctorii şi îi sugerase chiar ca băieţii să vină să-l viziteze pe la ora şapte seara, mama ei i se adresase pe un ton ferm: „Catherine, trebuie să-ţi vii în fire, îi spusese ea. Băieţii sînt tare necăjiţi, iar tu nu le eşti de nici un ajutor. N-ar strica, cred, dacă ai încerca să-i distrezi un pic. Du-te cu ei la Rockefeller Center să vadă Pomul şi pe urmă ia-i la masă în oraş. Dacă te-au văzut pe tine atît de înnegurată, au crezut efectiv că Tom e pe moarte."

Aşa ceva nu se poate întîmpla, se gîndea Catherine. Îşi dorea din tot sufletul să-i fi fost dată puterea de a anula ultimele zece zile, începînd din clipa aceea cumplită cînd o sunaseră la telefon de la St. Mary's Hospital. „Catherine, poţi veni pînă aici? Tom a leşinat în timpul vizitei prin saloane."

Pe moment, îi trecuse prin minte că era vorba probabil de o confuzie. Un bărbat de treizeci şi opt de

ani, suplu şi atletic, nu leşină aşa din senin. Şi chiar Tom glumea mereu spunînd că medicii pediatri au din naştere un fel de imunitate la toţi viruşii şi microbii de care suferă pacienţii lor.

Numai că Tom nu avea imunitate la leucemia care impunea o intervenţie chirurgicală imediată, pentru a-i fi scoasă splina excesiv de mărită. La spital, i-au spus că simptomele bolii se manifestaseră probabil de luni de zile, dar că Tom nu le luase în seamă. Iar în prostia mea, eu n-am remarcat nimic, se gîndea Catherine, căznindu-se să-şi înfrîneze tremurul nervos al buzelor.

Aruncă o privire pe geam şi văzu că treceau prin dreptul Hotelului Plaza. Cu unsprezece ani în urmă, cînd îşi serba cea de a douăzeci şi treia aniversare a zilei de naştere, dăduseră petrecerea de nuntă la Plaza. De obicei, miresele sînt cam emoţionate. Eu n-am fost. Am intrat efectiv alergînd pe culoar.

La zece zile după aceea, sărbătoriseră Crăciunul în Omaha, unde Tom acceptase un post la prestigioasa clinică de pediatrie a spitalului. Şi-am cumpărat ţăcăneala aia de brad artificial de la solduri, se gîndea ea, amintindu-şi-l pe Tom cum ţinea pomul sus şi striga: „Păzea, faceţi loc..."

Anul acesta, pomul pe care îl aleseseră cu atîta grijă zăcea şi acum în garaj, cu crengile legate cu sfoară. Luaseră hotărîrea să vină la New York pentru

operație. Cel mai bun prieten al lui Tom, Spence Crowley, era în prezent un chirurg eminent la Sloan-Kettering.

Catherine se înfioră amintindu-și de tulburarea ce-o cuprinsese cînd i se dăduse voie în cele din urmă să-l vadă pe Tom.

Taxiul opri lîngă bordură.

– E bine aici, domniță?

– Da, perfect, spuse Catherine, căznindu-se să pară veselă în timp ce-și scotea portofelul. Băieți, tăticu' și cu mine v-am adus aici de Ajun, acum cinci ani. Brian, știu, tu erai prea mic, dar Michael, nu-i așa că ți-aduci aminte?

– Da, zise Michael laconic, smucind de mînerul de la portieră. O urmărea pe Catherine cum extrăgea o bancnotă de cinci dolari din teancul îndesat în portofel. Cum de ai atîția bani, mami?

– Cînd tăticul s-a internat ieri în spital, m-au pus să iau tot ce avea la el, în afară de vreo cîțiva dolari. Nu mi-a dat prin cap să mai triez din hîrtii, cînd m-am întors la bunica.

Coborî după Michael pe trotuar și ținu portiera deschisă pentru Brian. Se aflau în față la Saks, nu departe de intersecția dintre Forty-nine Street și Fifth Avenue. Încolonați în șiruri ordonate, privitorii așteptau cu răbdare să poată vedea de aproape spectacolul vitrinelor împodobite pentru Crăciun. Catherine își

îndrumă fiii spre partea din spate a şirului.

– Hai să ne uităm întîi la vitrine şi pe urmă traversăm să vedem pomul mai bine.

Brian oftă din greu. Halal Crăciun! Nu putea suferi să stea la coadă – pentru nimic. Se hotărî să se joace în gînd, cum făcea ori de cîte ori voia să-i treacă vremea mai repede. Îşi imagina că se afla deja acolo unde îşi dorea să fie, iar în seara asta locul visat era camera lui tăticu', la spital. Abia aştepta să-l vadă şi să-i dea cadoul care îl putea însănătoşi, cum îi spusese bunica.

Brian era atît de nerăbdător să se facă seară mai repede, încît atunci cînd le-a venit, în fine, rîndul să ajungă lîngă vitrine, a trecut repede prin faţa lor, fără să remarce aproape scenele cu fulgi de zăpadă, păpuşi, spiriduşi şi animale, care dănţuiau şi cîntau. I-a părut bine cînd au ieşit în cele din urmă din rînd.

Apoi, cînd porniră să traverseze bulevardul, văzu că un tip cu o vioară se pregătea să înceapă să cînte, iar lumea se strîngea în jurul lui. Văzduhul se umplu dintr-o dată de acordurile *Nopţii de vis,* iar oamenii începură să cînte.

Catherine făcu cîţiva paşi înapoi de la bordură.

– Ia staţi să ascultăm şi noi un pic, le spuse ea băieţilor.

Brian sesiză emoţia din glasul ei şi înţelese că mama lui făcea eforturi să nu plîngă. N-o văzuse

aproape niciodată pe mami plîngînd, pînă săptămîna trecută, în dimineaţa aceea cînd cineva telefonase de la spital şi spusese că tăticul era grav bolnav.

Cally mergea agale pe Fifth Avenue. Trecuse puţin de ora cinci; în jurul ei mişunau nenumăraţi pietoni veniţi de la cumpărături, cu braţele pline de pachete. Cîndva, demult, ar fi vibrat şi ea poate de acelaşi entuziasm, însă astăzi nu o încerca decît o oboseală copleşitoare şi dureroasă. Îi fusese tare greu la serviciu. De sărbătorile de Crăciun oamenii îşi doresc să fie acasă, aşa că majoritatea pacienţilor de la spital fuseseră deprimaţi sau mofturoşi. Expresiile lor posomorîte îi aminteau acut de propria ei deznădejde din timpul ultimelor două Crăciunuri, pe care le petrecuse la secţia pentru femei a închisorii corecţionale din Bedford.

Trecu prin dreptul Catedralei St. Patrick, şovăind doar o clipă, răstimp în care îşi aminti cum bunica o ducea acolo împreună cu fratele ei Jimmy, să vadă ieslea de Crăciun. Dar asta se întîmpla în urmă cu douăzeci de ani, cînd ea avea zece ani, iar Jimmy şase. Un crîmpei de gînd trecător o făcu să-şi dorească să se poată întoarce în acea perioadă, să schimbe lucrurile, să oprească tot răul care se săvîrşise, să-l împiedice pe Jimmy să ajungă cum era acum.

Era suficient doar *să se gîndească* la numele lui, ca să se simtă năpădită de valuri de frică prin toate mădularele. Doamne Dumnezeule, fă-l să mă lase în pace, se ruga ea. Dis-de-dimineaţă, în acea zi, cu Gigi, care se agăţa de ea, se dusese să deschidă uşa în care bubuiau bătăi furioase şi dăduse cu ochii de detectivul Shore împreună cu un alt ofiţer, detectivul Levy, după cum se prezentase, stînd în holul sordid al blocului de pe East Tenth Street cu Avenue B, unde se afla apartamentul ei.

– Cally, ia zi, iar îl piteşti pe frate-tău? Shore scormonea din priviri încăperea, în spatele ei, căutînd dovezi ale prezenţei lui.

Pentru Cally, întrebarea constituia primul indiciu că Jimmy izbutise să evadeze din închisoarea Riker's Island.

– E acuzat de tentativă de omor asupra gardianului de la închisoare, îi spuse detectivul, cu amărăciune în glas. Starea gardianului e gravă. Fratele tău l-a împuşcat şi i-a luat uniforma. De data asta, faci puşcărie cu mult peste cincisprezece luni, dacă-l ajuţi pe Jimmy să scape. Pe lîngă faptul că recidivezi în culpa de tăinuire a făptaşului, mai e vorba şi de tentativa asta de omucidere – sau chiar efectiv omucidere – a unui ofiţer al legii. Cally, bagă de seamă, ai să încasezi pedeapsa maximă.

– Nu mi-am iertat niciodată că i-am dat bani lui Jimmy data trecută, rostise Cally pe un ton calm.

– Păi, sigur. Şi cheile de la maşină, îi reaminti el. Cally, te previn. Nu-l ajuta de data *asta.*

– N-am s-o fac. Fii sigur. Şi, oricum, habar n-am avut ce făcuse înainte. Îi zărise din nou plimbîndu-şi ochii undeva dincolo de ea. Hai, daţi-i drumul, strigase ea. Scormoniţi peste tot. Nu-i aici. Iar dacă aveţi chef să-mi interceptaţi convorbirile telefonice, faceţi-o şi pe-asta, treaba voastră! Foarte bine, să auziţi şi voi cum îi spun lui Jimmy să se predea. Fiindcă eu altceva n-am ce să discut cu el.

Dar *nu se poate* ca Jimmy să mă găsească, se ruga ea croindu-şi drum prin mulţimea de cumpărători şi de gură-cască. De data asta, nu. După ce-şi ispăşise sentinţa în închisoare, Cally o luase pe Gigi de la căminul de copii. Asistenta socială reperase micul apartament de pe East Tenth Street şi îi găsise o slujbă ca infirmieră la St. Luke's-Roosevelt Hospital.

După doi ani de zile, acesta era primul ei Crăciun cu Gigi! Ce păcat că nu-şi putea permite să-i ia cîteva daruri frumoase, se gîndea ea. Se cuvine ca o fetiţă de patru ani să aibă un cărucior nou pentru păpuşi, nu vechitura aia de ocazie, pe care Cally fusese nevoită să i-o ia. Plăpumioara şi pernuţa, pe care le cumpărase, n-aveau cum ascunde aspectul ponosit al căruciorului. Dar poate c-avea noroc să-l găsească

măcar pe tipul care, săptămîna trecută, vindea păpuşi pe stradă, cam prin zona asta. O păpuşă din aceea costa numai opt dolari, iar Cally ţinea minte că zărise una care chiar semăna cu Gigi.

În ziua aceea, n-avusese destui bani la ea, însă tipul îi spusese că urma să fie pe Fifth Avenue, între străzile Fifty-seven şi Forty-seven, în seara de Ajun, aşa că trebuia neapărat să-l găsească. Dă Doamne, se ruga ea, să-l aresteze pe Jimmy pînă n-apucă să mai facă vreun rău altcuiva. Ceva nu e în regulă cu el. Aşa a fost dintotdeauna.

În faţa ei, lumea cînta *Noapte de vis.* Apropiindu-se, îşi dădu seama că nu erau de fapt colindători, ci doar trecători adunaţi în jurul unui violonist, care cînta pe stradă melodii de Crăciun.

...timp preasfînt, toate dorm pe pămînt...

Brian nu cînta, deşi *Noapte de vis* era colindul lui preferat, iar acasă, în Omaha, făcea şi el parte din corul de copii al bisericii parohiale. Ce mult şi-ar fi dorit să fie acum acolo, nu în New York, şi să se pregătească cu toţii de împodobit pomul de Crăciun la ei în salonaş, iar totul să fie aşa cum s-ar fi cuvenit.

Îi plăcea oraşul New York şi aştepta întotdeauna cu nerăbdare să meargă vara în vizită la bunica lui. Se distra nemaipomenit de bine. Însă genul ăsta de vizită nu era pe placul lui – în Ajun de Crăciun, cînd

tăticul e în spital, mămica atît de necăjită, iar fratele lui face pe grozavul cu el, deşi Michael nu-i decît cu trei ani mai mare.

Brian îşi îndesă mîinile în buzunarele de la haină. Îi îngheţaseră rău, deşi avea mănuşi groase. Se uita iritat la uriaşul Pom de Crăciun de vizavi, aflat lîngă patinoar. Ştia că peste un minut mama lui avea să spună: „Bun. Acum, hai să ne uităm mai bine la Pom."

Ce înalt era, cu beculeţe nespus de strălucitoare, iar în vîrf avea o stea mare. Numai că lui Brian nu-i ardea de aşa ceva acum, şi nici de vitrinele pe care tocmai le văzuseră. Nu voia nici să-l asculte pe tipul care cînta la vioară şi, oricum, n-avea nici un chef să stea în picioare aici.

Pierdeau vremea. Voia să ajungă la spital şi să o vadă pe mami cum îi dă lui tăticu' medalia aceea mare cu Sf. Cristofor, care îi salvase viaţa lui bunicu' pe cînd lupta ca soldat în al doilea război mondial. Bunicul o purtase tot timpul în război, dovadă şi crestătura de pe medalie, acolo unde fusese lovită de glonţ.

Bunica o rugase pe mami să i-o dea lui tăticu' şi, cu toate că mami pufnise aproape în rîs, îi făgăduise totuşi s-o facă, spunînd însă: „Zău aşa, mamă, Cristofor a fost doar un mit. Azi nu mai e socotit sfînt, iar singurii oameni pe care i-a ajutat au fost cei care

vindeau medalii persoanelor care obişnuiau să şi le lipească pe bordul maşinii".

Bunica spusese: „Catherine, tatăl tău a avut credinţa că medalia asta l-a ajutat să scape din nişte bătălii cumplite, iar asta e tot ce contează. Aşa a crezut el, iar eu cred la fel. Te rog, dă-i-o lui Tom şi împărtăşeşte şi tu aceeaşi credinţă".

Brian era supărat pe mama lui. Dacă bunica lui credea că tăticu' se putea face bine avînd medalia asta asupra lui, atunci mami trebuia să i-o dea. Era convins că bunica avea dreptate.

...pruncul dulce visează, / Într-un leagăn de cînt! Vioara amuţi, iar o femeie, care dominase cu glasul ei răsunător corul mulţimii, întinse un coşuleţ spre cei din jur. Brian privea cum oamenii puneau înăuntru monede sau bancnote.

Maică-sa îşi scoase portofelul din geanta atîrnată pe umăr, alegînd două bancnote de un dolar. „Michael, Brian, luaţi astea şi puneţi-le în coşuleţ."

Michael înşfăcă dolarul şi, împingîndu-se, se căzni să despice mulţimea. Brian porni după el, după care însă băgă de seamă că portofelul mamei nu intrase pînă la fund în geantă, atunci cînd îl pusese la loc. Sub privirile lui, portofelul căzu pe jos.

Brian se răsuci în loc vrînd să-l ridice, dar i-o luă înainte o mînă străină, care îl înhăţă de pe jos. Constată că persoana care întinsese mîna după

portofel era o femeie slăbuță, îmbrăcată cu un impermeabil negru și pieptănată cu coadă de cal.

– *Mami!* strigă el stăruitor, însă toată lumea începuse din nou să cînte, iar mama nu întoarse capul. Femeia care luase portofelul începu să se furișeze prin mulțime. Instinctiv, Brian se luă după ea, fiindu-i teamă să n-o piardă din ochi. Se întoarse s-o cheme din nou pe maică-sa, însă acum cînta și ea împreună cu ceilalți: *Creștinilor, astăzi, toți cu veselie.* Toată lumea cînta atît de tare, încît își dădu seama că mama n-avea cum să-l audă.

Brian șovăi o clipă, privind peste umăr spre mama lui. Să dea fuga înapoi s-o ia și pe ea? Dar se gîndi iarăși la medalia care îl putea însănătoși pe tata; aceasta se afla în portofelul furat, pe care trebuia neapărat să-l capete înapoi.

Femeia dădea deja colțul străzii. Se năpusti după ea s-o ajungă din urmă.

Ce mi-o fi venit să-l iau de pe jos? se gîndea Cally înnebunită, iuțind pasul pe Forty-eighth Street spre Madison Avenue. Renunțase la planul de a o lua pe Fifth Avenue pentru a-l găsi pe negustorul ambulant care vindea păpuși. Hotărîse, în schimb, să se îndrepte spre metroul de pe Lexington Avenue. Știa că putea ajunge mai repede la metrou dacă mergea pe Fifty-first Street, însă portofelul îi atîrna ca o piatră încinsă în

buzunar şi avea impresia că toată lumea o privea acuzator. În Grand Central Station era îmbulzeală de obicei. Mai sigur să se suie în metrou de acolo.

Cînd o luă spre dreapta şi traversă strada, o maşină de poliţie trecu pe lîngă ea. În ciuda frigului, începu să transpire.

Portofelul era probabil al femeii aceleia, cu cei doi băieţei. Căzuse pe jos, lîngă ea. Cally îşi rememoră momentul cînd o zărise pe tînăra zveltă, îmbrăcată cu mantoul acela roz care, după manşetele răsfrînte, se vedea limpede că era îmblănit. Nu încăpea îndoială că era o haină scumpă, la fel ca şi geanta şi cizmele femeii; iar părul negru, care atingea gulerul mantoului, era îngrijit pieptănat şi lucios. După cum arăta, s-ar fi zis că n-avea nici o grijă pe lumea asta.

Ce mult mi-ar plăcea să arăt şi eu aşa, se gîndise Cally. E cam de vîrsta şi de talia mea şi avem aproape aceeaşi culoare de păr. Ei, cine ştie, poate că la anul o să-mi pot permite şi eu să cumpăr haine frumoase pentru Gigi şi pentru mine.

Întorcînd capul, zări în fugă vitrinele de la Saks. De fapt, n-am văzut cînd i-a căzut portofelul, se gîndea ea. Însă, cînd trecuse pe lîngă femeie, simţise că loveşte cu piciorul în ceva şi, coborînd privirea, îl zărise acolo, pe jos.

De ce n-oi fi întrebat-o dacă nu era al ei? se frămînta Cally. Dar chiar în acea clipă, îşi amintinse

cum, cu mulţi ani în urmă, bunica venise într-o zi acasă, jenată şi necăjită. Găsise un portofel pe stradă, îl deschisese şi văzuse numele şi adresa proprietarei. Mersese pe jos cale de trei străzi ca să-l dea înapoi, deşi din cauza artritei avansate fiecare pas era pentru ea un adevărat chin.

Cînd i-l înmînase, femeia se uitase prin el şi spusese că lipsea o bancnotă de douăzeci de dolari. Bunica fusese tare amărîtă. „Practic, m-a făcut hoaţă."

Amintirea aceea îi năvăli lui Cally în minte, în clipa în care atinse portofelul. Dacă portofelul era într-adevăr al doamnei în mantou roz, iar aceasta credea că, de fapt, Cally îi băgase mîna în buzunar sau că luase bani din el? Dacă, pînă la urmă, mai chemau şi poliţia? Risca să se descopere că era pusă în libertate sub supraveghere. N-aveau s-o creadă, aşa cum n-o crezuseră nici cînd îi dăduse lui Jimmy banii şi maşina ei, fiindcă îi spusese că, dacă nu pleacă numaidecît din oraş, un tip din altă bandă avea să-l omoare.

Oh, Doamne, de ce n-am lăsat portofelul acolo? se gîndea ea. Îi trecu prin minte să-l arunce în prima cutie poştală. Dar riscul era prea mare. În timpul sărbătorilor, oraşul mişuna de sticleţi în civil. Dacă o vedea vreunul şi o întreba ce face? Nu, mai bine să se ducă direct acasă. Aika, femeia care avea grijă de

Gigi laolaltă cu nepoţéii ei, după ce se închidea grădiniţa, urma să o aducă acasă. Se făcuse tîrziu.

Am să bag portofelul într-un plic adresat persoanei al cărei numei e indicat în el şi, mai tîrziu, îl pun la o cutie poştală, hotărî Cally. Asta-i tot ce pot face.

Cally ajunse la Grand Central Station. Aşa cum sperase, o mare de oameni se îmbulzea în toate direcţiile spre garniturile de metrou şi spre pasajele subterane, grăbindu-se să ajungă acasă de Crăciun. Îşi croi drum prin mulţime, traversînd terminalul principal, şi coborî în cele din urmă treptele spre intrarea de la metroul de pe Lexington Avenue.

Vîrînd un jeton în aparat şi grăbindu-se să prindă trenul expres, ce ducea pe Fourteenth Street, nu-l remarcase însă pe băieţelul care se strecurase pe sub bariera rotativă, călcînd pe urmele ei.

2

Creştinilor, astăzi, toţi cu veselie, / Să mergem, să mergem la Betleem...

Pentru Catherine, cuvintele binecunoscute răsunau parcă zeflemitor, amintindu-i de forţele care îi periclitau existenţa mulţumitoare şi fericită de care crezuse că urma să aibă parte pentru totdeauna. Soţul ei era în spital, bolnav de leucemie. În dimineaţa aceea, fusese operat şi i se scosese splina care, fiind excesiv de mărită, risca oricînd să se rupă, şi, cu toate că era prematur să se ştie cu certitudine, se pare că recuperarea decurgea bine. Totuşi, Catherine nu izbutea să-şi risipească teama că Tom n-avea să trăiască, iar gîndul unei existenţe fără el era aproape paralizant.

Cum de nu mi-am dat seama că Tom se simţea din ce în ce mai rău? se frămînta ea. Îşi aminti cum, nu mai departe de două săptămîni în urmă, cînd îl rugase să ia pungile cu mîncare din maşină, Tom se aplecase în portbagaj după plasa cea mai grea, şovăise, iar apoi se crispase ciudat ridicînd-o.

Rîsese de el. „Ţi-a trebuit golf ieri. Şi azi eşti complet boşorogit. Halal atlet, ce să zic!"

– Unde-i Brian? întrebă Michael, revenind lîngă ea, după ce pusese dolarul în coşuleţul cîntăreţei.

Tresărind, Catherine se scutură de gînduri şi privi în jos spre fiul ei.

– Brian? întrebă ea absentă. Păi, e-aici, unde să fie?! Aruncă o privire lîngă ea, apoi îşi plimbă ochii peste întreaga zonă. I-am dat şi lui un dolar. N-a mers cu tine să-l ofere cîntăreţei?

– Nu, zise Michael, îmbufnat. Şi l-a păstrat probabil pentru el. Ce tontălău.

– Încetează, spuse Catherine. Se uită în jur, brusc alarmată. Brian, strigă ea. Brian! Colindul se terminase, mulţimea se împrăştia. Unde era Brian? Nu se poate să fi plecat aşa, de capul lui. *Brian!* strigă ea din nou, de data asta tare şi pe un ton vădit îngrijorat.

Cîţiva oameni se întoarseră şi se uitară la ea, miraţi.

– Un băieţel, spuse ea, din ce în ce mai speriată. E îmbrăcat cu o jachetă de schi bleumarin, iar pe cap are o căciulă roşie. A văzut cineva încotro a luat-o?

Oamenii clătinau din cap, priveau de jur împrejur, vrînd să fie de ajutor. O femeie arătă în spate, spre şirurile de persoane care aşteptau să vadă vitrinele de la Saks.

– Nu s-o fi dus poate acolo? spuse ea cu un accent antipatic.

– Dar dacă s-a dus la Pom? N-o fi traversat strada să-l vadă mai bine? sugeră o altă femeie.

– Poate e la catedrală, se băgă în vorbă altcineva.

– Nu. Nu face Brian aşa ceva. Trebuia să mergem la tatăl lui. Brian abia aştepta să-l vadă. Rostind aceste cuvinte, Catherine îşi dădu seama că se întîmpla ceva cumplit de rău. Simţi că o podidesc lacrimile, cum se întîmpla atît de des în ultima vreme. Scormoni în geantă după o batistă şi observă că dinăuntru lipsea ceva: forma binecunoscută a portofelului.

– Oh! Doamne Dumnezeule, zise ea. Mi-a dispărut portofelul.

– Mami! Michael nu mai avea acum aerul acela posac, sub care încercase pînă atunci să-şi ascundă îngrijorarea faţă de soarta tatălui său. Devenise dintr-o dată un băieţel de zece ani, teribil de înspăimîntat. Mami, dacă Brian a fost răpit?

– Cum adică? Doar nu erau să-l tîrască aşa, cu forţa. Imposibil. Catherine simţea că i se înmoaie picioarele. Chemaţi poliţia, strigă ea. Băieţelul meu a dispărut.

În staţie era aglomeraţie. Sute de oameni se îmbulzeau în toate direcţiile. Totul era împodobit, ca de Crăciun. Era şi multă gălăgie. Zgomote de tot felul

răsunau în spațiul acela imens, amplificate de tavanul înalt de deasupra lui. Un bărbat, cu brațele încărcate de pachete, se izbi cu cotul în urechea lui Brian.

– Scuze, puștiule.

Îi era tare greu să se țină după femeia care luase portofelul mămicii. Mereu ieșea din unghiul lui vizual. Se căzni să ocolească o familie cu doi puștani, care îi blocau calea. Trecu pînă la urmă de ei, dar se pocni de o doamnă, care se uită furioasă la el.

– Fii mai atent, se răți ea.

– Vă rog să mă iertați, spuse Brian politicos, ridicînd privirea spre ea. În acea secundă, aproape că o pierdu pe femeia pe care o urmărea, reușind însă s-o prindă din urmă, cînd aceasta coborî o scară pornind grăbită pe un coridor lung, care ducea la o stație de metrou. Cînd trecu de bariera rotativă, se strecură și el pe sub cea de alături și se sui după femeie în vagon. Trenul era atît de aglomerat, încît abia izbuti să se urce. Femeia stătea în picioare, atîrnată de o bară montată deasupra scaunelor laterale. Brian rămase lîngă ea, cu mîna încleștată pe un stîlp. N-au mers decît o stație lungă, după care femeia se împinse spre ușile care se deschideau. În fața lui Brian era atîta lume, încît abia reuși să coboare la timp, după care a trebuit să se grăbească pentru a o ajunge din urmă. Se ținea scai de ea, urcînd scările în spatele ei, spre un alt tren.

De data asta, în vagon nu mai era atîta aglomerație, iar Brian se postă în picioare lîngă o doamnă în vîrstă, care îi amintea de bunica lui. Femeia cu impermeabilul negru coborî la a doua stație, iar el se ținu în continuare după ea, nedezlipindu-și ochii de pe coada ei de cal; femeia urcă practic în fugă treptele pînă sus, în stradă.

Ieșiră la suprafață într-o intersecție cu trafic intens. Autobuzele treceau în viteză în ambele direcții, grăbindu-se să treacă strada lată pînă nu se schimba culoarea semaforului. Brian aruncă o privire în spate. Din cîte putea el vedea, în josul străzii nu se aflau decît blocuri de locuit. Sute de ferestre erau luminate.

Doamna cu portofelul aștepta la stop. Cînd se aprinse lumina verde, Brian traversă strada după persoana urmărită. Cînd aceasta ajunse pe cealaltă parte, o luă spre stînga, coborînd cu mers iute trotuarul în pantă. Continuînd s-o urmărească, Brian aruncă rapid o privire spre plăcuța cu numele străzii. Cînd fuseseră în metropolă în vară, mama lui îi explicase, în joacă, semnificația plăcuțelor care indicau numele străzilor. „Bunica locuiește pe Eighty-seventh Street, îi spusese ea. Acum sîntem pe Fiftieth. Cîte străzi mai avem de mers pînă la casa ei?" Pe plăcuța aceasta scria Fourteenth Street. Nu strica să țină minte, își zise el, pășind în spatele femeii care avea portofelul mămicii.

Simți fulgi de zăpadă pe față. Începuse să bată vîntul, iar gerul îi pișca obrajii. Ce bine dacă ar fi întîlnit un polițai căruia să-i ceară ajutor, dar nu se vedea nici unul pe nicăieri. Știa ce avea de gînd să facă, oricum – avea s-o urmărească pe doamna aceea pînă la ea acasă. Mai avea încă dolarul pe care i-l dăduse maică-sa pentru bărbatul care cînta la vioară. Putea să-l schimbe și s-o sune pe bunică-sa, iar ea avea să trimită un polițai, care să ia înapoi portofelul mămicii.

Planul era bun, se gîndi el în sinea lui. De fapt, era absolut *sigur* de asta. Trebuia neapărat să capete înapoi portofelul, cu medalia care era înăuntru. Își aminti cum, după ce mami afirmase că medalia nu era bună de nimic, bunica i-o pusese în palmă, spunîndu-i: *Te rog, dă-i-o lui Tom și împărtășește și tu aceeași credință.*

Expresia întipărită pe chipul bunicii era atît de calmă și de neabătută, încît Brian știa că dreptatea era de partea ei. După ce lua înapoi medalia și i-o dădeau lui tăticu', acesta avea să se facă bine. Brian *știa* că așa stau lucrurile.

Femeia cu părul strîns în coadă de cal începu să meargă mai repede. Se ținu după ea cînd traversă o stradă și se îndreptă spre capătul alteia. Apoi, femeia coti la dreapta.

Pe strada unde se aflau acum nu existau magazine cu vitrine luminoase şi împodobite, cum văzuse pe cea de unde veneau. Unele spaţii comerciale erau închise cu scînduri ţintuite în cuie, zidurile clădirilor erau împînzite de mîzgălituri şi tot felul de cuvinte, iar cîteva dintre felinare erau sparte. Un bărbos stătea jos pe bordură, cu degetele încleştate pe gîtul unei sticle. Întinse mîna spre Brian, cînd acesta trecu pe lîngă el.

Pentru prima oară, lui Brian i se făcu frică, însă continuă să înainteze, nedezlipindu-şi ochii de pe femeie. Ningea acum mai dens, iar trotuarul devenise mai alunecos. Se împiedică la un moment dat, dar reuşi să evite o căzătură. Gîfîia din cauza efortului de a ţine pasul cu doamna aceea. Oare pînă unde avea de gînd să mai tot meargă? se întrebă el. Află răspunsul după ce mai străbătură încă patru străzi. Femeia se apropie de intrarea unei clădiri vechi, vîrî cheia în broască şi intră înăuntru. Brian se repezi să prindă uşa pînă nu se închidea în urma ei, însă ajunse prea tîrziu. Uşa se încuiase la loc.

Brian nu ştia ce să facă în continuare, după care văzu prin geam un bărbat care venea spre el. Cînd bărbatul deschise uşa şi trecu grăbit pe lîngă el, Brian izbuti să o apuce şi să se strecoare înăuntru, înainte ca uşa să se închidă din nou.

Holul era întunecos şi murdar, iar în aer plutea o miasmă de mîncare stătută. Auzea în faţa lui paşi care urcau scara. Înăbuşindu-şi frica şi căznindu-se să nu facă zgomot, Brian începu să urce tiptil spre primul palier. Trebuia să vadă întîi unde se ducea doamna aceea, după care se gîndea să iasă de acolo şi să caute un telefon. Poate că era mai bine ca, în loc să sune la bunica, să formeze 911, se gîndea el.

Îl învăţase mămica lui că asta trebuia să facă, dacă avea *efectiv* nevoie de ajutor.

Ceea ce, pînă acum, nu fusese cazul.

– Bun, deci, doamnă Dornan. Descrieţi-mi-l pe fiul dumneavoastră, spuse ofiţerul de poliţie, pe un ton liniştitor.

– Are şapte ani, şi e mic pentru vîrsta lui, zise Catherine. Sesiza perfect că avea o intonaţie stridentă în glas. Stăteau într-o maşină de poliţie, parcată în faţă la Saks, nu departe de locul unde cîntase violonistul.

Simţea strînsoarea mîinii lui Michael, care voia s-o aline.

– Culoarea părului? întrebă ofiţerul.

Michael se grăbi să răspundă:

– Are părul ca al meu. Aşa, mai roşcovan. Şi ochi albaştri. E pistruiat şi îi lipseşte un dinte din faţă. E îmbrăcat cu pantaloni ca ai mei şi cu o geacă la fel,

numai că a lui e albastră, nu verde ca a mea. E slăbănog.

Poliţistul îl privi plin de admiraţie pe Michael.

– Băiete, ne eşti de mare ajutor. Bun, domniţă, parcă spuneaţi că vă lipseşte portofelul, nu? Credeţi că l-aţi scăpat cumva pe jos, sau s-a frecat cineva de dumneavoastră? Vreau să spun, se poate să fi fost vreun hoţ de buzunare?

– Nu ştiu, zise Catherine. Nu-mi pasă mie de portofel. Probabil, însă, că atunci cînd le-am dat băieţilor bani pentru violonist, nu l-am băgat suficient de adînc în poşetă. Era destul de voluminos şi nu-i exclus să fi căzut pe jos.

– Nu cumva fiul dumneavoastră l-a ridicat şi s-a gîndit să facă nişte cumpărături?

– Nu, nu, nu, izbucni Catherine furioasă, scuturînd din cap cu vehemenţă. Vă pierdeţi timpul cu supoziţii fără sens.

– Unde locuiţi, domniţă? Ce voiam să spun era, de fapt, dacă nu doriţi cumva să telefonaţi cuiva? Poliţistul se uită la inelele pe care Catherine le purta pe mîna stîngă. Soţului, poate?

– Soţul meu este internat la spitalul Sloan-Kettering. E grav bolnav. De fapt, cred că se şi întreabă ce s-a întîmplat cu noi. Ar fi trebuit să fim la el. Ne aşteaptă. Catherine puse mîna pe portiera maşinii de poliţie. Nu mai pot sta degeaba aici. Trebuie să-l caut pe Brian.

– Doamnă Dornan, transmit numaidecît semnalmentele lui Brian. Peste trei minute, toţi poliţiştii din Manhattan vor porni în căutarea lui. Credeţi-mă, nu e exclus pur şi simplu să se fi rătăcit şi să nu mai fi ştiut cum să vină înapoi. Se mai întîmplă. Veniţi des în centru?

– Am stat mai demult în New York, dar acum locuim în Nebraska, îi spuse Michael. Venim la bunica în fiecare vară. Stă pe Eighty-seventh Street. Am venit, însă, din nou săptămîna trecută, fiindcă tăticul are leucemie şi trebuia să fie operat. A fost coleg de facultate cu doctorul care l-a operat.

Deşi nu era poliţist decît de un an, Manuel Ortiz venise deja în contact de nenumărate ori cu durerea şi deznădejdea, pe care le deslușea şi în ochii acestei tinere femei. Soţul ei era grav bolnav, iar acum îi dispăruse şi unul dintre copilaşi. Înţelegea perfect că era la un pas de a face un şoc.

– Tăticu' o să-şi dea seama că am păţit ceva, zise Michael îngrijorat. Mami, n-ar fi mai bine să te duci la el?

– Doamnă Dornan, ce-ar fi să-l lăsaţi pe Michael cu noi? Noi o să stăm aici, pentru eventualitatea în care Brian încearcă să vină înapoi. Îi punem pe băieţii noştri de la poliţie să-l caute. O să folosim semnalizatoare luminoase şi megafoane ca să-l anunţăm să ia legătura cu noi, în cazul în care s-a rătăcit cumva pe-aici

prin împrejurimi. Chem o altă maşină, care să vă ducă la spital şi să vă aştepte pînă terminaţi acolo.

– Dar rămîneţi aici ca să vă găsească, dacă vine înapoi, da?!

– Categoric.

– Michael, să fii cu ochii în patru după Brian, promiţi?

– Sigur că da, mami. Stau eu la pîndă să-l văd pe tontălău cînd apare.

– Nu-i mai spune aşa... După care Catherine remarcă expresia întipărită pe chipul fiului ei. Încearcă să mă îmbărbăteze. Vrea să mă convingă că Brian n-a păţit nimic. Că e teafăr şi sănătos.

Îl îmbrăţişă pe Michael şi simţi braţele lui micuţe strîngînd-o cu un gest ce se voia dur şi înţepat.

– Ţine-te tare, mami, îi spuse el.

3

Jimmy Siddons înjură în barbă străbătînd culoarul oval de lîngă Avenue B în complexul de locuinţe Stuyvesant Town. Uniforma de care îl dezbrăcase pe gardianul închisorii îi dădea o înfăţişare respectabilă, însă era mult prea periculos s-o poarte pe stradă. Reuşise să şterpelească un pardesiu împuţit şi o căciulă tricotată din căruciorul unui vagabond. Îmbrăcat cu ele, situaţia nu mai era chiar atît de gravă, dar trebuia să-şi găsească totuşi alte haine, care să arate decent. Îi trebuia şi o maşină. Una a cărei lipsă să nu fie observată pînă dimineaţa, o chestie lăsată în parcare peste noapte, genul acela de maşină cum au mic-burghezii care locuiesc în Stuyvesant Town: de mărime mijlocie, maro sau neagră, la fel ca toate automobilele Honda, Toyota sau Ford, pe care le vezi pe drum. Ceva care să nu bată la ochi.

Pînă acum nu văzuse genul de maşină de care avea nevoie. Zărise la un moment dat un babalîc care se dăduse jos dintr-o Honda, comentînd satisfăcut către pasagerul din dreapta: „Doamne, ce bine-i

acasă", numai că era o tărăboanță din aceea roșie și strălucitoare, care bate la ochi de la o poștă.

Un puștan cu o rablă hodorogită opri și parcă, dar auzind huruitul motorului Jimmy preferă să se lase păgubaș. Asta-i mai lipsea, se gîndea el; să intre cu vechitura aia pe Thruway și să rămînă în pană.

Îi era frig și i se făcuse foame. Zece ore de mers cu mașina, își zicea el, după care ajung în Canada, mă întîlnesc cu Paige și dispărem din nou. Paige era prima lui prietenă adevărată, iar la Detroit îi fusese de mare ajutor. Știa că vara trecută nu l-ar fi înhățat, dacă ar fi scotocit mai bine prin benzinăria aia din Michigan. Dacă i-ar fi dat prin minte să verifice și closetul de lîngă birou, polițaiul în permisie, care ieșise dinăuntru, n-ar mai fi apucat să-l surprindă în timp ce-l amenința cu arma pe vînzător.

A doua zi era din nou în drum spre New York, unde urma să fie judecat pentru uciderea unui polițai.

O pereche în vîrstă trecu pe lîngă el, zîmbindu-i:

– Crăciun fericit.

Jimmy le răspunse, înclinînd politicos din cap. Apoi, ciuli urechile mai bine, auzind-o pe femeie spunînd: „Ed, cum de nu ți-a dat prin minte să pui cadourile pentru copii în portbagaj? Unde s-a mai pomenit în ziua de azi să lași ceva la vedere în mașină?!"

Jimmy dădu colțul, dar apoi se întoarse și păși pe iarbă într-o zonă întunecoasă, uitîndu-se la cele două persoane în vîrstă, care se opriseră în fața unei mașini Toyota de culoare închisă. Bărbatul deschise portiera. Luă de pe bancheta din spate un căluț de lemn balansoar și i-l dădu femeii, după care se aplecă să adune alte cîteva pachete cu ambalaje strălucitoare. Cu ajutorul ei, transferă totul în portbagaj, încuie la loc mașina și se îndreptă înapoi spre trotuar.

Jimmy o auzi pe femeie spunînd: „Sper că n-are nimic dacă am lăsat telefonul în torpedou", la care soțul îi răspunse: „Ei bravo, sigur că n-are nimic. Din punctul meu de vedere, oricum sînt bani aruncați degeaba. Abia aștept să văd reacția lui Bobby mîine, cînd o să desfacă totul".

Îi urmări cu privirea pînă dădură colțul și dispărură. Ceea ce însemna că, probabil, de la ferestrele apartamentului lor n-aveau cum să remarce locul gol din parcare.

Jimmy aşteptă zece minute, după care porni spre mașină. Cîțiva fulgi de zăpadă roiau răzleți în jurul lui. După alte două minute, părăsea complexul la volan. Era cinci fără un sfert. Se îndrepta spre apartamentul lui Cally de pe Tenth cu B. Știa că avea să fie surprinsă văzîndu-l. Și nicidecum prea încîntată. Se gîndea, probabil, că n-avea cum să dea de ea. De ce-și închipuia ea oare că, dacă era închis la Riker's Island,

n-avea cum să-i mai urmărească toate mişcările? se întreba el.

Surioară-surioară, se gîndea Jimmy în timp ce şofa pe Fourteenth Street, i-ai promis bunicii că ai să ai grijă de mine! „Jimmy are nevoie de îndrumarea ta, zisese bunica. Se-nvîrte într-un anturaj prost. Şi e mult prea influenţabil." Ei bine, Cally nu venise nici măcar *o dată* să-l vadă la Riker's. Să fi venit barem o singură dată. Nu primise nici măcar vreo veste de la ea.

Trebuia să fie cu multă băgare de seamă. Era convins că poliţaii îl pîndeau deja prin jurul clădirii lui Cally. Dar anticipase şi inconvenientul ăsta. Bîntuise mult prin cartier şi ştia cum se poate trece din acoperiş în acoperiş, ca să ajungi în clădire. Ba, chiar de vreo două ori, cînd era puştan, fusese la furat pe-acolo.

După cum o ştia el pe Cally, era convins că soră-sa mai avea încă prin dulap nişte haine de-ale lui Frank. Fusese nebună după el şi, probabil, că mai păstra şi acum poze cu el prin toată casa. De parcă bietul om nu murise de mult, încă dinainte ca Gigi să vină pe lume.

Şi tot după cum o ştia el pe Cally, imposibil să n-aibă ea cîţiva verzişori cu care frăţiorul ei să poată trece prin vamă, îşi făcea el socoteala. Găsea el o

modalitate s-o facă să-şi ţină gura, pînă ce ajungea cu bine în Canada şi se întîlnea cu Paige.

Paige. În mintea lui se înfiripă o imagine de-a ei. Apetisantă. Blondă. Numai douăzeci şi doi de ani. Nebună după el. Ea aranjase totul, făcînd să-i parvină pe furiş revolverul. Fata care n-avea să-l dezamăgească sau să-l părăsească niciodată.

Jimmy zîmbea răutăcios. Tu n-ai încercat niciodată să mă ajuţi cînd îmi putrezeau oasele în Riker's Island, se gîndea el – dar şi de data asta, surioară dragă, ai să mă ajuţi să scap, fiindcă n-ai încotro.

Parcă maşina pe o stradă ceva mai departe de spatele clădirii unde locuia Cally şi, prefăcîndu-se că verifică un pneu, privi în jur. Nu se vedea nici un poliţai. Chiar dacă ţineau sub supraveghere clădirea, nu ştiau probabil că se putea pătrunde înăuntru şi prin magazia aceea de vechituri, închisă cu scînduri bătute în cuie. Ridicîndu-se în picioare, trase o înjurătură. Lua-l-ar naiba de autocolant. Era lipit prea la vedere pe bara de protecţie. TOCĂM MOŞTENIREA NEPOŢILOR NOŞTRI. Reuşi pînă la urmă să-l smulgă aproape în întregime.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Jimmy descuiase încuietoarea şubredă de la apartamentul lui Cally şi intrase înăuntru. Ce magherniţă, se gîndi el, studiind crăpăturile din tavan şi linoleumul uzat din micul

antreu. Dar e curat şi îngrijit. Cally a fost întotdeauna îngrijită. Sub pomul de Crăciun, plasat în colţul încăperii ce se voia salonaş, se aflau vreo două pachete mici, cu ambalaj strălucitor.

Ridicînd din umeri, Jimmy intră în dormitor, unde scotoci în dulap după hainele care bănuia că trebuie să fie acolo. După ce se schimbă, se plimbă prin casă căutînd ceva bani, dar nu găsi nimic. Deschise larg uşile care despărţeau de salonaş, aragazul, frigiderul şi chiuveta, căută zadarnic o bere, se mulţumi cu un Pepsi şi îşi făcu un sandviş.

Potrivit informaţiilor obţinute, Cally trebuia să vină acasă cam pe la ora asta de la spitalul unde lucra. Ştia că în drum spre casă o lua pe Gigi de la femeia care avea grijă de ea. Se aşeză pe canapea, privind ţintă spre uşă, cu nervii încordaţi. Cheltuise cea mai mare parte din puţinii dolari găsiţi în buzunarele gardianului, cumpărînd mîncare de la vînzătorii ambulanţi. Avea nevoie de bani ca să plătească taxele pe Thruway şi să mai facă un plin de benzină în rezervor. Haide odată, Cally, se gîndea el, pe unde naiba umbli?

La şase fără zece, auzi cheia în broască. Sări în picioare, şi din trei paşi uriaşi, ajunse în antreu, lipindu-se cu spatele de perete. Aşteptă pînă ce Cally păşi înăuntru şi închise uşa, după care îi acoperi gura cu mîna.

– *Să nu urli!* şopti el, înăbuşindu-i cu podul palmei geamătul de groază. Ai priceput?

Cally încuviinţă din cap, cu ochii mari de spaimă.

– Unde-i Gigi? De ce n-a venit cu tine?

Slăbi strînsoarea mîinii, doar cît s-o lase să sufle gîfîit şi stins:

– E la femeie. Azi o ţine mai mult, ca să pot face cumpărături. Jimmy, ce cauţi *aici?*

– Cîţi bani ai?

– Poftim, ia portmoneul. Cally i-l întinse, rugîndu-se în sinea ei să nu-i dea prin minte s-o caute prin buzunarele de la haină. Oh, Doamne, se gîndea ea, fă-l să plece.

Luă portmoneul, ameninţînd-o pe un ton hîrîit:

– Îţi dau drumul, Cally, dar nu care cumva să-ncerci să faci vreo tîmpenie, că Gigi rămîne fără mămică, pricepi?

– Da, da.

Cally aşteptă pînă ce-şi retrase mîna, după care se întoarse încet cu faţa spre el. Nu-l mai văzuse pe fratele ei de aproape trei ani cînd, în noaptea aceea cumplită, cu Gigi în braţe, se întorsese de la policlinica unde lucra, găsindu-l pe Jimmy aşteptînd-o acasă, în apartamentul din West Village.

Nu s-a schimbat prea mult, se gîndi ea, doar că e tuns mai scurt şi mai slab la faţă. În ochii lui nici urmă de acea afecţiune trecătoare, care o făcea cîndva să

spere că exista posibilitatea ca într-o bună zi să se îndrepte. Nu mai rămăsese nimic din băieţelul acela de şase ani, care se agăţase înspăimîntat de ea cînd mama îi abandonase la bunica şi dispăruse din viaţa lor.

Jimmy îi deschise poşeta, cotrobăi prin ea şi scoase portofelul verde din plastic lucios.

– Optsprezece dolari, mormăi el furios după ce numărase banii. Asta-i tot?

– Jimmy, iau leafa abia poimîine, încercă să-l convingă Cally. Te rog, ia-i pe toţi şi pleacă de-aici. Lasă-mă, te rog, în pace.

Rezervorul maşinii e pe jumătate plin, se gîndi Jimmy. Cu banii ăştia mai umplu jumătate de rezervor şi plătesc şi taxele. S-ar putea să reuşesc să ajung pînă în Canada. Trebuia întîi să o încuie pe Cally, firește, ceea ce nu era prea greu de făcut. Suficient să o ameninţe că, dacă punea copoii pe urma lui şi era prins, avea să jure că *ea* plătise pe cineva care să-i furişeze arma cu care îl atacase pe gardian.

Se răsuci brusc în loc, auzind un zgomot afară. Îşi lipi ochiul de vizor, dar nu zări pe nimeni. Cu un gest ameninţător spre Cally, prin care îi dădea de înţeles că era spre binele lui să stea potolită, răsuci clanţa silenţios crăpînd uşa un pic, exact la timp pentru a-l vedea pe un băieţel care, ridicîndu-se în picioare, porni tiptil spre scară.

Cu o mişcare iute, Jimmy deschise uşa larg, înşfăcă zdravăn copilul, ţinîndu-l cu o mînă de mijloc, iar cu celalată acoperindu-i gura, îl trase înăuntru, după care îl propti brutal cu picioarele de podea.

– Ce faci puştiulică, tragi cu urechea, ai? Cine-i ăsta, Cally?

– Jimmy, lasă-l în pace. Habar n-am cine e, strigă ea. Nu l-am văzut în viaţa mea.

De sperietură, Brian abia mai putea vorbi. Dar îşi dădea seama că bărbatul şi femeia se certau la cuţite. Poate că bărbatul îl ajută să ia înapoi portofelul mamei, se gîndi el. Arătă cu degetul spre Cally.

– I-a luat portofelul mămicii.

Jimmy îi dădu drumul lui Brian.

– Ei bravo, asta *da* veste bună, rosti el cu un rînjet, întorcîndu-se spre sora lui. Nu-i aşa?

4

Un poliţist în haine civile cu o maşină fără însemne o conduse pe Catherine la spital.

– Vă aştept aici, doamnă Dornan, zise el. Staţia radio funcţionează, aşa că putem afla imediat ce Brian va fi găsit.

Catherine încuviinţă din cap. *Dacă Brian va fi găsit,* îi trecu ei fulgerător prin minte. O gheară i se înfipse parcă în gît, la acest gînd înspăimîntător.

Holul spitalului era împodobit ca de sărbători. În mijloc trona un pom de Crăciun, cununi de brad erau atîrnate peste tot, iar lîngă biroul de recepţie se aflau plante decorative.

Obţinu un ecuson de vizitator şi află că Tom se afla acum în rezerva 530. Se îndreptă spre lifturi şi intră într-un ascensor pe jumătate plin, în cea mai mare parte personal spitalicesc – doctori în halate albe, avînd în buzunarul de la piept stiloul prevăzut cu sistem de avertizare şi carneţelul de notiţe, asistente în compleuri verzi, proaspăt scrobite, şi vreo două surori medicale.

Acum două săptămîni, se gîndea Catherine, Tom îşi vizita pacienţii la St. Mary's Omaha, iar eu făceam cumpărături pentru Crăciun. În seara aceea, am ieşit în oraş cu copiii să mîncăm hamburgeri. Viaţa era normală, ne era bine, ne distram şi glumeam, amintindu-ne cum se chinuise Tom cu un an în urmă să proptească pomul în suport, iar eu i-am promis să-i cumpăr un suport nou anul acesta, de Ajun. Şi atunci am remarcat din nou că Tom arăta tare obosit, dar tot n-am spus şi n-am făcut nimic.

La trei zile după aceea i se făcea rău.

– Nu dumneavoastră aţi apăsat la etajul cinci? întrebă cineva.

Catherine se dezmetici, clipind din ochi.

– Oh, ba da, mulţumesc. Coborî din lift şi rămase încremenită cîteva clipe, încercînd să se orienteze. Găsi ceea ce căuta, o săgeată pe perete care indica direcţia spre saloanele 515-530.

Apropiindu-se de încăperea asistentelor, îl văzu pe Spence Crowley. I se uscă gura. Dimineaţă, imediat după operaţie, o asigurase că totul se desfăşurase fără probleme şi că la contravizită, avea să vină asistentul lui. Atunci, ce căuta Spence aici, acum? se frămîntă ea. Să se fi întîmplat ceva rău?

Zărind-o, Spence îi zîmbi. Oh, Doamne, n-ar zîmbi aşa dacă Tom ar... Alt gînd pe care nu se simţea în stare să-l ducă pînă la capăt.

Ocoli repede biroul şi veni spre ea.

– Catherine, dacă *te-ai vedea* ce mutră ai! Tom se simte minunat. E cam ameţit, desigur, dar indiciile vitale sînt bune.

Catherine ridică privirea spre el, dorindu-şi din tot sufletul să creadă ce auzea, vrînd să aibă încredere în sinceritatea pe care o citea în ochii aceia căprui din spatele ochelarilor fără ramă.

O apucă zdravăn de braţ şi o împinse pînă în cămăruţa din spatele cabinetului asistentelor.

– Catherine, n-am nici un chef să mă răstesc la tine, dar bagă-ţi o dată în cap că Tom are toate şansele să învingă boala asta. Toate şansele, absolut. Am pacienţi bolnavi de leucemie care şi-au văzut bine mersi de viaţă fără nici un fel de problemă. Maladia poate fi controlată prin diferite tipuri de medicaţie. Eu mi-am propus să îl tratez pe Tom cu interferon. La cîţiva dintre pacienţii mei, medicamentul ăsta a făcut pur şi simplu miracole. La început, va fi vorba de injecţii zilnice, dar, după ce reuşim să reglăm doza, va putea să-şi administreze singur tratamentul. După ce-şi revine complet în urma operaţiei, poate să-şi reia serviciul, şi jur că aşa se va întîmpla, crede-mă. Apoi, adăugă încetişor: Există însă o problemă.

Avea acum o expresie aspră.

– Din cîte am auzit, cînd te-ai văzut cu Tom după-amiază la reanimare erai cam întoarsă pe dos.

– Așa e. Încercase să nu plîngă, dar nu se putuse abține. Fusese groaznic de îngrijorată și, aflînd că Tom suportase cu bine operația, se simțise atît de ușurată, încît nu se mai putuse stăpîni.

– Catherine, Tom m-a rugat adineauri să-i spun adevărul. Crede că ție ți-am dezvăluit că nu mai e nici o speranță. Începe să nu mai aibă încredere în mine. Se întreabă deja dacă nu-i ascund cumva ceva, imaginîndu-și că situația e de fapt mai gravă decît afirm eu. Ei bine, Catherine, lucrurile nu stau nicidecum așa, iar sarcina ta este să-l convingi că ai toate motivele să speri că veți trăi pînă la adînci bătrîneți împreună. Nu trebuie să-și bage în cap că nu mai are de trăit decît o perioadă foarte limitată de timp, nu numai fiindcă așa ceva i-ar face rău, ci în primul rînd fiindcă eu cred că *nu* este adevărat. Ca să se însănătoșească, Tom trebuie să creadă că are toate șansele să se facă bine, or, un mare rol în această privință îți revine ție.

– Spence, cum am putut să *nu* văd că se simțea tot mai rău?

Spence o luă pe după umeri și o strînse la piept.

– Știi, zise el, un vechi proverb spune că „doctorul se face bine singur". Cînd Tom o să se simtă mai bine, îi trag un perdaf să mă țină minte, că nu i-a păsat de avertismentele pe care i le-a dat propriul organism.

Dar pînă una alta, intră acolo senină şi fericită. Curaj, poţi s-o faci.

Catherine zîmbi strîmb.

– Cum, aşa?

– Mult mai bine, încuviinţă el dînd din cap. Nu trebuie decît să zîmbeşti. Doar e Crăciunul, ai uitat? Dar, unde-s ăia mici? Credeam că îi aduci şi pe ei.

Nu se simţea în stare să pomenească de faptul că Brian dispăruse şi nu ştia nimic de el. Acum, nu. Preferă să exerseze ce urma să-i spună şi lui Tom.

– Brian cam strănuta şi mi-a fost teamă să nu facă vreun guturai.

– Ai procedat perfect. În regulă, atunci. Fătuco, ne vedem mîine. Nu uita să zîmbeşti aşa. Eşti superbă cînd zîmbeşti.

Catherine încuviinţă din cap şi porni pe coridor spre rezerva 530. Deschise uşa încetişor. Tom dormea. Avea un tub de perfuzie în braţ. Era alb ca faţa de pernă. Buzele lui erau pămîntii.

Infirmiera de gardă se ridică în picioare.

– A întrebat de dumneavoastră, doamnă Dornan. Eu am să aştept afară.

Catherine îşi trase un scaun lîngă pat. Se aşeză şi îşi puse mîna peste cea care zăcea pe pătură. Studie chipul soţului ei, analizînd fiecare detaliu: fruntea înaltă încadrată de părul roşcovan, exact aceeaşi culoare cu părul lui Brian; sprîncenele stufoase care

păreau întotdeauna cam ciufulite; nasul frumos şi buzele, de obicei destinse într-un zîmbet. Se gîndi la ochii lui, mai degrabă albaştri decît cenuşii, la căldura şi la înţelegerea pe care le citea în ei. Ştie să le dea încredere pacienţilor lui, îşi spuse ea. Oh, Tom, ce mult aş vrea să-ţi spun că băieţelul nostru a dispărut. Aş vrea să fii sănătos, alături de mine, să-l căutăm împreună.

Tom Dornan deschise ochii.

– Bună, iubito, rosti el, pe un glas pierit.

– Bună. Se aplecă şi-l sărută. Îmi pare rău c-am fost ca o curcă plouată după-amiază. Să-i zicem efect post-operatoriu sau, pur şi simplu, o relaxare desuetă. Doar ştii bine ce miorlăită sentimentală sînt. Plîng şi cînd totul se termină frumos.

Îndreptîndu-se de spate, se uită drept în ochii lui.

– Arăţi nemaipomenit. Zău, extraordinar.

Îşi dădu seama că n-o crede. *Deocamdată, doar,* se gîndi ea hotărîtă.

– De ce nu i-ai adus şi pe copii? Articula cuvintele poticnit, cu glasul stins.

Înţelese că în prezenţa lui Tom nu putea rosti numele lui Brian, fără să o podidească plînsul. Aşa că se grăbi să-i răspundă:

– Mi-a fost teamă să nu tabere pe tine şi să te obosească. M-am gîndit că-i mai bine să amînăm vizita lor pe mîine dimineaţă.

– A telefonat mama ta, îngăimă Tom, pe un ton pierit. A vorbit infirmiera cu ea. A spus că ţi-a dat pentru mine un cadou cu totul special. Unde e?

– Nu ţi-l dau fără băieţi. Vor să ţi-l ofere ei.

– Bine. Dar adu-i neapărat mîine dimineaţă. Vreau să-i văd.

– Sigur că da. Dar dacă tot sîntem singurei acum, ce-ar fi să mă vîr şi eu în pat lîngă tine?!

Tom deschise din nou ochii.

– Ce idee trăsnită. Un zîmbet îi încolţi pe buze, după care adormi iar.

Cîteva momente, Catherine îşi rezemă capul pe pat, dar se ridică în clipa în care infirmiera intră în vîrful picioarelor.

– Nu-i aşa că arată fantastic? întrebă Catherine pe un ton optimist, cînd infirmiera se apropie să-i ia pulsul lui Tom.

Ştia că Tom o putea auzi, chiar dacă aţipise. Apoi, cu o ultimă privire aruncată spre soţul ei, ieşi grăbită din rezervă, porni pe coridor, urcă în lift, străbătu holul de la intrare şi se sui în maşina de poliţie care o aştepta. Poliţistul în civil îi răspunse la întrebarea pe care ea nu se încumeta s-o rostească:

– Nici o veste, deocamdată, doamnă Dornan.

5

– Dă-mi-l, n-auzi?! zise Jimmy Siddons, pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

Cally încercă să braveze.

– Habar n-am ce tot îndrugă băiatul ăsta, Jimmy.

– Ba nu-i adevărat, spuse Brian. Te-am văzut cînd ai luat de pe jos portofelul mămicii. Şi te-am urmărit, fiindcă trebuie să-l iau înapoi.

– Ia te uită ce năpîrstoc isteţ! rînji Siddons, batjocoritor. Te ţii scai după biştari. Cu o expresie plină de răutate, se răsuci spre sora lui: nu mă fă să ţi-l smulg cu de-a sila, Cally.

N-avea nici un rost să susţină că portofelul nu era la ea. Jimmy ştia că băiatul spune adevărul. Cally nu-şi scosese încă mantoul. Băgă mîna în buzunar şi scoase portofelul elegant din piele fină. Fără să spună nimic, i-l întinse fratelui ei.

– E al mamei, protestă Brian. Se înfioră însă, văzînd privirea pe care i-o aruncă bărbatul. Avusese pornirea instinctivă să se repeadă să înhaţe portofelul;

dar acum, brusc înspăimîntat, îşi înfundă mîinile în buzunare.

Jimmy Siddons deschise portofelul.

– Mamă, mamă, exclamă el, plin de admiraţie. Cally, mă uimeşti. Poţi da clasă multor hoţi de buzunare.

– Dar nu l-am furat, se apără Cally. I-a căzut cuiva, iar eu l-am găsit. Aveam de gînd să-l expediez prin poştă proprietarului.

– Lasă, te scutesc eu de efort, zîmbi Jimmy. Îl iau eu, fiindcă îmi trebuie.

Scoase afară un teanc gros de bancnote şi începu să le numere.

– Trei bancnote de o sută de dolari, patru de cincizeci, şase de douăzeci, patru de zece, cinci de cinci, trei de un dolar. În total, 688 dolari. Nu-i rău deloc, ba aş zice chiar că mă aranjează de minune.

Îndesă banii în buzunarul bluzonului din piele de căprioară, pe care îl luase din dulapul din dormitor şi începu să scormonească prin celelalte compartimente ale portofelului.

– Cărţi de credit. Păi, de ce nu, mă rog?! Permis de conducere – nu, două bucăţi: Catherine Dornan şi dr. Thomas Dornan. Cine-i dr. Thomas Dornan, puştiulică?

– Tăticul meu. E internat în spital. Brian zări acum medalia în fundul portofelului.

Jimmy Siddons o scoase, ţinînd-o de lanţ, după care rîse sceptic:

– Sfîntul Cristofor! N-am mai călcat într-o biserică de ani de zile, dar şi un prost ca mine ştie că pe ăsta l-au dat afară de-o grămadă de vreme. Şi cînd mă gîndesc la poveştile alea pe care ni le tot spune bunica despre cum l-a purtat el pe pruncul Iisus pe umeri şi l-a trecut apa sau rîul sau, în fine, ce-o fi fost chestia aia! Mai ţii mine, Cally? Cu un gest dispreţuitor, dădu drumul medaliei care căzu pe jos, zornăind.

Brian se repezi s-o ridice. O ţinu strîns în palmă, după care îşi puse lanţul la gît.

– Bunicul meu a purtat-o în război şi s-a întors acasă teafăr. Şi lui tăticu o să-i poarte noroc şi o să se facă bine. De portofel, nu-mi pasă. Poţi să-l păstrezi. Eu asta voiam, de fapt. Acum, mă duc acasă. Se răsuci în loc şi porni în fugă spre uşă. Apucă să răsucească clanţa şi să deschidă uşa, dar Siddons îl prinse din urmă, îi puse mîna peste gură şi îl tîrî înapoi înăuntru.

– Tu şi Sfîntul Cristofor ăsta al tău rămîneţi aici cu mine, prichinduţă, zise el, trîntindu-l pe podea.

Lui Brian i se tăie răsuflarea cînd se izbi cu fruntea de linoleumul crăpat. Se ridică încet, frecîndu-se la cap. Simţea că se învîrte camera cu el, dar auzea ca prin ceaţă cum femeia se ruga de bărbat:

– Jimmy, nu-l lovi, te rog. Lasă-ne în pace. Ia banii şi pleacă. Cară-te de aici.

Brian îşi cuprinse genunchii cu braţele, căznindu-se să nu plîngă. Mai bine nu se lua după doamna asta. Decît s-o urmărească aşa, mai bine ţipa şi o oprea poate careva. Ce om rău. N-o să-l lase să plece acasă. Şi nu ştia nimeni unde era. Nu ştia nimeni unde să-l caute.

Simţi medalia balansîndu-se pe piept şi o strînse tare în pumn. Te rog, du-mă înapoi la mami, se ruga el în gînd, ca să te pot da lui tăticu'.

Nu ştia că Jimmy Siddons îl studia, cugetînd frenetic şi încercînd să-şi dea seama ce era de făcut. Puştiul ăsta s-a ţinut după Cally cînd a văzut că luat portofelul, se gîndea el. Dar după el a venit careva? Nu. Altminteri, persoana aia ar fi fost acum aici.

– De unde-ai luat portofelul? o întrebă el pe sora lui.

– De pe Fifth Avenue. Vizavi de Rockefeller Center. Cally era acum înspăimîntată. Jimmy era în stare de orice, numai să scape. Chiar şi să o omoare pe ea. Şi pe copilul ăsta. Probabil că i-a căzut maică-sii. Eu l-am ridicat de pe trotuar. Cred că băiatul m-a văzut cînd m-am aplecat.

– Păi, cam aşa. Jimmy se uită spre telefonul de pe masa aflată lîngă canapea. Apoi, rînjind satisfăcut, scoase celularul pe care îl luase din torpedoul maşinii

furate. Scoase şi un revolver, îndreptîndu-l spre Cally. Se prea poate ca poliţaii să-ţi fi pus telefonul sub urmărire. Arătă spre masa de lîngă canapea. Treci acolo. Eu formez numărul tău, îţi zic că mă predau şi că te rog să-l suni pe avocatul care mă apără. Tu nu trebuie decît să te porţi frumos şi să fii aşa agitată, cum eşti acum. La prima greşeală, tu şi puştiul aţi mierlit-o.

Privi în jos spre Brian.

– Un chiţăit să scoţi şi... Renunţă să mai rostească ameninţarea pînă la capăt.

Brian dădu din cap, în semn că pricepuse. Era atît de speriat, încît nici să promită că avea să fie cuminte nu mai era în stare.

– Cally, ai băgat bine la cap ce ţi-am spus?

Cally încuviinţă. Ce proastă am fost, se gîndea ea. Cum am putut să fiu atît de naivă să cred că am scăpat de el. N-am nici o şansă. Îmi ştie pînă şi numărul de telefon.

Jimmy formă numărul, iar telefonul de lîngă ea începu să sune.

– Alo, şopti ea înăbuşit.

– Cally, sînt eu Jimmy. Auzi, sînt într-o mare belea. Probabil că ai aflat deja. Îmi pare rău că am încercat să fug. Sper că pînă la urmă gardianul ăla o să se facă bine. Sînt lefter şi mi-e o frică teribilă, se văită Jimmy. Sună-l pe Gil Weinstein. Avocatul care

mi-a fost desemnat din oficiu. Zi-i că vreau să mă întîlnesc cu el la St. Patrick's Cathedral, după ce se termină slujba de la miezul nopții. Să-i spui că vreau să mă predau și de aceea prefer să fie și el cu mine cînd o fac. Numărul lui de-acasă e 555–267. Cally, îmi pare rău de porcăriile pe care le-am făcut.

Jimmy apăsă pe butonul celularului, întrerupînd legătura, cu ochii la Cally care închidea și ea telefonul.

– Știi că n-au cum repera un telefon celular, nu-i așa?! Bun, acum sună la Weinstein și toarnă-i aceeași poveste. Dacă polițaii sînt pe recepție, or să sară ca arși și or s-o zbughească într-acolo.

– Jimmy, or să creadă că eu...

Din doi pași, Jimmy ajunse lîngă ea, lipindu-i pistolul de cap.

– Sună, am zis.

– Se poate ca avocatul să nu fie acasă. Sau să nu vrea să vină la întîlnire.

– Noo, exclus. Știu eu cu cine am de-a face. E un papagal. Îi place publicitatea. Sună-l.

Lui Cally nu mai era nevoie să i se spună că trebuia să se miște rapid. În clipa în care Gil Weinstein răspunse, se repezi să-i zică:

– Nu mă cunoașteți. Sînt Cally Hunter. M-a sunat adineauri fratele meu, Jimmy Siddons. Mi-a zis să vă comunic... Și cu voce tremurîndă transmise mesajul.

– Bine, mă întîlnesc cu el, spuse avocatul. Mă bucur că procedează aşa, dar dacă gardianul ăla de la închisoare moare, Jimmy riscă să primească pedeapsa capitală. Dacă era la primul omor, se putea alege cu o condamnare pe viaţă, dar aşa... Vocea lui se stinse, lăsînd fraza neterminată.

– Cred că ştie toate astea. Cally văzu gestul lui Jimmy. Bine, vă las acum. La revedere, domnule Weinstein.

– Eşti bună de complice, surioară, remarcă Jimmy. Privi în jos spre Brian. Cum te cheamă, puştiulică?

– Brian, şopti el.

– Haidem, Brian. O ştergem de-aici.

– Jimmy, lasă-l în pace. Te rog. Lasă-l aici cu mine.

– Exclus. Crezi că nu ştiu că ai fi în stare să dai buzna la sticleţi, deşi în clipa în care puştiul ar începe să turuie ai da de mare bucluc. În fond, *ai furat* portofelul maică-sii. Nu, nu, băiatul merge cu mine. Un tip care se plimbă cu fiu-său nu pare suspect nimănui, aşa-i? Îi dau drumul mîine dimineaţă, cînd am să ajung acolo unde mi-am propus. După aia, treaba ta, poţi să le spui ce vrei despre mine. O să te susţină şi puştiul, nu-i aşa, zgîmboiule?

Brian se chirci lîngă Cally. Îi era atît de frică de omul ăla, încît tremura tot. Se gîndea cu groază că tipul voia să-l ia cu forţa de acolo.

– Jimmy, lasă-l aici. Te rog. Cally îl împinse pe Brian în spatele ei.

Jimmy Siddons răsfrînse buzele turbat de furie. O înşfăcă pe Cally de braţ şi o smuci spre el, răsucindu-i brutal mîna la spate.

Cally ţipă de durere, dîndu-i drumul lui Brian şi alunecînd pe jos.

Cu o privire din care pierise orice urmă a afecţiunii care existase vreodată între ei, Jimmy stătea aplecat deasupra surorii lui, cu revolverul lipit de capul ei.

– Dacă nu faci cum îţi spun eu, o păţeşti şi mai rău. Nu pun ei mîna pe mine viu. N-apucaţi voi să mă trimiteţi pe mine pe scaunul electric. În afară de asta, pe mine mă aşteaptă o prietenă. Aşa că fă bine şi ţine-ţi fleanca. Facem şi un tîrg dacă vrei. Nu sufli nimic şi puştiul scapă cu viaţă. Dar dacă sticleţii încearcă să se apropie de mine, băiatul se alege cu un glonţ în cap. Simplu ca bună ziua. Ai priceput?

Îşi vîrî pistolul la loc în bluzon, după care se aplecă şi, dintr-o smucitură, îl trase pe Brian în picioare.

– Ce buni prieteni o să fim noi doi, zgîmboiule, zise el. Prieteni la toartă. Rînjea. Crăciun fericit, Cally.

6

Furgoneta particulară parcată vizavi de blocul unde locuia Cally constituia punctul de observaţie al detectivilor care supravegheau clădirea, pentru eventualitatea în care Jimmy Siddons şi-ar fi făcut apariţia în zonă. Remarcaseră că, de data asta, Cally venise acasă ceva mai tîrziu decît de obicei.

Jack Shore, detectivul care o vizitase pe Cally dimineaţă, îşi scoase căştile de la urechi, trase o înjurătură în surdină şi se întoarse spre colegul lui.

– Tu ce crezi, Mort? Nu, stai aşa. Îţi spun eu ce cred. Un şiretlic. Încearcă să cîştige timp ca să se îndepărteze cît mai mult de New York, în timp ce noi muşcăm din momeala cu St. Pat's şi-l căutăm acolo.

Mort Levy, care era cu douăzeci de ani mai tînăr decît Shore şi nu atît de cinic, îşi frecă bărbia, semn că era cufundat în gînduri.

– Dacă e un şiretlic, nu cred că soră-sa a ales de bună voie rolul de complice. Ai remarcat doar şi tu cît era de încordată, după tonul pe care îl avea.

– Uite ce e, Mort, ai fost şi tu la înmormîntarea lui Bill Grasso. Treizeci de ani, patru copilaşi şi împuşcat între ochi de nemernicul ăsta de Siddons. Dacă soră-sa,

Cally Hunter, ar fi fost sinceră cu noi şi ne-ar fi spus că i-a dat pramatiei aleia de frate-său bani şi cheile de la maşină, Grasso ar fi ştiut la ce să se aştepte cînd l-a oprit, fiindcă trecuse pe galben la stop.

– Eu tot rămîn la convingerea mea că, de fapt, Cally a procedat aşa fiindcă l-a crezut pe Jimmy cînd i-a povestit că încearcă să fugă pentru că a fost implicat într-un conflict între două bande de gangsteri şi că cealaltă bandă vrea să-l lichideze. Nu cred că ştia că tipul rănise un vînător într-un magazin de băuturi. Pînă atunci, nu avusese încă probleme prea grave.

– Mai bine zis pînă atunci nu fusese prins asupra faptului, se răţoi Shore. Păcat că judecătorul ăla n-a reuşit s-o condamne pe Cally ca părtaşă la crimă, acuzînd-o doar pentru faptul că a ajutat un evadat. A fost eliberată după cincisprezece luni de închisoare. Văduva lui Bill Grasso împodobeşte pomul fără el, astă-seară.

Se făcu stacojiu de furie.

– Anunţ prin staţie. Dacă pînă la urmă nenorocitul ăla n-a mînţit totuşi, trebuie să acoperim zona catedralei. Ştii cîtă lume merge la slujba de la miezul nopţii în seara asta? Hai, ghiceşte.

Cally şedea pe canapeaua tapiţată cu catifea roasă, ţinîndu-şi mîinile încleştate în jurul genunchilor, cu capul plecat şi cu ochii închişi. Tremura din toate mădularele. Nu era în stare nici să plîngă şi nu mai

simţea nici oboseala. Doamne Sfinte, Dumnezeule, *de ce* toate astea?

Ce să facă?

Dacă Brian păţea ceva, ea purta toată vina. Ridicase de pe jos portofelul mamei lui, acesta fiind motivul pentru care copilul se luase după ea. Dacă băiatul nu minţea însemna că tatăl lui era grav bolnav. Se gîndi la tînăra aceea atrăgătoare cu mantoul ei roz, amintindu-şi cît de convinsă fusese că în viaţa ei totul era perfect.

Oare Jimmy avea să-i dea drumul băiatului, cînd ajungea unde îşi propusese? Greu să ajungă, însă, estimă ea. Indiferent de locul unde se afla acea destinaţie, poliţia avea să înceapă să-l caute din zona respectivă. *Iar dacă îi dă drumul, Brian le va spune că m-a urmărit fiindcă am luat portofelul,* îşi reaminti ea.

Însă Jimmy spusese că îl împuşca pe copil, dacă sticleţii se apropie de el. Şi nu glumea afirmînd asta, ştia sigur. Prin urmare, dacă spun totul la poliţie, Brian nu mai are nici o şansă, se gîndi ea.

Dacă nu spun nimic acum, iar Jimmy îi dă drumul, după aceea pot să declar, fără să mint, că n-am spus nimic fiindcă a ameninţat că îl omoară pe puşti dacă sticleţii se apropie de el, şi eu ştiam că efectiv aşa avea de gînd să facă. Acum ştiu că într-adevăr aşa are de gînd să facă, se gîndi Cally. Ăsta-i lucrul cel mai grav.

Lui Cally îi apăru în minte chipul lui Brian. Părul roşcovan căzut pe frunte, ochii aceia albaştri, mari şi inteligenţi, pistruii de pe obraji şi de pe nas. Cînd Jimmy l-a tîrît înăuntru, Cally a crezut iniţial că băiatul n-avea mai mult de cinci ani; după felul cum vorbea, însă, dedusese că era ceva mai mare. Ce speriat era cînd Jimmy l-a forţat să sară pe fereastră, spre ieşirea de incendiu. Se uitase înapoi spre ea, implorînd-o din priviri.

Sună telefonul. Era Aika, negresa aceea minunată care avea grijă de Gigi împreună cu nepoţeii ei în fiecare după-amiază, după ce se închidea grădiniţa.

– Am vrut doar să văd dacă eşti acasă, Cally, spuse Aika, cu timbrul ei plin şi alinător. L-ai găsit pe tipul cu păpuşa?

– Din păcate, nu.

– Ce rău îmi pare. Vrei să te mai duci la cumpărături?

– Nu, vin numaidecît s-o iau pe Gigi.

– Nu, nu-i nevoie. A mîncat aici, cu toată trupa. Oricum ies din casă, fiindcă trebuie să iau lapte pentru micul dejun. Ţi-o aduc eu în circa o jumătate de oră.

– Mersi, Aika. Cally puse receptorul în furcă, dîndu-şi seama că încă nu-şi scosese haina şi că apartamentul era cufundat în beznă, cu excepţia luminii aprinse în antreu. Se dezbrăcă, intră în dor-

mitor şi deschise uşa de la dulap. Încremeni văzînd că, atunci cînd luase bluzonul şi jeanşii lui Frank, Jimmy azvîrlise pe jos nişte haine mototolite, o geacă şi nişte pantaloni, la fel ca şi un pardesiu murdar.

Se aplecă şi ridică geaca. Detectivul Shore îi spusese că Jimmy împuşcase un gardian şi îl dezbrăcase de uniformă. Sigur, asta era uniforma – cu găuri de gloanţe în geacă.

Disperată, Cally înfăşură geaca şi pantalonii în pardesiu. Dacă se trezea cu o percheziţie de la poliţie! N-aveau să creadă că Jimmy intrase fraudulos în locuinţa ei. Ba dimpotrivă, vor fi convinşi că ea i-a dat hainele. O băgau imediat la închisoare. Şi o pierdea pe Gigi pentru totdeauna! Doamne, ce putea să facă?

Se uită în jurul dulapului, căutînd înnebunită o soluţie. Cutia de pe raftul de sus. Acolo ţinea lucrurile de vară. Trase cutia jos, o deschise, scoase afară totul, aruncînd hainele pe raft. Împături uniforma şi pardesiul, le puse în cutie şi o închise la loc, dădu fuga pînă la pat şi pipăi cu mîna dedesubt, căutînd hîrtia de ambalaj pentru pachetele de Crăciun, pe care o ascunsese acolo.

Cu gesturi înfrigurate, înveli cutia cu o hîrtie imprimată cu imagini de dulciuri şi bomboane, legînd-o apoi cu o fundă. Pe urmă o cără în salonaş şi o puse sub pom. Nici nu terminase bine, că se şi auzi

soneria de jos. Netezindu-şi părul şi căznindu-se să zîmbească pentru a o întîmpina pe Gigi, se duse să deschidă uşa.

Pe scară urcau detectivul Shore împreună cu celălalt detectiv, care îl însoţise şi de dimineaţă.

– Iar te joci cu focul, Cally? întrebă Shore. Sper că nu.

7

Brian stătea ghemuit pe scaunul din dreapta, lîngă Jimmy Siddons, care conducea maşina pe East River Drive. În viaţa lui nu-i fusese atît de frică. Ce tare se speriase cînd tipul l-a silit să se caţăre pe ieşirea de incendiu, sus pe acoperiş. După aceea, fusese practic tîrît de pe un acoperiş pe altul, pe toată lungimea străzii, pînă ce coborîseră în cele din urmă printr-o clădire pustie, ieşind pe strada unde era parcată această maşină.

Bărbatul îl îmbrîncise pe Brian în maşină, legîndu-i centura de siguranţă.

– Bagă bine la cap, dacă ne opreşte careva îmi spui „tăticule", îl preveni el.

Brian ştia că pe omul acela îl chema Jimmy. Aşa îl strigase femeia. Cît de îngrijorată părea din cauza lui Brian. Cînd Jimmy îl trăsese afară pe fereastră, ea plîngea, iar Brian îşi dăduse seama cît era de speriată să nu păţească ceva rău. Ştia numele părinţilor lui. Poate că avea să cheme poliţia. În cazul ăsta, aveau să

plece în căutarea lui? Dar Jimmy spusese că îl omoară dacă apare poliția. Chiar era în stare de așa ceva?

Brian se chirci și mai mult pe scaun. Era speriat și înfometat. Și avea nevoie să meargă la toaletă, dar îi era teamă să se ceară. Singura lui mîngîiere era medalia, care se odihnea acum pe pieptul lui, peste geacă. Datorită ei se întorsese bunicu' acasă din război. Și pe tăticu' avea să-l însănătoșească. Iar pe el urma să-l aducă acasă teafăr. Era convins de asta.

Jimmy Siddons aruncă pieziș o privire spre micul lui ostatic. Pentru prima oară de cînd evadase din închisoare, începuse să se relaxeze. Continua să ningă, dar, dacă vremea nu se înrăutățea, n-avea de ce să-și facă griji. Cally nu va chema poliția. Era sigur de asta. Îl cunoștea prea bine ca să știe că nu glumea cînd spunea că îl omora pe puști dacă îl opreau.

N-am de gînd să putrezesc în închisoare pentru tot restul zilelor, se gîndea el, și nici n-am să le dau ocazia să pompeze în mine otravă. Ori o scot la capăt, ori dacă nu, nu.

Dar *voi reuși*. Zîmbea macabru. Știa că îl urmărea probabil o mașină de poliție și că puseseră sub observație toate podurile și tunelurile de la ieșirile din New York. Dar habar n-aveau ei încotro se îndreaptă el, și în mod sigur atenția nu le putea fi atrasă de un tată care călătorea împreună cu fiul lui într-o mașină despre care nu se știa deocamdată că fusese furată.

Scosese la vedere toate pachetele pe care perechea de oameni în vîrstă le ascunseseră în portbagaj. Acum, erau stivuite toate pe bancheta din spate, simbol al atmosferei fericite de Crăciun. Pachetele acelea, împreună cu puştiul din faţă erau chezăşia faptului că, şi în cazul în care ar fi fost alertaţi, vameşii n-aveau cum să-l găsească nicidecum suspect.

Iar în opt-nouă ore putea trece graniţa în Canada, unde îl aştepta Paige. Apoi, trebuia să găsească un lac mare şi adînc – destinaţia finală a acestei maşini, cu toate pachetele alea frumoase de pe bancheta din spate.

Şi a acestui puşti, cu medalia lui înfăţişîndu-l pe Sfîntul Cristofor.

Impresionanta forţă ce caracteriza New York City Police Departament intră metodic în funcţiune, punînd în aplicare planuri menite să evite riscul ca Jimmy Siddons să le scape printre degete în cazul în care, în ultima clipă, s-ar fi panicat şi ar fi luat hotărîrea să nu se mai predea după slujba de la miezul nopţii.

Imediat ce poliţia înregistrase convorbirile telefonice avute de Cally cu Jimmy şi cu avocatul acestuia, Jack Shore transmisese prin staţie informaţia. Le comunicase superiorilor exact ce gîndea el despre „decizia" lui Siddons de a se preda.

„Gogeamite tîmpenia, se răstea el. N-apucăm să imobilizăm cam la vreo două sute de polițai pînă pe la unu jumate-două noaptea și, cînd constatăm că am luat plasă și că și-a bătut joc de noi, tipul e cine știe pe unde, spre Canada ori Mexic."

În cele din urmă, comisarul care se ocupa de razii și urmăriri de persoane, se rățoise:

– Bine, Jack. *Știm* ce părere ai. Acum, hai să ne apucăm de treabă. Și-a semnalat cumva prezența pe lîngă locuința surorii lui?

– Nu, domnule, spusese Jack Shore întrerupînd legătura, iar apoi se dusese împreună cu colegul său, Mort, acasă la Cally. Cînd s-au întors la furgonetă, Shore a raportat din nou la bază:

– Tocmai ne-am întors de la Hunter, domnule. E perfect conștientă de consecințe, dacă îl ajută în vreun fel pe fratele ei. Femeia i-a adus fetița, cînd plecam, și presupun că în noaptea asta Cally nu mai pleacă nicăieri.

Mort Levy stătea încruntat, ascultînd conversația colegului său cu comisarul de poliție. Apartamentul arăta oarecum *altfel* față de cum fusese dimineață, dar nu-și dădea seama în ce constă schimbarea. Revăzu în minte planul locuinței – micul antreu de unde se intra direct în baie, încăperea strîmtă – o combinație de salonaș cu bucătărie, dormitorul ca o chilie, unde

abia încăpeau patul pentru o persoană, pătuțul fetiței și o comodă cu trei sertare.

Jack o întrebase pe Cally dacă le permitea să se uite din nou prin casă, iar ea fusese de acord. Era limpede că acolo nu se ascundea nimeni. Deschiseseră ușa de la baie, se uitaseră pe sub paturi, își băgaseră nasul în dulap. Lui Levy i se făcuse fără să vrea milă de strădaniile lui Cally Hunter de a înveseli locuința aceea oribilă. Toți pereții erau zugrăviți într-o nuanță de galben strălucitor. Pe canapeaua veche erau stivuite la întîmplare perne înflorate. Pomul de Crăciun era împodobit sărbătorește cu tone de beteală și șiruri de beculețe roșii și verzi. Sub el, erau puse cîteva daruri învelite în hîrtii lucioase.

Daruri? Mort nu înțelegea de ce acest cuvînt îi trezea ceva în subconștient. Se gîndi cîteva clipe, după care scutură din cap. Las-o baltă, își zise el.

Îi părea rău că Jack o bruscase pe Cally Hunter. Se vedea limpede cît de speriată era de el. Mort nu se ocupase de cazul ei, care fusese judecat în urmă cu doi ani, dar din cîte auzise, era convins că în realitate Cally crezuse sincer că pacostea aia de frate-său fusese amestecat într-un scandal între niște bande de gangsteri și că membrii celeilalte bande îl urmăreau ca să-l lichideze.

Ce încerc să-mi amintesc în legătură cu apartamentul ei? se întreba Mort. *În ce sens era altfel?*

În mod normal, programul lor se termina la ora opt, însă în seara aceea atît el cît şi Jack urmau să se întoarcă la secţie. La fel ca alţi zeci de poliţişti, şi ei aveau să facă ore suplimentare pînă cel puţin după miezul nopţii, cînd se termina slujba de la catedrală. Mai ştii, poate că Siddons îşi va face totuşi apariţia, cum promisese. Levy ştia că Shore ardea de nerăbdare să-l aresteze personal. „Pe tipul ăsta îl recunosc şi în haine de călugăriţă", tot repeta el la nesfîrşit.

Se auzi un ciocănit la portiera din spate a furgonetei, semn că le venise schimbul. Ridicîndu-se în picioare şi dezmorţindu-se, Mort ieşi în stradă bucurîndu-se la gîndul că, exact înainte de a pleca de la Cally, îi strecurase cartea lui de vizită, şoptindu-i: „Dacă simţiţi nevoia să staţi de vorbă cu cineva, doamnă Hunter, aveţi aici numărul unde mă puteţi găsi".

8

Mulțimea de pe Fifth Avenue își mai rărise rîndurile, deși în jurul Pomului din Rockefeller Center mai zăboveau încă grupuri de spectatori. Alții continuau să stea la coadă, așteptînd să admire vitrinele de la Saks, iar un flux constant de vizitatori intra și ieșea din St. Patrick's Cathedral.

Însă cînd mașina în care se afla parcă în spatele mașinii de poliție unde așteptau Ortiz și Michael, Catherine constată că majoritatea cumpărătorilor, care nu cu mult timp în urmă alergau după ultimele cadouri, acum dispăruseră.

Au pornit spre casele lor, se gîndea ea, să împacheteze frumos darurile pentru cei dragi, jurîndu-se că în anul următor nu vor mai bîntui prin magazine și în ziua de Ajun.

Să lași totul pe ultima clipă. Acesta fusese și stilul ei de viață pînă în urmă cu doisprezece ani, cînd un medic stagiar aflat în al treilea an de practică medicală, dr. Thomas Dornan, intrase în încăperea rezervată serviciului de administrație de la St. Vincent's

Hospital, venise pînă la biroul ei şi îi spusese: „Eşti nouă pe-aici, nu-i aşa?"

Tom, un om atît de dezinvolt, şi totuşi extrem de meticulos şi organizat. Dacă s-ar fi întîmplat ca ea să se îmbolnăvească, Tom n-ar fi îndesat, neglijent, banii şi actele ei în portofelul lui, şi-aşa voluminos. Şi, oricum, n-ar fi făcut imprudenţa să-l bage în buzunar, de unde i-l putea sustrage oricine sau îl putea pierde uşor.

Acestea erau gîndurile care o chinuiau pe Catherine cînd deschise portiera şi, prin ninsoarea învolburată, alergă cîţiva paşi pînă la maşina de poliţie. Imposibil ca Brian să fi plecat aiurea de capul lui, de asta era sigură. Băiatul stătea ca pe ghimpi să ajungă mai repede la Tom, dovadă că nu avusese nici măcar răbdarea să admire Pomul de la Rockefeller Center. Probabil că a plecat cu un scop anume. Da, asta era. Dacă nu-l răpise cineva – ceea ce era puţin probabil – înseamnă că văzuse cine luase sau ridicase de pe jos portofelul şi se pornise în urmărirea acelei persoane.

Michael stătea pe scaunul din faţă, lîngă ofiţerul Ortiz, sorbind nişte apă minerală. În faţa lui, pe jos, se vedea o pungă maro de hîrtie, cu nişte resturi de ketchup. Catherine se înghesui lîngă el, pe scaunul din faţă, mîngîindu-l pe păr.

– Ce face tăticu'? întrebă el neliniştit. Sper că nu i-ai spus nimic de Brian, da?

– Nu, bineînţeles. Sînt convinsă că îl vom găsi repede pe Brian, aşa că n-avea nici un rost să-l sperii. Se simte extraordinar de bine. M-am întîlnit cu dr. Crowley. E foarte mulţumit de cum îi merge lui tăticu'. Privi peste capul lui Michael, spre ofiţerul Ortiz. Au trecut aproape două ceasuri, şopti ea.

El încuviinţă din cap.

– Semnalmentele lui Brian sînt transmise din oră în oră tuturor poliţiştilor şi echipajelor de poliţie din zonă. Doamnă Dornan, am stat de vorbă cu Michael. E convins că Brian nu putea să plece deliberat, fără nici un rost.

– Da, are dreptate. Aşa e.

– Aţi discutat cu cei din jur cînd v-aţi dat seama că a dispărut?

– Da.

– Şi n-a remarcat nimeni pe cineva trăgînd sau luînd cu forţa un băieţel?

– Nu. Lumea şi-a adus aminte că fusese acolo, doar atît.

– E bine să lămurim o chestiune. Eu unul n-am auzit de nici un agresor care să fi încercat măcar să răpească un copil de lîngă mama lui şi să-şi croiască apoi drum printr-un grup compact de oameni.

Michael e de părere că Brian s-a luat poate după persoana care v-a furat portofelul.

Catherine încuviinţă din cap.

– M-am gîndit şi eu la acelaşi lucru. E singurul răspuns logic.

– Michael mi-a povestit că, anul trecut, Brian i-a ţinut piept unui băiat mai mare, care îl bătuse pe unul dintre colegii lui de clasă.

– E un copil tare energic, zise Catherine. După aceea, o frapă substratul celor spuse de poliţist. *Crede că dacă Brian l-a urmărit cumva pe cel care mi-a luat portofelul, nu-i deloc exclus să fi avut curajul să înfrunte acea persoană.* Oh, Doamne, nu!

– Doamnă Dornan, dacă n-aveţi nimic împotrivă, cred că n-ar strica să încercăm să obţinem şi cooperarea presei. S-ar putea să convingem cîteva dintre posturile de televiziune locale să difuzeze fotografia lui Brian, în cazul în care o aveţi.

– Da, aveam una, dar era în portofel, zise Catherine, cu un timbru sec. În mintea ei se îmbulzeau imagini cu Brian ţinînd piept unui hoţ. Băieţelul meu, se gîndea, dacă păţeşte ceva?

Dar ce spunea Michael? Vorbea cu poliţistul Ortiz.

– Bunica mea are un maldăr de poze cu noi, îi spunea Michael. Apoi, ridică privirea spre mama lui. Oricum, mami, ar trebui s-o suni pe mama-mare. O să înceapă să se îngrijoreze că întîrziem.

Aşchia nu sare departe de trunchi, se gîndi Catherine. Brian seamănă cu Tom. Michael gîndeşte ca el. Închise ochii copleşită de panică. Tom. Brian. De ce?

Simţi că Michael îi umbla în poşetă. Scoase de acolo telefonul celular. „O sun eu pe mama-mare", îi zise el.

9

În apartamentul ei de pe Eighty-seventh Street, Barbara Cavanaugh ţinea mîna încleştată pe telefon, refuzînd parcă să creadă ce-i spunea fiica ei. Din păcate, însă, nimic nu tăgăduia cumplita veste pe care Catherine i-o comunicase pe un ton calm şi aproape impasibil. Brian dispăruse de aproape două ceasuri.

Barbara izbuti să-şi păstreze aparent sîngele rece:

– Unde sînteţi, draga mea?

– Sînt cu Michael într-o maşină de poliţie pe Forthy-ninth cu Fifth. Aici eram cînd Brian... brusc, n-a mai fost lîngă mine.

– Vin numaidecît acolo.

– Mami, nu uita să aduci cele mai noi fotografii pe care le ai cu Brian. Poliţia vrea să le dea la toată presa de ştiri. Iar peste cîteva minute am să transmit un apel în direct pe postul de radio. Mami, sună te rog şi la cabinetul surorilor medicale de la etajul cinci al spitalului. Spune-le să aibă grijă ca nu cumva Tom să dea drumul la televizorul pe care îl are în rezervă.

Radio nu are, oricum. Dacă ar afla că Brian a dispărut... Şi vocea ei se stinse.

– Sun numaidecît, Catherine, numai că aici n-am nici o fotografie recentă, strigă Barbara. Cele pe care le-am făcut astă-vară sînt toate la casa din Nantucket. După aceea, preferă să tacă, muşcîndu-şi buza. De nenumărate ori le tot ceruse poze noi cu băieţii, dar nu primise nimic. De-abia ieri Catherine îi spusese că în graba de a-l aduce mai repede pe Tom la New York, pentru operaţie, uitaseră acasă cadoul ei de Crăciun, care conţinea portrete înrămate cu băieţii.

– Aduc ce am să găsesc, se grăbi ea să adauge. Gata, pornesc la drum.

După ce transmisese mesajul la spital, Barbara Cavanaugh rămase cîteva minute prăvălită într-un fotoliu, cu capul rezemat în palmă. Prea mult, se gîndea ea, prea mult.

Oare nu o obsedase tot timpul senzaţia că totul mergea prea bine ca să poată fi adevărat? Tatăl Catherinei murise cînd fetiţa avea zece ani, şi mereu de atunci în ochii ei persistase o umbră de tristeţe, pînă la vîrsta de douăzeci şi doi de ani, cînd îl cunoscuse pe Tom. Cît de fericiţi erau împreună şi ce bine se potriveau. Aşa cum am fost din prima zi şi eu cu Gene, se gîndea Barbara.

Gîndul îi zbură fulgerător spre trecut, amintindu-şi de acel moment din 1943, cînd, avînd nouăsprezece

ani şi fiind studentă în anul doi, îi fusese prezentat un tînăr chipeş, locotenentul Eugene Cavanaugh. Din primul moment, au ştiut amîndoi că se potriveau de minune. S-au căsătorit după două luni, însă unicul lor copil nu s-a născut decît abia optsprezece ani mai tîrziu.

Cu Tom, fiica mea a avut parte de acelaşi gen de relaţie pe care am avut şi eu fericirea să o trăiesc, se gîndea Barbara, numai că acum... Sări în picioare. *Trebuia* să ajungă la Catherine. *Probabil* că Brian doar s-a rătăcit prin împrejurimi. Pur şi simplu s-au pierdut unul de altul în toată mulţimea aia, îşi zise ea. Catherine e puternică din fire, dar acum cred că nu mai are mult şi-şi pierde cumpătul. Oh, dă Doamne să-l găsească cineva, se rugă ea.

Străbătu în goană locuinţa, adunînd fotografii înrămate de pe poliţe şi de pe mese. Se mutase aici din Beekman Place, în urmă cu zece ani. Spaţiul era tot excedentar, cu o sufragerie convenţională, bibliotecă şi încăperi pentru oaspeţi. Numai că acum avea loc din plin pentru Tom, Catherine şi băieţi, cînd veneau la ea din Omaha.

Barbara aruncă fotografiile în geanta frumoasă de piele, primită în dar de ziua ei de la Tom şi Catherine, înşfăcă un mantou din dulapul de la intrare şi, repezindu-se afară, apăsă la timp pe buton pentru a opri liftul care începuse să coboare de la etaj.

Sam, liftierul, lucra de multă vreme acolo. Cînd îi deschise uşa, în locul zîmbetului obişnuit, pe chipul lui se aşternu îngrijorarea.

– Bună seara, doamnă Cavanaugh. Crăciun fericit. Mai ştiţi ceva de dr. Dornan?

Neîncumetîndu-se să vorbească, Barbara preferă să scuture din cap.

– Aveţi nişte nepoţei tare drăgălaşi. Cel mic, Brian mi-a povestit că i-aţi dat mămicii lui ceva care să-i poarte noroc tăticului şi să-l facă bine. Sper din tot sufletul să fie aşa.

Barbara încercă să spună „Şi eu la fel", dar constată că nu era în stare să rostească nici un cuvînt.

– Mami, de ce eşti supărată? o întrebă Gigi, cuibărindu-se în poala lui Cally.

– Nu sînt supărată, Gigi, spuse Cally. Cu tine sînt întotdeauna fericită.

Gigi clătină din cap. Era îmbrăcată cu o cămăşuţă de noapte, în nuanţe de roşu şi alb, pe care erau imprimate figuri de îngeraşi purtînd lumînări. Moştenise de la Frank ochii mari, căprui şi părul castaniu-auriu, frumos ondulat. Pe măsură ce creşte, seamănă tot mai mult cu el, se gîndi Cally, strîngînd-o instinctiv la piept.

Stăteau îmbrăţişate pe canapea, în faţa pomului de Crăciun.

– Ce bine că eşti acasă cu mine, mami, spuse Gigi, iar în glasul ei încolţi o umbră de teamă. Să nu mă mai părăseşti niciodată, da?

– Da. Nici data trecută n-am vrut s-o fac, scumpete mică.

– Nu-mi place cînd te duci în locul acela.

Locul acela. Secţia închisorii corecţionale pentru femei de la Bedford.

– Nici mie nu mi-a plăcut acolo. Cally încerca să vorbească pe un ton degajat.

– Copiii mici trebuie să stea cu mămicile lor.

– Da. Şi eu sînt de aceeaşi părere.

– Mami, cadoul ăla mare e pentru mine? făcu Gigi arătînd spre cutia unde se aflau uniforma şi pardesiul pe care le aruncase Jimmy.

Lui Cally i se uscară buzele.

– Nu, dulceaţă mică, ăla e un cadou pentru Moş Crăciun. Îi place şi lui să primească daruri de Crăciun. Ei, hai acum, s-a făcut ora de culcare.

Gigi începu automat să spună „Nu vreau să...", după care se opri:

– Dacă mă culc acum, o să vină mai repede Crăciunul?

– Exact. Hai, te duc în braţe pînă la pat.

După ce-o înveli bine pe Gigi şi-i dădu „fafaia", păturica zdrenţăroasă fără de care fetiţa nu putea

dormi, Cally se întoarse în salonaş şi se prăvăli din nou pe canapea.

Copiii mici trebuie să stea cu mămicile lor... O obsedau cuvintele lui Gigi. Doamne Sfinte, unde l-o fi dus Jimmy pe băieţelul ăla? Dacă îi face vreun rău? Cum să procedeze mai bine?

Cally se holba la cutia învelită în hîrtia imprimată cu imaginile de dulciuri şi bomboane. *E pentru Moş Crăciun.* Brusc, îşi aminti ce era înăuntru. Uniforma gardianului împuşcat de Jimmy, cu pieptul şi mîneca încă lipicioase de sînge. Pardesiul împuţit – cine ştie pe unde l-o fi găsit sau de unde l-o fi furat şi pe *ăsta.*

Jimmy era *rău.* Fără pic de conştiinţă sau milă. Înţelege odată, îşi repetă Cally cu îndîrjire – n-o să pregete să-l omoare pe băieţel, dacă în felul ăsta are mai multe şanse să scape.

Deschise radioul, potrivindu-l pe postul de ştiri. Era şapte şi jumătate. Potrivit informaţiilor difuzate, starea gardianului de închisoare care fusese împuşcat la Riker's Island continua să fie critică, însă deocamdată stabilă. Doctorii admiteau cu prudenţă că avea şanse să scape cu viaţă.

Dacă nu moare, Jimmy nu riscă pedeapsa cu moartea, îşi zice Cally. N-au cum să-l execute acum pentru omorul poliţistului aceluia, din urmă cu trei ani. E ager la minte. Dacă află că pînă la urmă

gardianul are şanse să trăiască, n-o să rişte inutil, ucigîndu-l pe băieţel. O să-i dea drumul.

Cranicul spunea: „Continuăm cu alte ştiri. În după-amiaza aceasta, Brian Dornan, în vîrstă de şapte ani, s-a pierdut de mama lui pe Fifth Avenue. Familia se află la New York, deoarece tatăl lui Brian..."

Încremenită în faţa radioului, asculta vocea crainicului care prezentă semnalmentele băiatului, adăugînd apoi: „Mama lui, prezentă aici la microfon, va face un apel prin care roagă să fie ajutată".

Ascultînd vocea gravă şi emoţionată a mamei lui Brian, Cally revăzu în minte imaginea tinerei femei căreia îi căzuse portofelul pe jos. Cel mult cîţiva ani peste treizeci. Cu părul acela negru şi lucios, care îi ajungea pînă la gulerul mantoului. La faţă o văzuse doar în treacăt, însă Cally era convinsă că era tare frumoasă. Frumoasă, bine îmbrăcată şi fără griji.

Acum, auzind-o cum implora să fie ajutată, Cally îşi astupă urechile şi, repezindu-se spre radio, îl închise cu brutalitate. Intră în vîrful picioarelor în dormitor. Gigi adormise, respirînd încetişor şi regulat, cu obrăjorul cufundat în palmă, iar în cealaltă mînuţă ţinînd lipită de faţă păturica jerpelită pe care o avea de cînd era bebeluş.

Cally îngenunche lîngă ea. Eu pot întinde mîna s-o mîngîi, se gîndi ea. Femeia aceea nu are cum să-şi mîngîie copilul. Ce să fac, ce să fac? Dar dacă sun la

poliție, iar Jimmy îi face vreun rău băieţelului, or să afirme că e din vina mea, aşa cum au spus că eu am fost vinovată de moartea poliţaiului.

Poate îi dă prin cap lui Jimmy să-l lase pe undeva. *A promis* că aşa va fi... O fi Jimmy cum e, dar chiar să facă rău unui băieţel nu-l prea văd în stare, nu?! Nu-mi rămîne decît să aştept şi să mă rog, îşi zise ea.

Însă rugăciunea pe care încercă s-o rostească în şoaptă – „Te rog, Doamne, veghează asupra micuţului Brian" – suna fals şi parcă în derîdere, aşa că renunţă s-o spună pînă la capăt.

Jimmy ajunsese la concluzia că varianta optimă pentru el era să traverseze George Washington Bridge spre Route 4, apoi să se angajeze pe Route 17 spre New York Thruway. Nu era exlus ca în cazul ăsta să ocolească un pic, decît dacă ar fi luat-o prin Bronx spre Trappan Zee, însă simţea instinctiv că trebuia să iasă repede din New York City. Bine că la ieşire pe GW nu trebuia să plătească taxă, altminteri risca să fie oprit.

Brian privi pe geam în timp ce traversau podul. Ştia că treceau peste Hudson River. Mama avea nişte veri, care locuiau în New Jersey, lîngă pod. Fusese în vizită la ei astă-vară, cînd el şi Michael mai rămăseseră o săptămînă cu bunica, după ce se întorseseră la Nantucket.

Erau niște oameni tare drăguți. Aveau și ei copii, cam de vîrsta lui. Doar gîndindu-se la ei, lui Brian îi veni să plîngă. Îi venea să deschidă geamul și să strige: *Sînt aici. Veniți să mă luați, vă rog!*

Era lihnit de foame și simțea neapărat nevoia să se ducă la toaletă. Ridică sfios privirea.

– Eu... aș putea, vă rog... adică, trebuie să merg la toaletă. Acum, după ce rostise aceste cuvinte, îi era atît de teamă că omul avea să-l refuze, încît buza începu să-i tremure. Și-o mușcă repede, ca să nu se vadă. Parcă-l și auzea pe Michael cum îi tot zicea „plîngăciosul". Dar pînă și gîndul ăsta îl umplea de tristețe. Nici nu l-ar mai deranja dacă l-ar vedea pe Michael acum.

– Vrei să faci pipi?

Bărbatul nu părea prea furios pe el. Poate că pînă la urmă n-avea să-i facă nici un rău.

– Îhî.

– Bine. Ți-e foame?

– Da, domnule.

Jimmy începea să se simtă oarecum în siguranță. Se aflau pe Route 4. Traficul era aglomerat, totuși înaintau. Nu căuta nimeni această mașină. Acum, probabil, tipul care o parcase își pusese pijamaua și se uita la *It's a Wonderful Life* pentru a mia oară. Mîine dimineață, cînd el și nevasta aveau să înceapă să zbiere că li se furase Toyota, Jimmy urma să fie în

Canada cu Paige. Doamne, ce nebun era după ea. În viaţa lui, ea reprezenta prima certitudine pe care o avusese vreodată.

Jimmy n-avea chef deocamdată să oprească pentru a lua ceva de mîncare. Pe de altă parte, însă, pentru a evita orice eventuală problemă, nu strica poate să facă plinul de benzină acum. N-avea cum să ştie care e programul benzinăriilor în Ajunul Crăciunului.

– Bine, zise el, peste cîteva minute punem benzină, mergem la veceu şi cumpăr nişte apă minerală şi cartofi prăjiţi. Mai tîrziu, o să ne oprim la McDonald să luăm un hamburger. Dar, bagă bine la cap, nu care cumva cînd ne oprim la benzină să te apuci să atragi atenţia cuiva că... Scoase pistolul din bluzon, îl îndreptă spre Brian şi, pocnind din limbă, făcu *zbang*.

Brian întoarse privirea. Se aflau pe banda din mijloc a autostrăzii cu trei benzi de circulaţie. Un indicator arăta spre ieşirea marcată Forest Avenue. O maşină de poliţie se înscrise pe şosea paralel cu ei, după care vină şi intră în parcarea unui restaurant.

– N-am să vorbesc cu nimeni. Promit, izbuti el să îngaime.

– Promit, *tăticuţule*, se răţoi Jimmy.

Tăticuţule. Involuntar, mîna lui Brian se strînse în jurul medaliei cu Sf. Cristofor. Îi va duce această medalie lui tătucu, iar tătucu se va face bine. Iar apoi,

tatăl lui îl va găsi pe tipul ăsta, Jimmy, şi îl va rupe în bătaie că s-a purtat atît de urît cu băieţelul lui. Brian ştia că aşa avea să fie. Şi, pipăind cu degetele conturul siluetei care îl ducea pe pruncul Iisus, rosti cu glasul limpede:

– Promit, *tăticuţule.*

10

La One Police Plaza din Manhattan, postul de comandă pentru urmărirea lui Jimmy Siddons, tensiunea generală creştea vizibil. Toată lumea era perfect conştientă că, pentru a reuşi să evadeze fără să fie prins, Siddons nu va pregeta să ucidă din nou. Se ştia, de asemenea, că avea asupra lui arma care îi fusese strecurată clandestin.

Înarmat şi periculos, aşa scria sub fotografia lui tipărită pe foile volante care erau împărţite în tot oraşul.

– Data trecută, am primit două mii de informaţii nefolositoare, cărora totuşi li s-a dat curs pînă la ultima, şi singurul motiv pentru care am reuşit pînă la urmă să-l băgăm la răcoare, vara trecută, s-a datorat prostiei tipului, care s-a apucat să dea o spargere la o benzinărie din Michigan, neştiind că prin preajmă se afla un poliţai, mormăi Jack Shore către Mort Levy, privind dezgustat echipa de ofiţeri care răspundeau la avalanşa de apeluri telefonice venite pe linia fierbinte.

Levy dădu din cap absent.

– Ceva nou în legătură cu prietena lui Siddons? îl întrebă el pe Shore.

Cu o oră în urmă, unul dintre puşcăriaşii închişi în corpul de celule unde se aflase şi Siddons, îi spusese unui gardian că, luna trecută, Siddons se lăudase că are o prietenă pe nume Paige, care, zicea el, era o renumită dansatoare de strip-tease.

Încercau să-i dea de urmă în New York, însă, pornind de la ipoteza că fusese poate în cîrdăşie cu Siddons la Michigan, Shore luase legătura cu autorităţile de acolo.

– Nu, deocamdată nimic. Probabil că am dat de un alt punct mort.

– Un telefon pentru tine de la Detroit, Jack, răsună o voce acoperind vacarmul din încăpere. Amîndoi bărbaţii se întoarseră repede. Din doi paşi, Shore ajunse la birou şi înşfăcă receptorul.

Interlocutorul său nu pierdu vremea.

– Sînt Stan Logan, Jack. Ne-am cunoscut cînd ai venit să-l ridici pe Siddons, anul trecut. S-ar putea să am ceva interesant pentru tine.

– Hai s-auzim.

– N-am reuşit să aflăm unde s-a ascuns Siddons înainte de a încerca să dea spargerea aici. S-ar putea ca răspunsul să fie tocmai informaţia aceea despre Paige. Am primit un raport despre o anume Paige Laronde, care se autointitulează dansatoare exotică.

A plecat din oraş acum două zile. I-a spus unei prietene că nu ştie dacă se mai întoarce, fiindcă urmează să se întîlnească undeva cu prietenul ei.

– A spus unde pleacă? se răsti Shore.

– A spus California, iar apoi Mexic.

– California şi Mexic! Fir-ar să fie, dacă tipul ajunge în Mexic, nu-l mai găsim în vecii vecilor.

– Băieţii noştri verifică la gări, autogări şi aeroporturi, să vedem dacă putem intra pe vreo pistă. Te ţinem la curent, îi promise Logan, după care adăugă: îţi faxăm datele ei personale şi pozele de reclamă. Ai grijă să nu le vadă puştii tăi.

Shore închise telefonul, trîntindu-l în furcă.

– Dacă Siddons a izbutit să iasă din New York azidimineaţă, s-ar putea ca acum să fie în California, poate chiar în Mexic.

– Cam greu să faci rost de un bilet de avion în ultimul minut, în Ajun de Crăciun, îi atrase atenţia Levy.

– Uite ce e, cineva i-a strecurat pe furiş o armă în închisoare. Se prea poate ca acelaşi cineva să-l fi aşteptat afară cu haine, bani peşin şi un bilet de avion. A reuşit probabil să-l ducă la un aeroport din Philadelphia sau din Boston, unde nu-i trece nimănui prin minte să-l caute. Presupunerea mea este că s-a întîlnit deja cu prietena lui şi că amîndoi se îndreaptă spre graniţă, în sud, dacă nu cumva se şi află bine

mersi acolo şi mănîncă bucate mexicane. Şi susţin în continuare că, într-un fel sau altul, mesagerul dintre ei a fost sora lui Siddons.

Încruntat, Mort Levy îl petrecu cu privirea pe Jack Shore, care se ducea în încăperea alăturată, să aştepte faxurile de la Detroit. Următorul pas era trimiterea fotografiilor cu Siddons şi prietena lui corpului de grăniceri de la Tijuana, cu indicaţia de a reţine orice persoane avînd aceste semnalmente.

Dar tot trebuie să acoperim la noapte zona catedralei, fiindcă există o posibilitate dintr-un milion ca oferta lui Jimmy de a se preda să fi fost reală, se gîndea Mort. Într-un fel, nici una dintre variante – Mexic sau predarea la catedrală – nu i se părea plauzibilă. Să fie Paige asta atît de isteaţă încît să o mintă pe prietena ei, pentru eventualitatea în care ar veni s-o caute poliţia?

Tocmai li se aduceau cafeaua şi sandvişurile comandate. Mort se duse să-şi ia pîinea de secară cu şuncă. Două femei, ofiţeri, stăteau de vorbă.

O auzi pe una dintre ele, Lori Martini, spunînd:

– Tot nici un semn în legătură cu puştiul care a dispărut. Sînt sigură că l-a cules cine ştie ce descreierat.

– Ce puşti a dispărut? întrebă el.

Cu o expresie gravă, ascultă toate detaliile. Genul de caz la care nimeni din departament nu putea lucra

fără să se implice emoţional. Mort avea un băiat de şapte ani. Ştia perfect ce era în mintea acelei mame. Şi tatăl care fiind atît de bolnav, nici măcar nu aflase că fiul lui dispăruse. Şi toate astea tocmai de Crăciun. Doamne Dumnezeule, pentru unii nenorocirile se ţin lanţ, se gîndi el.

– La telefon, Mort, strigă o voce din cealaltă parte a încăperii.

Luîndu-şi cafeaua şi sandvişul, Mort se întoarse la biroul lui.

– Cine mă caută? întrebă el apucînd receptorul.

– O femeie. Nu s-a prezentat.

Mort lipi telefonul de ureche, spunînd:

– Sînt detectivul Levy.

Auzi zgomotul unei respiraţii înspăimîntate. Iar apoi un clinchet stins, cînd legătura se întrerupse.

Reporterul de la WCBS, Alan Graham, se apropie de maşina de poliţie unde, cu o oră în urmă, o intervievase pe Catherine Dornan, pentru a obţine ultimele date legate de caz.

Era opt şi treizeci, iar rafalele intermitente de ninsoare se transformaseră din nou într-un vîrtej constant de fulgi albi şi mari.

În casca de la ureche, Graham îl auzi pe crainic care transmitea din studiou ultimele informaţii despre puşcăriaşul evadat. „Starea lui Mario Bonardi, gar-

dianul de închisoare care a fost rănit, continuă să fie extrem de gravă. Maiorul Giuliani şi comisarul de poliţie Bratton au efectuat o a doua vizită la spital, unde pacientul se află sub terapie intensivă, după ce a suferit o intervenţie chirurgicală deosebit de delicată. Potrivit ultimelor ştiri primite la redacţie, poliţia a dat curs unei informaţii conform căreia agresorul, ucigaşul prezumtiv Jimmy Siddons, s-ar fi întîlnit cu prietena lui în California, avînd destinaţia finală Mexic. Corpul de grăniceri de la Tijuana este în alertă."

Unul dintre ziarişti aflase din surse secrete că avocatul lui Jimmy susţinea că Siddons urma să se predea după slujba de la miezul nopţii la St. Patrick's. Lui Alan Graham îi părea bine că se luase decizia ca informaţia aceasta să nu fie dată publicităţii. În realitate, nici un ofiţer de poliţie nu credea în această variantă, şi era preferabil ca, în biserică, credincioşii să nu fie tulburaţi de un asemenea zvon.

Pe Fifth Avenue rămăseseră acum puţini trecători. Lui Graham îi trecu prin minte că ştirile difuzate cu privire la cazurile de care se ocupau în acest Ajun de Crăciun aveau ceva aproape obscen: un evadat care omorîse un poliţist; un gardian de închisoare care se zbătea între viaţă şi moarte; un băiat de şapte ani care dispăruse, victimă posibilă a unei fapte mîrşave. Ciocăni în geamul maşinii de poliţie. Catherine ridică

privirea, după care deschise geamul pe jumătate. Uitîndu-se la ea, se întrebă cît timp avea să mai reuşească să-şi păstreze remarcabila stăpînire de sine. Stătea pe scaunul din faţă al maşinii, lîngă ofiţerul Ortiz. Fiul ei, Michael, era în spate, cu o doamnă mai în vîrstă, foarte frumoasă, care îl ţinea pe după umeri.

Catherine răspunse, fără ca el s-o mai întrebe:

– Aştept în continuare, zise ea, încetişor. Ofiţerul Ortiz a avut amabilitatea să rămînă cu mine. Nu ştiu de ce, dar am strania senzaţie că aici îl voi găsi pe Brian. Se răsuci uşor. Mami, el e Alan Graham, de la WCBS. Mi-a luat un interviu, imediat după ce am vorbit cu tine.

Barbara Cavanaugh văzu compasiunea întipărită pe chipul tînărului reporter. Deşi ştia că dacă ar fi apărut vreo noutate, ar fi aflat-o şi ele deja, nu se putu abţine să nu întrebe:

– Vreo veste?

– Nu, doamnă. Am primit nenumărate telefoane la studiou, dar erau toate de la persoane care doreau să-şi exprime îngrijorarea.

– S-a făcut nevăzut, spuse Catherine, pe un ton vlăguit. Deşi Tom şi cu mine i-am învăţat pe băieţi să aibă încredere în oameni, sînt pregătiţi totuşi să se descurce şi în cazuri de extremă urgenţă. Brian ştia că, dacă se rătăceşte, trebuie să se ducă la un poliţist. Ştia să sune la 911. Înseamnă că l-a luat cineva cu forţa.

Cui să-i treacă prin minte să ia şi să reţină un copil de şapte ani, doar dacă nu...?

– Catherine, draga mea, nu-ţi mai face sînge rău, o rugă mama ei. Toţi cei care te-au auzit la radio se roagă pentru Brian. Trebuie să te laşi călăuzită de credinţă.

Catherine se simţi năpădită de un val de indignare şi de furie. Da, probabil că ar fi trebuit să fie plină de „credinţă". În mod cert, Brian credea – credea în acea medalie cu Sfîntul Cristofor, pesemne suficient de mult încît să fie în stare să pornească pe urmele persoanei care mi-a luat portofelul. Ştia că medalia era înăuntru, raţionă ea, şi simţea că trebuie s-o capete înapoi. Se uită în spate la mama ei şi la Michael, care stătea alături. Furia din adîncul sufletului începu să i se mai domolească. Nu era nicidecum vina mamei ei pentru toate cele întîmplate. Nu, totuşi credinţa – chiar şi în ceva atît de neverosimil ca această medalie cu Sfîntul Cristofor – era un lucru bun.

– Ai dreptate, mami, zise ea.

În cască, Graham îl auzi pe crainicul din studiou: „Ai legătura, Alan".

Îndepărtîndu-se de maşină, acesta începu: „Mama lui Brian Dornan continuă să stea de veghe în locul unde fiul ei a dispărut la scurt timp după ora 5: 00 p.m. Autorităţile dau crezare teoriei Catherinei Dornan, potrivit căreia e posibil ca Brian să fi văzut cine i-a

furat portofelul şi să fi pornit în urmărirea acelei persoane. În portofel, se afla o medalie înfăţişîndu-l pe Sfîntul Cristofor, iar Brian dorea cu disperare să i-o ducă tatălui său, care se află internat în spital."

Graham îi întinse microfonul Catherinei. „Brian crede că medalia cu Sfîntul Cristofor îl va ajuta pe tatăl lui să se însănătoşească. Dacă aş fi împărtăşit credinţa lui Brian, aş fi avut mai multă grijă de portofel, fiindcă medalia se afla înăuntru. Vreau ca soţul meu să se facă bine. Vreau să-mi recapăt copilul, spuse ea pe un ton ferm, în ciuda emoţiei. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştie cineva ce s-a întîmplat cu Brian, cine l-a luat sau unde se află, vă rog, *vă rog* din suflet sunaţi-ne."

Graham se îndepărtă de lîngă maşina poliţiei. „Dacă există cineva care ştie ceva despre soarta lui Brian şi a auzit durerea acestei tinere mame, vă implorăm să sunaţi la acest număr: 212-555-0748."

12

Era zece şi cinci. Mort Levy stătea la birou, cufundat în gînduri. N-avea decît o singură explicaţie pentru apelul telefonic care se întrerupsese: Cally Hunter. Folosind sistemul de interceptare a convorbirilor telefonice, poliţiştii din furgonetă, care ţineau sub observaţie locuinţa lui Cally, confirmaseră faptul că aceasta formase numărul lui. Dacă Mort voia, colegii lui care făceau de serviciu acolo se oferiseră să urce şi să stea de vorbă cu ea. „Nu. Lăsaţi-o în pace", le ordonase el. Ştia că n-avea nici un rost. Cally n-ar face decît să le repete ceea ce le spusese şi mai înainte. Însă ştie ceva, dar îi e frică să spună, se gîndea el. Încercase să-i telefoneze de două ori, dar nu răspunsese. Ştia, însă, că era acasă. I-ar fi spus cei din furgonetă dacă pleca. Atunci, de ce nu răspundea la telefon? Să se ducă personal pînă la ea? Ar ajuta la ceva?

– Ce-i cu tine? întrebă Jimmy Shore nervos. Ai dopuri în urechi de n-auzi cînd vorbeşte omul cu tine?!

– Hai, îngerașule, acum culcă-te la loc.

Gigi închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Pot să mă uit și eu cînd Moș Crăciun își desface cadoul? murmură ea.

Jimmy Siddons dădu mai încet volumul radioului.

– Pun pariu că maică-ta face valuri că te-a pierdut, puștiule.

Brian își înfrînă cu greu impulsul de a pune mîna pe radioul de pe bord. Cît de îngrijorată sunase vocea mămicii. Trebuia neapărat să se întoarcă la ea. Acum credea și ea în medalia cu Sfîntul Cristofor. Era sigur de asta.

Pe șosea circulau o mulțime de mașini și, cu toate că acum ningea de-a binelea, toate aveau viteză mare. Jimmy, însă, mergea pe ultima bandă din dreapta, așa că pe partea aceea, lateral, nu venea nici o mașină. Brian se apucă să facă planuri.

Dacă reușea să deschidă portiera repede de tot și să se rostogolească pe carosabil, ar fi putut după aceea să se tragă în continuare pînă la marginea șoselei. În felul ăsta, n-avea cum să-l calce vreo mașină. Strînse tare medalia cîteva clipe, iar apoi își strecoară mîna spre mînerul portierei. O apăsă ușor și constată că o putea mișca. Calculase, deci, bine. Jimmy nu blocase portiera, după ce se opriseră să pună benzină. Brian se pregătea să deschidă brusc portiera, dar își aminti de centura de siguranță. Trebuia s-o desfacă simultan cu deschiderea portierei. Cu multă precauție, pentru a nu-i atrage atenția lui Jimmy, își propti arătătorul de la mîna stîngă pe butonul centurii de siguranță.

În clipa în care Brian era pe punctul de a smuci de mîner şi de a apăsa pe buton, Jimmy trase o înjurătură. Din spate, pe partea stîngă, venea o maşină şerpuind periculos. În cîteva clipe se apropie atît de mult, încît se frecă aproape de Toyota. Apoi trecu în faţa lor, tăindu-le drumul. Jimmy apăsă frînele pînă la fund. Maşina din faţă derapă, balansîndu-se cu partea din spate, într-un zgomot de metal ciocnit de metal. Brian îşi ţinu răsuflarea. Să se ciocnească, se ruga el, dă Doamne *să se ciocnească!* În felul ăsta, cineva o să-l ajute.

Jimmy reuşi însă să îndrepte maşina şi trecu mai departe, depăşind. Imediat în faţa lor, Brian auzi sunetul sirenelor şi văzu sclipind lanterne care semnalizau un alt accident rutier, pe lîngă care maşina lor trecu în goană.

Jimmy rînji cu o satisfacţie sălbatică.

– Ce zici ce noroc avem, zgîmboiule? i se adresă el lui Brian, aruncîndu-i o privire.

Brian rămăsese cu mîna încleştată pe mîner.

– Aha, ia zi, te gîndeai să ţîşneşti afară dacă rămîneam împotmoliţi acolo, nu? întrebă Jimmy. După care, blocă toate portierele. Să nu mai pui mîna acolo. Dacă te mai prind că te apropii de mînerul ăla, îţi rup degetele, pricepi? şuieră el printre dinţi.

Iar Brian n-avea nici cea mai mică îndoială că n-ar fi făcut-o.

11

Cu un tremur nervos pe buze şi cu ochii înlăcrimaţi, Cally închise radioul. *Dacă ştie cineva ce s-a întîmplat cu Brian...*

Am *încercat,* îşi repetă ea cu îndîrjire. Am încercat. Formase numărul detectivului Levy, însă, cînd îi auzise vocea, o copleşise grozăvenia gestului pe care se pregătea să-l facă. Puteau s-o aresteze, să i-o ia din nou pe Gigi şi s-o dea în grija altei familii adoptive. *Dacă există cineva care ştie ceva despre soarta lui Brian...*

Întinse mîna spre telefon.

Din dormitor auzi un scîncet şi se răsuci brusc în loc. Gigi avea iar coşmaruri. Se năpusti înăuntru, se aşeză pe pat, îşi luă fetiţa în braţe şi începu s-o legene.

– Ssst, fii cuminte, nu s-a întîmplat nimic.

Gigi se agăţa de ea.

– Mami, mami, am visat că plecai iar. Te rog, mami, nu pleca. Nu mă părăsi, te rog. Nu mai vreau niciodată să mai stau cu alţi oameni.

– N-o să se mai întîmple aşa ceva, scumpete, îţi promit.

Simţea că Gigi începe să se mai liniştească. O aşeză binişor înapoi pe pernă, mîngîind-o pe păr.

Mort ridică privirea. Detectivul mai în vîrstă, trupeş şi îndesat, se uita furios la el. Nici nu mă mir că lui Cally i-e frică de tine, se gîndi el, amintindu-şi de teama pe care o zărise în ochii ei în faţa mîniei şi ostilităţii făţişe cu care o trata Jack.

– Mă gîndesc şi eu, spuse Mort sec, înfrînîndu-şi impulsul de a-i spune lui Shore să-şi vadă mai bine de treabă.

– Păi, gîndeşte cu noi împreună. Trebuie să revedem planurile pentru reţeaua de supraveghere a catedralei. După care, Shore adăugă pe un ton mai puţin îmbufnat: Mort, de ce nu-ţi iei liber cîteva zile?

Nu-i chiar atît de rău pe cît pare, se gîndi Mort.

– Acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru tine, Jack, îi ripostă el.

– Nu chiar. Eu îl urăsc pe Siddons mai mult decît tine.

Mort se ridică încet. Se concentra în continuare, căznindu-se să-şi aducă aminte de elementul acela important care îi scăpa, ceva ce ştia că exista, că era la îndemîna lui, fără să izbutească însă să-l repereze. Se văzuseră cu Cally Hunter la şapte şi un sfert dimineaţa. Era deja îmbrăcată să plece la serviciu. Se mai văzuseră din nou cu ea cam după douăsprezece ore. Părea stoarsă şi groaznic de îngrijorată. Probabil că acum dormea. Dar simţea din adîncul fiinţei lui că trebuie să stea de vorbă cu ea. În ciuda tuturor

tăgăduielilor ei, era convins că, de fapt, cheia problemei era la ea.

Telefonul sună, în clipa în care se îndepărta de birou. Cînd ridică receptorul, auzi din nou răsuflarea aceea înspăimîntată. De data asta, preluă inițiativa. „Cally, rosti Mort stăruitor. Cally, *vorbește* cu mine. Nu-ți fie frică. Indiferent ce se întîmplă, voi încerca să te ajut."

Lui Cally nici nu-i trecea prin minte să se culce. Ascultase buletinul de știri de la radio, sperînd și totodată temîndu-se că poliția îl găsise pe Jimmy, rugîndu-se ca micuțul Brian să nu fi pățit nimic.

La ora zece, dăduse drumul la televizor să asculte știrile locale, apoi simțise că i se taie picioarele. Mama lui Brian se afla în studiou, alături de crainicul Tony Potts. Nu mai avea părul la fel de înfoiat, de parcă ar fi stat pînă atunci afară, în vînt și în ninsoare. Era foarte palidă la față, iar în ochii ei se citea o durere imensă. Lîngă ea stătea un băiat cam de zece-unsprezece ani.

Crainicul spunea: „Ați auzit probabil apelurile prin care Catherine Dornan ruga să fie ajutată pentru a-și găsi fiul. Am rugat-o, la fel ca și pe fratele lui Brian, Michael, să fie alături de noi acum. Pe la ora cinci după-amiază, pe Fifth Avenue și pe Forty-ninth Street s-a aflat o mare de oameni. Poate v-ați numărat și

dumneavoastră printre ei. Poate chiar aţi zărit-o pe Catherine cu cei doi fii ai ei, Michael şi Brian. Se aflau într-un grup şi ascultau colinde de Crăciun interpretate de un violonist, cîntînd împreună cu toţi cei din jur. Brian, băieţelul de şapte ani, a dispărut de lîngă mama lui. Mama şi fratele lui au nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-l găsi."

Crainicul se întoarse spre Catherine. „Văd că aveţi în mînă o fotografie cu Brian".

Cally privi fotografia care ocupa acum tot ecranul, ascultînd-o pe mama lui Brian: „Nu se vede prea clar, aşa că daţi-mi voie să vă povestesc ceva mai mult despre el. Are şapte ani, dar pare mai mic fiindcă nu e prea înalt. E roşcovan la păr, are ochi albaştri şi pistrui pe nas..." Vocea ei se pierdu, gîtuită de emoţie.

Cally închise ochii. Nu suporta să vadă chinul cumplit ce se citea pe chipul Catherinei Dornan.

Michael îşi aşează palma peste mîna mamei lui. „Fratele meu e îmbrăcat cu o geacă bleumarin de schi, exact ca a mea, numai că a mea e verde, iar pe cap are o căciulă roşie. Şi îi lipseşte un dinte din faţă." După care, izbucni într-un potop de cuvinte: „Trebuie neapărat să-l găsim. Nu-i putem spune lui tăticu că Brian a dispărut. Tăticu e grav bolnav şi n-avem voie să-l necăjim." Vocea lui Michael deveni şi mai insistentă: „Ştiu eu cum e tăticu. Ar fi în stare de orice, să se dea jos din pat şi să înceapă să-l caute pe Brian, dar

nu se poate să-l lăsăm să facă aşa ceva. E bolnav, tare bolnav.

Cally închise brusc televizorul. Intră în vîrful picioarelor în dormitor, unde Gigi dormea în fine liniştit, şi se duse la fereastra care dădea spre ieşirea de incendiu. Parcă-l vedea şi acum pe Brian, cum se uitase la ea peste umăr, implorînd-o să-l ajute, cu o mînă în strînsoarea de cleşte a lui Jimmy, iar cu cealaltă ţinînd bine medalia cu Sfîntul Cristofor, ca şi cum l-ar fi putut salva în vreun fel. Scutură din cap. Medalia, se gîndi ea. De bani nici nu-i păsase. O urmărise fiindcă avea convingerea că medalia aceea îl putea însănătoşi pe tatăl lui.

Cally alergă cîţiva paşi pînă în salonaş, unde apucă grăbită cartea de vizită a lui Mort Levy.

Cînd detectivul răspunse la telefon, toată hotărîrea ei dinainte aproape că i se spulberă din nou, apoi el rostise pe un ton atît de blînd: „Cally, *vorbeşte* cu mine. Nu-ţi fie frică."

– Domnule Levy, îngăimă ea pe nerăsuflate, poţi veni aici repede? *Trebuie* să discut cu dumneata despre Jimmy – şi despre băieţelul acela care a dispărut.

13

Din gustarea cumpărată de Jimmy cînd opriseră să ia benzină, nu mai rămăseseră decît cutiile goale de Coca-Cola şi pungile mototolite în care fuseseră cartofii prăjiţi. Jimmy azvîrlise punga lui pe jos, în faţa lui Brian, pe cînd Brian o pusese pe a lui în coşul de plastic prins sub bordul maşinii. Nici nu ştia ce gust avuseseră cartofii prăjiţi. Era atît de lihnit de foame încît, cu toată spaima care îl stăpînea, nu era în stare să se gîndească decît la mîncare.

Ştia că Jimmy e foarte furios pe el. Din momentul acela cînd fuseseră la un pas de a se ciocni, iar Jimmy îşi dăduse seama că băiatul plănuia să sară din maşină, supărarea lui crescuse vizibil. Încleşta şi descleşta mereu degetele pe volan, cu un pocnet înfricoşător. Prima oară cînd făcuse aşa, Brian tresărise înfiorat, iar Jimmy îl înhăţase de umăr, zbîrlindu-se la el să nu se apropie de portieră.

Ninsoarea se înteţise. În faţa lor, cineva frînă. Maşina se roti în cerc, apoi îşi reluă direcţia de mers. Brian îşi dădu seama că nu se produsese nici un accident, deoarece toţi şoferii încercau să păstreze o distanţă mai mare faţă de maşina din faţă.

Totuşi, Jimmy se puse pe înjurat, un şuvoi de înjurături scuipate în şoaptă, pe care Brian nu le auzise aproape niciodată, nici măcar la Skeet, băiatul din clasa lui care ştia toate înjurăturile straşnice de pe lumea asta.

Maşina care derapase rotindu-se în loc confirma parcă presimţirea tot mai acută a lui Jimmy care, cu toate că nu mai avea mult pînă să reuşească să fugă din ţară, ştia că oricînd, în ultimul moment, se putea întîmpla totuşi ceva rău. Din cîte se părea, gardianul ăla de închisoare pe care îl împuşcase nu prea avea şanse să scape cu viaţă. Dacă pînă la urmă murea... Jimmy nu glumise cînd îi spusese lui Cally că pe el nu-l vor prinde viu.

După care, Jimmy încercă să se liniştească. Era într-o maşină a cărei dispariţie nu fusese probabil remarcată încă de nimeni. Era îmbrăcat decent şi avea bani. Dacă rămîneau împotmoliţi acolo cînd dobitocul ăla făcuse accidentul, nu era exclus ca puştiul să fi reuşit să sară din maşină. Iar dacă adineauri cretinul ăla care derapase şi se învîrtise în loc s-ar fi ciocnit de Toyota, cine ştie dacă nu păţeam ceva şi eram rănit, se gîndea Jimmy. De unul singur, poate aş fi reuşit să-i duc de nas, dar aşa, cu puştiul alături, puţin probabil. Pe de altă parte, nimeni nu ştia că puştiul era cu el şi în vecii vecilor poliţia n-ar găsi nimic suspect la un tip într-o maşină frumoasă, cu un maldăr de jucării pe bancheta din spate şi cu un băieţel în dreapta.

Acum se apropiau de Syracuse. Peste trei-patru ore, trecea granița și se întîlnea cu Paige.

Pe dreapta, apăru un indicator McDonald. Lui Jimmy îi era foame, iar restaurantul părea locul ideal de unde să ia ceva de mîncare. Trebuia să-i ajungă pînă ce sosea în Canada. Putea să oprească la ghișeu, să comande două porții pentru amîndoi, după care să pornească din nou la drum, fără a mai zăbovi.

– Care-i mîncarea ta preferată, puștiulică? întrebă el pe un ton aproape amabil.

Brian zărise indicatorul McDonald și își ținea respirația, sperînd că aveau să cumpere ceva de mîncare.

– Hamburger cu cartofi pai și o Cola, spuse el timid.

– Știi ce, cînd oprim la McDonald te prefaci că dormi, bine?

– Da, promit.

– Păi, ce-așteptți atunci?! Reazemă-te de mine și ține ochii închiși.

– Bine. Ascultător, Brian se făcu mic lîngă Jimmy și închise ochii strîns. Se străduia să nu arate cît de speriat era.

– Bun, ia să vedem noi cît de bine poți juca teatru, zise Jimmy. Ai grijă, să fii cuminte.

Medalia cu Sfîntul Cristofor alunecase într-o parte. Brian o îndreptă, ca să-i poată simți pe piept povara alinătoare.

Ce frică îi era să stea aşa aproape de tipul ăsta, nu ca atunci cînd i se făcea somn şi se cuibărea lîngă tăticu, care conducea maşina şi îl mîngîia afectuos pe umăr.

Jimmy ieşi de pe autostradă. Trebuia să stea la rînd ca să ajungă la ghişeu. Jimmy încremeni văzînd un poliţist în spatele lor, dar n-avea încotro decît să stea cuminte şi să nu atragă în nici un fel atenţia. Cînd le veni rîndul, comandă şi plăti, iar chelnerul nici nu se uită măcar în maşină. Însă la tejgheaua de unde trebuia să ia mîncarea, femeia care servea se aplecă în faţă şi privi spre chipul lui Brian, luminat acum de lampa din restaurant.

– Cred că abia aşteaptă să vadă ce i-a adus Moş Crăciun, nu-i aşa?

Jimmy încuviinţă din cap, încercînd să zîmbească în timp ce întindea mîna după pungă.

Femeia se aplecă şi mai mult în faţă şi se uită în maşină.

– Mamă Doamne, poartă o medalie cu Sfîntul Cristofor?! Pe tăticul meu îl cheamă aşa şi face mare caz de asta, dar mămica glumeşte mereu spunînd că pe Sfîntul Cristofor l-au scos din calendarul religios. Iar tăticul zice că păcat că pe mami n-au botezat-o Philomena. Tot o sfîntă despre care Vaticanul zice că nu există. Şi rîzînd cu poftă, tînăra îi înmînă punga.

În timp ce reveneau pe autostradă, Brian deschise ochii. Simţea mirosul de hamburgeri şi de cartofi pai. Se ridică binişor.

Jimmy se uită spre el cu o privire dură şi cu o expresie crîncenă. Şi printre dinţi, îi şuieră autoritar:

– Scoate-ţi de la gît afurisita aia de medalie.

Cally trebuia să discute cu el despre fratele ei şi despre copilul care dispăruse. După ce promise să vină imediat, Mort Levy închise telefonul uluit. Ce legătură putea fi între Jimmy Siddons şi băieţelul care dispăruse de pe Fifth Avenue?

Formă numărul de la furgoneta care ţinea clădirea sub observaţie.

– Aţi înregistrat convorbirea asta?

– Mort, ce-a apucat-o, e nebună? Doar nu se referea la puştiul Dornan?! Vrei s-o luăm la întrebări?

– Exact asta *nu vreau* să faceţi! izbucni Levy. Şi-aşa e speriată de moarte. Staţi pe fază pînă ajung eu acolo.

Trebuia să-şi informeze superiorii, începînd cu Jack Shore, despre faptul că îl sunase Cally Hunter. Mort îl zări pe Shore care ieşea din vestiarul detectivilor, ţîşni din scaun şi străbătu încăperea în cîteva secunde. Îl înşfăcă pe Shore de braţ.

– Hai înapoi înăuntru.

– Eu ţi-am spus că n-ar strica să faci o pauză. Shore încercă să scape din strînsoarea mîinii lui Mort. Tocmai am vorbit adineauri din nou Logan de la Detroit. Acum două zile, o femeie a cărei descriere se potriveşte cu semnalmentele prietenei lui Siddons a închiriat o maşină de la o firmă particulară, care a tre-

cut-o graniţa în Windsor. Oamenii lui Logan sînt de părere că Laronde i-a spus prietenei ei de California şi de Mexic doar ca s-o deruteze. Prietena tipei a fost interogată din nou. De data asta, a pomenit de faptul că s-a oferit să cumpere blana lui Laronde, fiindcă în Mexic oricum nu-i mai trebuia. Laronde a refuzat.

Eu unul n-am înghiţit nici o clipă gogoaşa asta cu Mexicul, se gîndea Mort Levy. Cu mîna încleştată în continuare pe braţul lui Shore, deschise larg uşa de la biroul şefului.

Cinci minute mai tîrziu, o maşină de poliţie gonea pe East Side Drive spre Avenue B colţ cu Tenth Street. Înciudat şi indignat, Jack Shore primise ordinul să aştepte în furgonetă cît timp Mort şi şeful, Bud Folney, urcau să discute cu Cally.

Mort ştia că Shore n-avea să-l ierte pentru faptul că insistase să nu ia parte la interogatoriu.

– Jack, cînd am fost acolo mai devreme, am simţit clar că tipa ne ascunde ceva. Ai băgat-o în sperieţi. Crede că ai fi în stare de orice, numai s-o vezi iar la pîrnaie. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-o poţi privi ca pe o fiinţă omenească? Are un copil de patru ani, soţul ei a murit şi s-a ales cu o condamnare, cînd a făcut greşeala să-şi ajute fratele pe care, practic, l-a crescut.

Mort se întoarse spre Folney:

– Nu ştiu care poate fi legătura dintre Jimmy Siddons şi copilul ăla care a dispărut, dar ştiu că lui Cally i-a fost frică să vorbească. Dacă se încumetă

acum să ne spună ce ştie, o face fiindcă simte că departamentul... dumneavoastră... nu urmăriţi cu tot dinadinsul s-o arestaţi.

Folney încuviinţă din cap. Era un bărbat cam la cincizeci de ani, cu vorba blajină, uscăţiv şi cu o mutră studioasă. De altfel, fusese trei ani profesor universitar, ajungînd apoi la concluzia că pasiunea lui erau cazurile de încălcare a legii. Circula opinia că, într-o bună zi, avea să devină comisar de poliţie. Oricum, şi la ora actuală, era unul dintre cei mai puternici ofiţeri din departament.

Mort ştia perfect că, presupunînd că într-un fel Cally fusese constrînsă din nou să-l acopere pe Jimmy, numai Folney o putea ajuta să se dezvinovăţească. Şi copilul care dispăruse – în ce sens oare era implicat Siddons în chestiunea asta?

Toţi ardeau de nerăbdare să afle răspunsul.

Cînd maşina de poliţie opri în spatele furgonetei, Shore făcu o ultimă tentativă de înduplecare:

– Dacă nu deschid gura...

La care Folney îi răspunse:

– Ce-ar fi să-ncepi s-o faci chiar acum, Jack?! Treci în furgonetă.

14

Pete Cruise se gîndea că isprăvise ziua de lucru. Aflase unde locuieşte Cally Hunter cînd încercase să-i ia un interviu, după ce fusese eliberată din închisoare, iar acum spera ca fratele ei să-şi facă apariţia. Dar ore în şir nu avusese nimic de văzut, decît ninsoarea care ba începea, ba se oprea. Bine măcar că acum se oprise de tot. Furgoneta, despre care ştia că era de la poliţie, stătea parcată în continuare vizavi de locuinţa lui Cally, dar probabil că poliţaii dinăuntru nu făceau decît să monitorizeze convorbirile ei telefonice. Probabilitatea ca Jimmy Siddons să-şi facă acum brusc apariţia acasă la sora lui era la fel de redusă ca şi aceea ca doi străini să aibă acelaşi ADN.

Toate orele astea cît am bîntuit prin jurul clădirii lui Hunter n-au fost decît timp irosit degeaba, conchise Pete. De cînd o văzuse pe Cally venind acasă pe la şase şi ceva, iar apoi pe cei doi detectivi care apăruseră pe la şapte, nu se mai întîmplase absolut nimic.

Tot timpul cît aşteptase, avusese deschis radioul portabil, mutîndu-l mereu încolo şi încoace între frecvenţa poliţiei, frecvenţa postului său, WYME, şi

cea a postului de ştiri WCBS. Nici o vorbă despre Siddons. Păcat de puştiul care dispăruse.

Cînd începură ştirile de la ora zece la WYME, Pete se gîndi, pentru a suta oară, că spicheriţa avea o voce cam bleagă. Puteai sesiza, însă, o oarecare emoţie în glasul ei, cînd venise rîndul ştirii despre băiatul de şapte ani care dispăruse. Poate că n-ar strica să dispară cîte un puşti zilnic, se gîndi Pete sarcastic, după care i se făcu imediat ruşine că-i trecuse prin minte o asemenea idee.

Observă un du-te-vino intens în clădirea unde locuia Hunter. Multe biserici devansaseră slujba de la miezul nopţii pentru ora zece. Indiferent de ora cînd e programat serviciul divin, unii sînt veşnic în întîrziere, se gîndi Pete văzînd un cuplu în vîrstă, care ieşea în grabă din bloc şi luînd-o pe Avenue B. Se duc probabil la St. Emeric's.

Femeia care o adusese ceva mai devreme acasă pe fetiţa lui Hunter venea acum pe stradă. Se ducea oare la Hunter? Avea Cally de gînd să plece? se întrebă el.

Pete ridică din umeri. Poate că Hunter avea să o întîlnească sau poate că se ducea la biserică. Categoric, nu era asta ziua în care să scrie articolul acela senzaţional prin care putea deveni un reporter celebru.

Dar va veni şi ziua aia, îşi jură Pete. N-am să lucrez toată viaţa la prăpăditul ăsta de post de radio. Amicul lui, care lucra la WNBC, îl tot lua peste picior pe Pete apropo de slujba pe care o avea. Una dintre

poantele preferate era aceea că singura audienţă de care se bucura WYME erau doi gîndaci de bucătărie şi trei mîţe vagaboande. „Ăsta e postul Why-Me"[1], glumea el.

Pete porni motorul. Tocmai se pregătea să demareze, cînd văzu o maşină de poliţie care venea cu viteză, oprind în faţa clădirii unde locuia Cally.

Mijind bine ochii, Pete observă că din maşină coboară trei bărbaţi. Îl recunoscu pe Jack Shore, cînd traversă strada şi se sui în furgonetă. Apoi, în lumina de la intrarea clădirii, desluşi silueta lui Mort Levy. Pe celălalt nu reuşi să-l vadă prea bine.

Era rost de ceva. Pete opri motorul, brusc interesat.

În timp ce-l aştepta pe Mort Levy, Cally scoase cadourile de Crăciun pentru Gigi, pe care le ascunsese în spatele canapelei, şi le puse în faţa pomului. Căruciorul de păpuşi luat la mîna a doua nu arată chiar aşa de rău, conchise ea, cu plăpumioara aceea frumoasă de saten albastru şi cu pernuţa înfoiată. Avea să-i pună înăuntru păpuşica pe care i-o cumpărase cu cîţiva dolari luna trecută, deşi nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca aceea pe care voise s-o ia de la vînzătorul ambulant de pe Fifth Avenue. Păpuşa aceea avea părul blond ca Gigi şi era îmbrăcată cu o rochie albastră de seară. *Dacă n-ar fi*

1 „De ce eu" – (engl.) – (n.tr.).

pornit să-l caute pe negustorul ăla, n-ar mai fi văzut portofelul, băiatul nu s-ar mai fi luat după ea, şi...

Renunţă să-şi ducă gîndul mai departe. Nu mai era nici măcar în stare să se înduioşeze. Cu grijă, stivui cadourile pe care le învelise în hîrtie imprimată cu poze de dulciuri şi bomboane: un costumaş de la The Gap – pantalonaşi şi bluziţă; creioane şi o carte de colorat; nişte mobilă pentru casa de păpuşi a lui Gigi. Totul, chiar şi cele două articole de îmbrăcăminte de la Gap, era pus în cutii individuale, ca măcar aşa să aibă Gigi senzaţia că primise o sumedenie de daruri.

Încerca să nu se uite la pachetul cel mai mare aflat sub pom, darul lor pentru Moş Crăciun, cum o făcuse să creadă pe Gigi.

În cele din urmă, telefonă la Aika. Nepoţeii Aikăi se duceau întotdeauna acasă peste noapte, aşa că ştia sigur că Aika putea să vină să stea cu Gigi în eventualitatea în care Cally era arestată după ce povestea poliţiei ce ştia despre Jimmy şi băieţel.

Aika răspunse imediat la telefon.

– Alo? Vocea ei vibra de acelaşi timbru cald pe care îl avea întotdeauna. Măcar s-o lase pe Gigi să stea la Aika, dacă pe mine mă bagă iarăşi la închisoare, se gîndea Cally. Înghiţi cu greu, încercînd să scape de nodul care i se pusese în gît, după care spuse:

– Aika, am mari probleme. Ai putea veni aici într-o jumătate de oră şi eventual să rămîi peste noapte?

– Sigur că da. Aika nu mai puse nici o întrebare şi închise.

Cînd aşează receptorul în furcă, soneria de la parter răsuna strident în apartament.

– Nu mai e mult şi cred că centrala telefonică o să ia foc, doamnă Dornan, zise Leigh Ann Winick, producătoarea emisiunii Fox 5 Ten O'Clock News, în timp ce Catherine şi Michael părăseau studioul de emisie, avînd grijă să nu calce pe cablurile de pe jos. Practic, toţi cei care ne recepţionează vor să vă transmită că sînt alături de dumneavoastră şi că se roagă pentru Brian şi pentru soţul dumneavoastră.

– Mulţumesc, făcu Catherine, încercînd să zîmbească. Se uită în jos spre Michael. Cîte eforturi făcuse ca, de dragul ei, să se arate optimist. Abia cînd auzise rugămintea lui fierbinte rostită în faţa camerei de luat vederi înţelesese pe deplin cît era el de afectat de tot ceea ce se întîmpla.

Michael păşea cu mîinile în buzunar şi cu umerii ridicaţi. Exact poziţia pe care şi-o lua Tom, fără să-şi dea seama, cînd se frămînta pentru vreun pacient. Catherine îşi îndreptă spatele şi îşi luă fiul mai mare pe după umeri, ieşind din studioul de emisie.

Producătorul spuse:

– Operatoarele noastre mulţumesc tuturor în numele dumneavoastră, dar poate că aţi dori să comunicaţi şi altceva publicului nostru spectator?!

Catherine trase aer adînc în piept şi îl strînse mai tare pe Michael:

– Aş vrea să le spuneţi aşa: noi credem că, atunci cînd eu am scăpat portofelul pe jos, Brian s-a luat după persoana care l-a ridicat de pe trotuar. Motivul pentru care Brian era atît de dornic să capete înapoi portofelul este faptul că mama tocmai îmi dăduse o medalie cu Sfîntul Cristofor, pe care tata a purtat-o în al doilea război mondial. Tatăl meu a avut credinţa că medalia i-a adus noroc. Are chiar şi o crestătură, acolo unde a ricoşat glonţul, care l-ar fi putut ucide. Brian nutreşte aceeaşi minunată credinţă că Sfîntul Cristofor sau ceea ce întruchipează el ne va purta din nou noroc şi va avea grijă de noi... credinţă pe care o împărtăşesc şi eu. Sfîntul Cristofor ni-l va aduce înapoi pe Brian, purtîndu-l pe umerii săi, şi îl va ajuta pe soţul meu să se însănătoşească. Zîmbi spre Michael: N-am dreptate, băiete?

Lui Michael îi sclipeau ochii de bucurie:

– Mami, chiar crezi asta?

Catherine respiră adînc. *Cred, Doamne, ajută-mi necredinţa.*

– Da, cred, spuse ea cu fermitate.

Şi, poate tocmai fiindcă era Ajunul Crăciunului, pentru prima oară credea cu adevărat.

15

Polițistul Chris McNally se gîndea la cai verzi pe pereți, în timp ce Deidre Lenihan turuia despre cum văzuse ea o medalie cu Sfîntul Cristofor, care era și numele tatălui ei. Era o fată cumsecade, dar mereu se întîmpla ca, ori de cîte ori se oprea să-și ia o cafea de la McDonaldul ăsta, să dea tot peste ea, veșnic gata de stat la taclale.

În seara asta, Chris era prea preocupat de ideea de-a ajunge acasă. Voia să apuce să doarmă și el un pic, pînă ce se sculau puștii ca să-și desfacă darurile de Crăciun. Se gîndise însă și la Toyota, pe care o văzuse adineauri oprită în fața lui. Se gîndea să-și cumpere și el una la fel, deși știa că nevesti-sii nu i-ar conveni culoarea maro. O mașină nouă implica bătaie de cap cu ratele lunare. Remarcă resturile unui autocolant pe bara de protecție a Toyotei, un singur cuvînt, *moștenire*. Știa că pe autocolantul parțial dezlipit scria inițial „Tocăm moștenirea nepoților noștri". Nu ne-ar strica și nouă o moștenire, își zise el.

– Și tata spunea...

Chris făcu eforturi să se concentreze din nou. Fată bună, Deidre asta, se gîndi el, dar vorbeşte prea mult. Se întinse să ia punga din mîna ei, dar era limpede că n-avea de gînd să-i dea drumul, pînă ce nu termina de povestit cum tăticul ei zicea mereu că n-ar fi stricat ca pe nevastă-sa s-o fi chemat Philomena.

Şi tot nu isprăvise.

– Cu ani în urmă, mătuşă-mea a lucrat în Southampton şi a aparţinut de parohia Sf. Philomena. Cînd au trebuit să reboteze parohia, parohul a organizat o dezbatere pentru a decide ce sfînt să aleagă şi de ce. Mătuşă-mea a propus să fie Sf. Dymphna fiindcă, zicea ea, era sfînta nebunilor, or, majoritatea oamenilor din parohie erau nişte ţăcăniţi.

– Păi, şi eu am fost botezat cu numele Sfîntului Cristofor, zise Chris, izbutind să înhaţe punga. Crăciun fericit, Deidre.

Şi, dacă mai aştept mult, o să mai apuce Crăciunul poftind la acest Big Mac, se gîndi el, reangajîndu-se pe Thruway. Cu o mînă, desfăcu îndemînatic punga, scoase hamburgerul şi, fericit, muşcă din el cu poftă. Cafeaua o lăsa pe mai tîrziu, cînd ajungea la postul de control.

Ieşea din tură la miezul nopţii, după care, se gîndea el zîmbind mulţumit, vine vremea să pun şi eu geană peste geană. Ştia că Eileen avea să încerce să-i ţină pe puşti în pat pînă la ora şase, dar puţine şanse

să reuşească. Nu se întîmplase anul trecut şi n-avea să se întîmple nici anul ăsra, fiindcă îşi cunoştea el băieţii prea bine.

Se apropia de ieşirea 40 şi îndreptă maşina spre curba postului de control, de unde repera şoferii care conduceau neregulamentar. În Ajunul Crăciunului, cazurile de şofat sub influenţa alcoolului nu erau atît de numeroase ca de Anul Nou, dar Chris era hotărît să nu lase să treacă de el nici o maşină care gonea cu viteză excesivă sau înainta şerpuit pe şapte cărări. Fusese martor la cîteva accidente, cînd nişte beţivani inconştienţi transformaseră sărbătorile unor oameni nevinovaţi într-un adevărat coşmar. În seara asta, voia să facă tot posibilul pentru a evita asemenea situaţii. Iar din cauza ninsorii, carosabilul devenise extrem de periculos.

Scoţînd capacul cutiei cu cafea, Chris se încruntă. O Corvette gonea cu cel puţin 80 mile la oră pe banda din dreapta. Aprinse girofarurile, dădu drumul la sirenă, băgă în viteză şi maşina de poliţie ţîşni în urmărirea celui care încălcase legea circulaţiei rutiere.

Calm şi atent, şeful detectivilor, Bud Folney, o asculta pe Cally Hunter care, agitată şi tremurînd toată, îi povestea lui Mort Levy cum găsise ea portofelul pe Fifth Avenue.

Folney cunoştea elementele de bază ale cazului ei: sora mai mare a lui Jimmy Siddons făcuse închisoare deoarece un judecător nu o crezuse cînd afirmase că, ajutîndu-l pe fratele ei, avusese convingerea că acesta încerca să scape de o bandă rivală care voia să-l lichideze. Levy îi spusese că Hunter făcea parte din categoria marilor ghinionişti: fusese crescută de o bunică bătrînă, care murise lăsîndu-i ei sarcina de a încerca să-l cumințească pe derbedeul de frate-său, mai mic decît ea, şi asta cînd ea însăşi era doar un copil; apoi, cînd era însărcinată, soţul ei murise într-un accident de maşină provocat de un şofer care fugise de la locul faptei.

Are cam treizeci de ani, se gîndi Folney, şi ar fi chiar frumuşică dacă ar mai pune ceva carne pe ea. Pe chipul ei palid, se citea încă expresia aceea chinuită pe care o văzuse şi la alte foste puşcăriaşe obsedate de groaza că, într-o bună zi, ar putea fi băgate din nou la răcoare.

Privi în jurul lui. Apartamentul curat, zugrăveala galbenă şi însorită de pe pereţii crăpaţi, pomul de Crăciun împodobit sărăcăcios, dar cu multă rîvnă, plăpumioara nouă din căruciorul de păpuşi jerpelit şi învechit – totul i se părea edificator în privinţa lui Cally Hunter.

Folney ştia că, aidoma lui, Mort Levy ardea de nerăbdare să afle de la Hunter care putea fi legătura

dintre Siddons şi copilul care dispăruse. Aprecia atitudinea blîndă adoptată de Mort. Cally Hunter trebuia lăsată să povestească totul cum considera ea de cuviinţă. Bine că nu l-am adus pe turbatul ăla, se gîndi Folney. Jack Shore era un detectiv destoinic, însă pe Folney îl scotea din sărite stilul lui agresiv.

Hunter povestea cum văzuse portofelul pe trotuar.

– L-am luat de jos fără să mă gîndesc. Am bănuit că era al femeii aceleia, dar nu eram sigură. Pe cuvînt, nu eram sigură, izbucni ea, şi m-am gîndit că dacă încercam să i-l dau înapoi putea să spună că lipsea ceva dinăuntru. Aşa a păţit bunica mea. Şi atunci mă băgaţi din nou la închisoare, iar...

– Cally, linişteşte-te, zise Mort. Ce s-a întîmplat atunci?

– Cînd am ajuns acasă...

Le povesti cum îl găsise acasă pe Jimmy, îmbrăcat cu hainele soţului ei, care murise. Arătă spre pachetul mare de sub brad.

– Uniforma gardianului şi geaca sînt acolo înăuntru, zise ea. N-am găsit alt loc unde să le ascund, ca să nu le găsiţi dacă veneaţi înapoi.

Deci, asta era, se gîndi Mort. Cînd ne-am uitat a doua oară prin casă, dulapul arăta oarecum altfel. Lipseau cutia de pe raft şi geaca aceea bărbătească. Glasul lui Cally deveni aspru şi poticnit cînd le povesti cum Jimmy îl luase pe Brian Dornan şi

amenințase că îl omoară, dacă vedea vreun polițist care îl urmărește.

Levy întrebă:

– Cally, crezi că ne putem bizui pe faptul că Jimmy îi va da drumul lui Brian?

– Mi-am dorit din tot sufletul să cred asta, spuse ea pe un ton stins. Ăsta a fost și motivul pentru care nu v-am sunat imediat. Însă știu că Jimmy e disperat și ar fi în stare de orice, numai să scape de închisoare.

Folney puse în cele din urmă o întrebare:

– Cally, de ce ne-ai sunat acum?

– Am văzut-o pe mama lui Brian la televizor și mi-am dat seama că, dacă Jimmy ar fi luat-o pe Gigi, v-aș fi rugat să mă ajutați s-o recapăt. Cally își împreună mîinile. Se înclină puțin în față, după care își reluă vechea poziție copleșită de durere. Expresia de pe chipul băiețelului, felul în care și-a pus medalia la gît agățîndu-se de ea de parcă i-ar fi putut salva viața – toate astea nu le pot uita... iar dacă băiatul pățește ceva, e numai vina mea.

Se auzi soneria. Dacă e Shore... se gîndi Folney sărind în picioare să deschidă ușa.

Era Aika Banks. Intrînd înăuntru, se uită iscoditoare spre polițiști, după care se repezi s-o îmbrățișeze pe Cally.

– Ce-i cu tine, fetițo? Ce s-a întîmplat? De ce vrei să stau cu Gigi? Ce vor oamenii ăștia?

Cally se crispă de durere.

Aika răsfrînse mîneca prietenei ei. Vînătăile lăsate de strînsoarea degetelor lui Jimmy căpătaseră acum o nuanţă urîtă, purpurie. Lui Bud Folney i se spulberă orice urmă de îndoială că Hunter ar fi colaborat cumva cu fratele ei. Se aşeză ghemuit în faţa ei.

– Cally, n-o să ţi se întîmple nimic. Îţi promit. Te cred că ai găsit portofelul. Te cred că n-ai ştiut cum era mai bine să procedezi. Însă acum, trebuie să ne ajuţi. *Ai cumva idee încotro a plecat Jimmy?*

Zece minute mai tîrziu, cînd au plecat de la Cally, Mort ducea în braţe pachetul voluminos în care se afla uniforma gardianului.

Shore se sui cu ei în maşina poliţiei, bombardîndu-l nerăbdător pe Mort cu tot felul de întrebări. În timpul drumului spre secţie, ajunseră la concluzia că investigaţiile pentru găsirea lui Jimmy Siddons trebuiau să pornească de la ipoteza că acesta încerca să ajungă în Canada.

– Probabil că are o maşină, spuse Folney pe un ton categoric. N-are cum să folosească mijloace de transport în comun, fiind cu băiatul după el.

Cally le spusese că, încă de la doisprezece ani, Jimmy se pricepea să spargă şi să fure orice maşină; era convinsă că făcuse rost deja de-o maşină, pe care o lăsase lîngă locuinţa ei, cînd o vizitase.

– Am vaga bănuială că Siddons a urmărit să iasă cît mai repede din New York State. Ceea ce înseamnă că a luat-o prin New England spre graniță. Dar e doar o presupunere. S-ar putea la fel de bine să se afle pe Thruway, îndreptîndu-se spre 187. E modalitatea cea mai rapidă de a ajunge.

Iar prietena lui Siddons se afla probabil în Canada. Toate elementele se potriveau perfect.

Acceptau totodată absoluta certitudine formulată de Cally, potrivit căreia Jimmy nu voia să fie prins viu, ultimul său gest de răzbunare în acest caz fiind uciderea ostaticului.

Prin urmare, se confruntau cu un caz în care un ucigaș evadat, cu un copil răpit, conducea probabil o mașină despre care nu se știa nimic, îndreptîndu-se după toate aparențele spre nord, printr-un viscol puternic. Ca și cum ai căuta acul cu ață într-un car cu fîn. Siddons era suficient de isteț încît să nu atragă atenția mergînd cu viteză mare. În Ajunul Crăciunului, la graniță era întotdeauna aglomerație de mașini. Dictă un mesaj care să fie trimis poliției din New England și din New York. „A amenințat cu uciderea ostaticului", sublinie el.

Calculară că, dacă Siddons plecase de la Cally Hunter imediat după ora șase, în funcție de condiția drumului și a traficului, parcursese, probabil, între două sau trei sute de mile. Alarma transmisă secțiilor

de poliție conținea și declarația lui Cally: *E posibil ca băiatul să poarte la gît un lanț cu o medalie de bronz înfățișîndu-l pe Sfîntul Cristofor și avînd dimensiunea unui dolar de argint.*

Pete Cruise îi văzu pe detectivi ieșind din blocul lui Cally Hunter cam după douăzeci de minute de la revenire. Remarcă, de asemenea, că Levy ducea în brațe un pachet voluminos. Shore țîșni numaidecît din furgonetă și porni după ei.

De data asta, Pete reuși să-l vadă și pe cel de-al treilea bărbat, ceea ce îl făcu să fluiere stins. Ăsta e Bud Folney, șeful detectivilor și primul pe lista favoriților pentru postul de comisar de poliție. E rost de ceva. Ceva important de tot.

Mașina de poliție demară, cu girofarul aprins. Ceva mai încolo, porni și sirena. Pete zăbovi cîteva clipe, neștiind exact ce să facă. Dacă încerca să intre în bloc ca să se ducă la Cally, existau toate șansele ca polițaii din furgonetă să se repeadă să-l oprească, dar în același timp acolo înăuntru se petrecea ceva major; or, el nu era dispus să rateze o asemenea ocazie.

În timp ce se întreba dacă nu era mai bine să caute vreo intrare prin spate în clădire, o văzu plecînd pe femeia care avea grijă de fetița lui Cally. Într-o fracțiune de secundă, țîșni afară din mașină și se luă

după ea. O ajunse din urmă cînd aceasta dădea colțul, ieșind din cîmpul vizual al polițailor din furgonetă.

– Sînt detectivul Cruise, zise el. Am primit instrucțiuni să am grijă să ajungeți cu bine acasă. Ce mai face Cally?

– Oh, sărăcuța de ea, începu Aika. Știți ce, domnule ofițer, trebuie s-o credeți. A crezut că procedează bine cînd nu v-a telefonat să vă spună că frate-său l-a răpit pe băiețelul acela...

Deși Brian era lihnit de foame, hamburgerul nu-i pica prea bine la stomac. Parcă i se oprise ceva în gît și nu putea înghiți. Știa că motivul acestei senzații era chiar Jimmy. Sorbi o gură bună de Coca-Cola și încercă să-și imagineze cum tăticul lui îl va snopi în bătaie pe Jimmy fiindcă s-a purtat atît de urît cu el. Însă acum, gîndindu-se la tăticul, nu prea izbutea să-și amintească altceva decît toate planurile pe care și le făcuseră pentru Ajunul Crăciunului. Tăticul avusese de gînd să vină acasă mai devreme, ca să împodobească pomul cu toții. Pe urmă, trebuia să cineze și să plece prin vecini ca să cînte colinde de Crăciun împreună cu cîțiva prieteni.

Numai la asta se putea gîndi acum, fiindcă asta era tot ce-și dorea, să fie acasă cu tati și cu mami, pe care să-i vadă zîmbind, cum făceau ei mereu cînd erau împreună. Cînd veniseră la New York fiindcă tata era

bolnav, mami le spusese lui şi lui Michael că darurile lor mari şi frumoase, cele pe care şi le doreau cu adevărat, erau pregătite şi aveau să le găsească acasă la întoarcere. Mama spunea că Moş Crăciun avea să le păstreze darurile pe sania lui pînă ştia că vin înapoi.

Michael şoptise „trombon", uitîndu-se cu subînţeles spre Brian. Însă Brian credea în Moş Crăciun. Anul trecut, tăticu îi arătase urmele de pe garaj, unde se oprise sania lui Moş Crăciun şi unde stătuseră renii lui. Michael i-a zis atunci că a auzit-o pe mami cum i-a spus lui tati că era mare noroc că tati nu şi-a spart capul alunecînd pe gheaţa de pe acoperiş, cînd s-a dus să facă urme peste tot, însă lui Brian nici nu-i păsa de ce zicea Michael, fiindcă nu credea o iotă. Aşa cum nu-i păsa nici că Michael îl făcea cîteodată tontălău; ştia bine că nu era tontălău.

Ştia că, dacă ajungi să-ţi doreşti ca răutatea aia de frate-tău să fie lîngă tine, înseamnă că ţi s-au înecat rău corăbiile, exact ceea ce simţea şi el acum.

În timp ce Brian înghiţea, încercînd să scape de senzaţia că-i rămăsese ceva în gît, aproape îi căzu din mînă cutia de plastic. Îşi dădu seama că Jimmy trecuse brusc de pe o bandă pe alta.

Jimmy Siddons trase o înjurătură printre dinţi. Tocmai trecuse pe lîngă o maşină de poliţie, oprită în spatele unui autoturism sport. La vederea poliţistului,

îl trecuseră toate apele, dar nu trebuia să fi virat atît de brusc de pe o bandă pe alta. Devenea irascibil.

Simțind tensiunea ce emana dinspre Jimmy, Brian puse la loc în pungă hamburgerul, de care abia se atinsese, și cutia de Coca, după care, mișcîndu-se încet pentru ca Jimmy să poată vedea ce făcea, se aplecă și așeză punga pe jos. Apoi se ridică la loc, se ghemui cu spatele lipit de spetează și se cuprinse cu brațele peste piept. Cu degetele de la mîna dreaptă, bîjbîi pînă ce dădu de medalia cu Sfîntul Cristofor, pe care o pusese pe scaun lîngă el, cînd desfăcuse pachetul cu mîncare.

Cu un sentiment de ușurare, o cuprinse în palmă și în minte i se ivi silueta sfîntului puternic, care îl purtase pe copilaș peste rîul primejdios, care avusese grijă de tata-mare, care avea să-l facă bine pe tăticu și care... Brian închise ochii. Nu-și duse pînă la capăt dorința, dar în imaginația sa se și vedea pe umerii sfîntului.

16

Barbara Cavanaugh îi aştepta pe Catherine şi pe Michael în camera verde de la Channel 5.

– Aţi fost amîndoi nemaipomeniţi, spuse ea încetişor. Apoi, văzînd chipul istovit al fiicei sale, zise: Catherine, hai, te rog, să mergem acasă. Poliţia te poate contacta acolo, imediat ce obţine ceva nou în legătură cu Brian. Uită-te la tine, mai ai puţin şi cazi din picioare.

– Nu pot, mamă, spuse Catherine. Ştiu că-i o prostie să stau să aştept pe Fifth Avenue. Brian n-are cum să se întoarcă acolo de unul singur, dar, dacă mă învîrt pe-acolo şi sînt prezentă la faţa locului, am măcar senzaţia că fac şi eu ceva ca să-l găsesc. Nu ştiu exact cum să-ţi explic – dar am plecat de la tine de-acasă cu amîndoi băieţii mei şi nu mă pot întoarce acolo decît tot cu ei *amîndoi.*

Leigh Ann Winick luă o decizie.

– Doamnă Dornan, ce-ar fi să staţi aici, măcar deocamdată?! Încăperea asta-i foarte confortabilă. Vă comandăm nişte supă fierbinte sau un sandviş sau ce

vreți dumneavoastră să mîncați. Ați recunoscut doar singură că n-are nici un rost să așteptați la nesfîrșit pe Fifth Avenue.

– Dar poliția o să poată lua legătura cu mine aici? analiză Catherine propunerea.

Winick arătă spre telefon:

– Categoric. Acum, spuneți-mi ce să vă comand.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Catherine, mama ei și Michael sorbeau o supă minestrone fierbinte, privind la televizor. Știrile se refereau la Mario Bonardi, gardianul de închisoare care fusese rănit. Deși critică, starea lui se stabilizase.

Reporterul se găsea împreună cu soția lui Bonardi și cu copiii acestuia, aflați la vîrsta adolescenței, în camera de așteptare a secției de terapie intensivă. Rugată să spună cîteva cuvinte, Rose Bonardi rostise istovită: „Soțul meu va scăpa cu viață. Vreau să mulțumesc tuturor celor care s-au rugat pentru el astăzi. Familia noastră a trăit multe Crăciunuri fericite, însă acesta va fi cel mai frumos, fiindcă știm că am fost pe punctul de a pierde tot ce ne este mai drag."

– Așa vom spune și noi, Michael, zise Catherine, cu hotărîre. Tăticu va scăpa cu viață, iar Brian va veni înapoi.

Reporterul care se afla cu familia Bonardi spuse:

– Tony, ai legătura în studioul de știri.

– Mulţumesc, Ted. Sînt fericit să aud veşti atît de îmbucurătoare. De Crăciun, ne dorim să avem numai ştiri de acest fel. Zîmbetul crainicului dispăru. Nu se ştie încă nimic de agresorul lui Mario Bonardi, Jimmy Siddons, care urma să fie judecat pentru uciderea unui ofiţer de poliţie. Surse din cadrul poliţiei afirmă că e posibil ca Siddons să intenţioneze să se întîlnească în Mexic cu prietena lui, Paige Laronde. Aeroporturile, gările şi autogările se află sub strictă supraveghere. Au trecut aproape trei ani de cînd, încercînd să fugă după un jaf armat, Siddons l-a împuşcat şi l-a rănit mortal pe ofiţerul William Grasso, care îl oprise pentru o încălcare a regulilor de circulaţie. Se ştie că Siddons este înarmat şi trebuie avut în vedere că este extrem de periculos.

În timp ce crainicul transmitea ştirea, pe ecran erau proiectate instantanee cu chipul lui Siddons, realizate de poliţie.

– Ce rău pare, remarcă Michael studiindu-l pe puşcăriaşul evadat, cu ochii aceia glaciali şi buzele răsfrînte într-un rînjet batjocoritor.

– Aşa e, îi dădu dreptate Barbara Cavanaugh. Apoi, se uită spre chipul nepoţelului ei: Mike, ce-ar fi să închizi ochişorii şi să încerci să te odihneşti un pic? îi sugeră ea.

Băiatul scutură din cap:

– Nu vreau să dorm.

Era ora unsprezece şi un minut. Spicherul spunea: „Revenind asupra unei ştiri anterioare, vă comunicăm că nu dispunem de nici o informaţie privind soarta lui Brian Dornan, în vîrstă de şapte ani, care a dispărut azi, la scurt timp după ora cinci. În această seară cu totul specială, vă rugăm să continuaţi să vă rugaţi ca Brian să ajungă cu bine înapoi la familia sa. Vă urăm dumneavoastră şi tuturor celor pe care îi îndrăgiţi un Crăciun fericit".

Peste o oră e Crăciunul, se gîndi Catherine. *Brian, trebuie să te întorci, trebuie să te găsim. Trebuie să fii cu mine dimineaţă cînd mergem să-l vedem pe tăticul. Brian, întoarce-te. Te rog, întoarce-te.*

Uşa încăperii verzi se deschise. Winick îl pofti înăuntru pe un bărbat înalt, cam la cincizeci de ani, urmat de ofiţerul Manuel Ortiz.

– Detectivul Rhodes doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Dornan, zise Winick. Sînt afară, dacă aveţi nevoie de mine.

Catherine văzu expresia gravă întipărită pe chipul celor doi poliţişti şi simţi că încremeneşte de groază. Nu era în stare să se mişte sau să vorbească.

Detectivii îşi dădură seama ce era în mintea ei.

– Nu, doamnă Dornan, nu s-a întîmplat nimic de acest fel, se grăbi să spună Ortiz.

După care, Rhodes începu să-i explice:

– Sînt de la sediul central, doamnă Dornan. Avem informaţii în legătură cu Brian, dar daţi-mi voie ca înainte de toate să vă spun că, din cîte ştim, este în viaţă şi nevătămat.

– Dar unde e? se repezi Michael. Unde e fratele meu?

Catherine îl ascultă pe detectivul Rhodes care îi dădea amănunte despre cum portofelul ei fusese ridicat de pe jos de o tînără, care era sora puşcăriaşului evadat Jimmy Siddons. Mintea ei nu putea concepe că Brian fusese răpit de un ucigaş al cărui chip îl văzuse adineauri pe micul ecran. Nu, se gîndea ea, nu se poate aşa ceva.

Arătă spre televizor.

– Tocmai au anunţat că tipul se îndreaptă probabil spre Mexic. Brian a dispărut acum şase ceasuri. S-ar putea să fie deja în Mexic.

– Noi, la sediul central, nu agreăm această variantă, îi spuse Rhodes. Părerea noastră este că tipul se îndreaptă spre Canada, probabil cu o maşină furată. Ne concentrăm investigaţiile în această direcţie.

Brusc, Catherine nu mai simţi nici o emoţie. Parcă s-ar fi aflat în sala de naşteri şi i s-ar fi făcut o injecţie cu Demerol, iar toată durerea dispăruse ca prin minune. *Şi, ridicînd privirea, îl văzu pe Tom făcîndu-i cu ochiul. Tom, întotdeauna alături de ea cînd avea*

nevoie de el. „Ţi-e mai bine, iubito?" întrebase el. Iar mintea ei, scăpată de începetoşarea durerii, judeca acum limpede. Aşa se întîmpla şi acum.

– În ce fel de maşină se află?

Rhodes părea încurcat.

– Nu ştim, zise el. Presupunem doar că tipul e într-o maşină, dar avem certitudinea că supoziţia noastră este corectă. Am alertat toată poliţia din New York şi din New England să caute un bărbat care călătoreşte cu un băieţel la gîtul căruia se află o medalie cu Sfîntul Cristofor.

– Brian poartă medalia la gît? exclamă Michael. Atunci n-o să păţească nimic. Bunico, spune-i mămicii că medalia o să-i aducă noroc lui Brian, aşa cum i-a adus şi lui tata-mare.

– Înarmat şi periculos, repetă Catherine.

– Doamnă Dornan, rosti Rhodes, pe un ton stăruitor. Dacă Siddons e într-o maşină, probabil că ascultă ştirile. Tipul e isteţ. Acum, cînd ofiţerul Bonardi se află în afara oricărei primejdii, Siddons ştie că nu mai riscă o condamnare la moarte. Pedeapsa capitală nu intrase încă în vigoare acum trei ani, cînd l-a ucis pe ofiţerul de poliţie. Şi, în plus, i-a spus surorii lui că îi va da drumul lui Brian mîine dimineaţă.

Mintea ei judeca atît de limpede:

– Numai că dumneavoastră nu credeți asta, nu-i așa?

Nu era nevoie să mai vadă expresia de pe chipul detectivului Rhodes pentru a-și da seama că acesta nu credea că Jimmy Siddons îi va da drumul lui Brian de bună voie.

– Doamnă Dornan, dacă presupunerile noastre sînt corecte, iar Siddons se îndreaptă într-adevăr spre granița canadiană, înseamnă că nu va ajunge acolo decît peste cel puțin trei sau patru ore. Deși în anumite zone ninsoarea a încetat, circulația rutieră va fi mult afectată în această noapte. Nu poate merge cu viteză și, în plus, nu știe că am aflat că l-a răpit pe Brian. Am avut grijă ca această informație să nu ajungă la urechile presei. În mintea lui Siddons, Brian este un atu – cel puțin pînă ajunge la graniță. Dar noi îl vom găsi înainte.

Televizorul rămăsese deschis, dat la încet. Catherine stătea cu spatele la ecran. Văzu că detectivul Rhodes se schimbă la față și auzi o voce care spunea: „Întrerupem acest program pentru un buletin de știri. Potrivit unei informații difuzate adineauri de postul de radio WYME, Brian Dornan, băiatul de șapte ani care a dispărut azi după-amiază, a căzut în mîinile ucigașului prezumtiv Jimmy Siddons, acesta spunîndu-i surorii lui că, dacă poliția încearcă să se apropie de el, îi va trage copilului un glonț în cap. Vă vom ține la curent pe măsură ce primim alte informații."

17

După plecarea Aikăi, Cally îşi făcu un ceai, se înfăşură într-o pătură, dădu drumul la televizor şi apăsă pe butonul MUTE. În felul ăsta, îmi dau seama dacă apare vreo ştire, se gîndi ea. Porni apoi radioul, alegînd un post care transmitea muzică de Crăciun, însă lăsă volumul încet.

Din cer un înger în noaptea sfîntă...

Ce frumos cîntam împreună cu Frank cînd împodobeam bradul! se gîndi ea. Acum cinci ani. Singurul lor Crăciun petrecut împreună. Tocmai aflaseră că rămăsese însărcinată. Îşi amintea de toate planurile pe care şi le făcuseră. „La anul, o să avem ajutoare la împodobitul pomului, spusese Franck. Ei bravo, mare ajutor un bebeluş de trei luni, ce să zic!" zisese ea rîzînd.

Îşi aduse aminte cum o luase Frank în braţe, ca să poată prinde steaua în vîrful bradului.

De ce?

De ce atîta nenorocire? N-a mai existat nici un „la anul". Exact la o săptămînă după aceea, Frank murise într-un accident provocat de un şofer care fugise de la locul faptei. Se întorcea acasă de la magazinul alimentar, unde se dusese să cumpere o cutie de lapte.

Cît de puţin timp ne-a fost dat să trăim împreună, se gîndi Cally, clătinînd din cap. Uneori se întreba dacă toate acele luni nu fuseseră cumva doar un vis. Totul i se părea atît de departe acum.

Cu suflet plin de bucurie,
Cîntaţi un imn de mulţumire!

„Adeste Fideles." Să fi fost doar ieri perioada aceea cînd eram atît de fericită de viaţă? se întrebă Cally. La serviciu, administratorul spitalului spusese: „Cally, am auzit numai lucruri bune despre tine. Lumea zice că parcă ai fost făcută pentru slujba de asistentă medicală. Te-ai gîndit vreodată să urmezi nişte cursuri de specializare pentru această meserie?" După care, se discutase despre învăţătură şi despre cum urma ea să studieze.

Ce-o fi cu băieţelul ăla? se gîndi Cally. Dă Doamne să nu-i facă Jimmy vreun rău. Trebuia să-l fi sunat numaidecît pe detectivul Levy. Ştiu că aşa era mai bine. De ce n-oi fi făcut-o? se întrebă ea, după care găsi singură răspunsul imediat: fiindcă nu mi-era frică doar pentru Brian. Mi-era frică şi pentru mine; or, s-ar putea ca asta să-l coste pe Brian viaţa.

Se ridică în picioare şi se duse să vadă ce făcea Gigi. Ca de obicei, fetiţa reuşise să scoată afară un picior şi să-l pună peste plapumă. Aşa face în fiecare noapte, chiar dacă în cameră e frig.

Cally o înveli bine pe fetiţa ei, pînă peste umeri, după care apucă picioruşul şi-l vîrî bine sub plapumă. Gigi se foi:

– Mami, spuse ea, adormită.

– Sînt aici.

Cally se întoarse în salonaş şi aruncă o privire spre televizor, apoi se repezi să dea volumul mai tare. Nu! Nu! se gîndi ea auzindu-l pe reporter, care relata că poliţia avea acum informaţii potrivit cărora băiatul dispărut fusese răpit de Jimmy Siddons, ucigaşul evadat din închisoare. Poliţia o să mă învinuiască pe mine pentru această scurgere de informaţii, se gîndi ea disperată. Or să creadă că am povestit cuiva. Sînt sigură de asta.

Sună telefonul. Cînd ridică receptorul şi auzi glasul lui Mort Levy, emoţiile pe care le crezuse înăbuşite şi îngheţate, izbucniră brusc la suprafaţă:

– Nu-i de la mine, plîngea ea în hohote. Eu n-am spus nimănui, jur, jur, n-am spus nimănui.

După mişcarea regulată a pieptului lui Brian, Jimmy Siddons îşi dădu seama că ostaticul lui adormise. Bun, se gîndi el, îmi convine mai mult aşa. Ghinion că puştiul era atît de deştept. Atît de deştept,

încît ştiuse să-şi facă socoteala că, dacă se azvîrlea din maşină la marginea drumului, nu risca să fie călcat de vreun alt automobil. Dacă dobitocul ăla nu provoca izbitura, acum aş fi fost un om terminat, se gîndi Jimmy. Puştiul ar fi reuşit să sară, iar poliţaii s-ar fi luat numaidecît după mine.

Era unsprezece şi ceva. Se vede că puştiul e cam obosit. Dacă am noroc, doarme oricum vreo două ceasuri. Deşi drumurile erau acoperite de un strat de zăpadă, puteau ajunge foarte bine la graniţă în cel mult trei sau patru ore. Şi chiar şi după ce ajungeau mai era mult pînă să se lumineze de ziuă, se gîndi Jimmy satisfăcut. Ştia că putea conta pe faptul că Paige îl aştepta imediat după frontieră, în Canada. Stabiliseră un punct de întîlnire în pădure, cam la trei mile de postul de grăniceri.

Jimmy se întreba unde să lase Toyota. Dacă avea grijă să şteargă bine toate amprentele, nu se putea face nici o legătură între el şi maşină. Poate că era mai bine s-o răstoarne într-o rîpă din pădure.

Pe de altă parte... Se gîndi la rîul Niagara, pe unde trebuia să traverseze frontiera. Curenţii erau puternici, aşa că existau şansele ca rîul să nu fie îngheţat. Cu puţin noroc, maşina n-ar ieşi niciodată la suprafaţă.

Şi puştiul? Jimmy ştia că nu putea risca sub nici o formă ca puştiul să fie găsit lîngă frontieră şi să se apuce să îndruge vrute şi nevrute despre el.

Paige le spusese tuturor prietenelor ei că pleca în Mexic.

Scuze, puştiulică, se gîndi Jimmy. Ăsta-i locul unde vreau să mă caute sticleţii.

Reflectă cîteva momente şi ajunse la concluzia că rîul era soluţia pentru maşină *şi* pentru puşti.

O dată luată această decizie, Jimmy se simţi mai puţin încordat. Cu fiecare milă parcursă, căpăta tot mai mult certitudinea că avea să reuşească; nu peste mult timp, Canada, Paige şi libertatea vor fi ale lui. Şi, cu fiecare milă străbătută, nervozitatea lui sporea – la fel ca şi hotărîrea îndîrjită ca nimic să nu intervină şi să-i strice planurile.

Ca şi data trecută. Fusese absolut decis. Avea maşina lui Cally, o sută de dolari şi se îndrepta spre California. După care, îl pusese naiba să treacă pe galben pe Ninth Avenue, motiv pentru care fusese oprit. Poliţaiul, un tip cam la treizeci de ani, se credea mare sculă. Venise în dreptul lui la geam şi îi spusese efectiv sarcastic: „Permisul de conducere şi talonul maşinii, *domnule*".

Asta-mi mai lipsea atunci, se gîndi Jimmy, amintindu-şi de acea clipă de parcă s-ar fi întîmplat ieri, un permis de conducere pe numele de Jimmy Siddons. N-avusese încotro. Ar fi fost arestat pe loc. Băgase mîna în buzunarul de la piept, scosese revolverul şi trăsese. Şi, înainte ca poliţaiul împuşcat

să se prăbuşească pe asfalt, Jimmy ţîşnise din maşină şi fugise pe stradă, amestecîndu-se prin mulţimea din jurul staţiei de autobuz. Se uitase la orarul plecărilor şi se năpustise să-şi cumpere un bilet la un autobuz care pleca peste trei minute, cu destinaţia Detroit.

Asta da decizie norocoasă, se gîndi Jimmy. Acolo o cunoscuse pe Paige încă din prima seară, se mutase la ea, făcuse rost de acte false şi se angajase la o firmă de asigurare pentru cei cu veniturile mici. Pentru o vreme, el şi Paige duseseră oarecum o viaţă normală. Singurele certuri reale dintre ei interveneau doar cînd se enerva, văzînd cum ea îi încuraja pe tipii care îi făceau avansuri în localul unde lucra ca dansatoare de strip-tease. Dar ea spunea că asta îi era meseria, să-i determine *să vrea* să-i facă avansuri. Pentru prima oară, totul mergea efectiv ca lumea. Pînă ce făcuse prostia să atace benzinăria aceea, fără să-şi fi luat precauţia de a inspecta bine locul.

Îşi concentră din nou atenţia asupra drumului acoperit de zăpadă care se aşternea în faţa lui. Simţea după aderenţa pneurilor că asfaltul era acoperit de polei. Bine măcar că maşina asta are cauciucuri pentru iarnă, se gîndi Jimmy. Gîndul îi zbură la proprietarii maşinii – ce-i spusese tipul nevesti-sii? Ceva cum că abia aştepta să vadă ce faţă o să facă Bobby? Da, cam aşa ceva, se gîndi Jimmy şi rînji imaginîndu-şi mutrele lor cînd aveau să descopere în

locul mașinii din parcare, un spațiu gol sau, și mai plauzibil, un alt automobil staționînd acolo.

Radioul era deschis, dar dat încet. Era fixat pe un post local, pentru a afla ultimele informații meteorologice, însă acum sunetul se pierdea, fiind înlocuit cu un sunet ce indica întreruperea emisiei. Nervos, Jimmy roti butonul pînă ce găsi un post de știri, după care încremeni auzind vocea insistentă a crainicului care relata: „Poliția a confirmat pînă la urmă știrea transmisă de postul de radio WYME, potrivit căreia Brian Dornan, băiatul de șapte ani care a dispărut azi la cinci după-amiază, a încăput pe mîinile prezumtivului ucigaș Jimmy Siddons, despre care se crede că se îndreaptă spre Canada".

Înjurînd îndîrjit, Jimmy închise brusc radioul. Cally. În mod sigur ea a anunțat poliția. Probabil că pe Thruway colcăie de sticleți, toți în urmărirea mea – și a puștiului, își zise el înnebunit. Întoarse capul spre stînga, uitîndu-se la mașina care tocmai îl depășea. Probabil că zeci de mașini fără însemne mișună prin zonă, se gîndi el.

Calm. Păstrează-ți calmul, și zise. Poliția nu știa ce marcă era mașina pe care o conducea. N-avea să facă prostia să accelereze sau, și mai rău chiar, să reducă viteza atît de mult, încît să devină suspect.

Puștiul era, însă, o problemă. Trebuia să se descotorosească de el numaidecît. Analiză rapid situația.

Cobora la următoarea ieşire, se ocupa de el, îi dădea cîteva buşituri rapide şi-l termina, după care revenea pe şosea. Se uită la băiatul care dormea lîngă el. Păcat, puştiule, dar nu se poate altfel, îşi zise el.

Văzu pe dreapta un indicator de ieşire de pe autostradă. Bun, se gîndi Jimmy, o iau pe-acolo.

Brian se foi ca şi cum s-ar fi trezit, după care adormi la loc. Buimac de somn, ajunse la concluzia că probabil visase cînd i se păruse că îl strigase cineva.

18

Al Rhodes sesiză expresia disperată de pe chipul Catherinei Dornan cînd aceasta înţelese implicaţiile faptului că Brian se afla cu Jimmy Siddons. O văzu cum închide ochii şi se pregăti să o prindă, în cazul în care ar fi leşinat.

Dar, după aceea, Catherine deschise repede ochii şi întinse braţele, strîngîndu-l la piept pe fiul ei mai mare.

– Să nu uităm că Brian are medalia cu Sfîntul Cristofor, şopti ea.

Masca de bravadă pe care Michael izbutise să o afişeze de cînd începuse toată această corvoadă se spulbera încetul cu încetul.

– Nu vreau ca Brian să păţească ceva, rosti el printre suspine.

Catherine îl mîngîie pe cap.

– N-o să păţească nimic, spuse ea, pe un ton calm. Nu te îndoi nici o clipă de asta.

Rhodes vedea bine ce efort făcea Catherine ca să poată vorbi. Cine dracu' făcuse tîmpenia să strecoare presei informaţia că Brian Dornan se afla cu Jimmy Siddons? se întrebă el furios. Îl mînca palma să-i ardă cîţiva pumni dobitocului ăluia inconştient, care

pusese în primejdie viaţa puştiului. Şi se înfurie şi mai rău dîndu-şi seama că, dacă Siddons asculta cumva radioul, primul lucru pe care avea să-l facă era să se descotorosească de băiat.

Catherine spunea:

– Mamă, mai ţii minte cum ne tot povestea tata despre Ajunul Crăciunului, cînd el avea doar douăzeci şi doi de ani şi, în toiul ultimei mari bătălii din Belgia, a luat o mînă de soldaţi din compania lui şi i-a dus pe linia de luptă?! Ce-ar fi să-i povesteşti şi lui Michael?

Maică-sa începu să istorisească:

– Se primise un raport privitor la mişcări ale inamicului în acea zonă, însă informaţiile s-au dovedit false. Cînd se întorceau spre batalion, au trecut pe lîngă biserica satului. Tocmai începuse slujba de la miezul nopţii. Biserica era ticsită de lume. Cu toată frica şi primejdia care-i pîndea, oamenii plecaseră de la casele lor ca să asiste la serviciul divin. Glasurile lor cîntînd *Noapte de vis* răsunau pînă în piaţetă. Tata spunea că în viaţa lui nu auzise ceva mai frumos.

Barbara Cavanaugh zîmbi spre nepotul ei. Şi apoi, reluă: Tata-mare mi-a repetat adesea cît de înspăimîntaţi fuseseră cu toţii, pînă văzuseră credinţa şi curajul acelor săteni. Împresuraţi de lupte crîncene, rămaşi aproape fără alimente, sătenii ăştia aveau speranţa şi credinţa că într-un fel vor izbuti să depăşească situaţia cumplită în care se aflau.

Îi tremura buza de jos, dar glasul ei rămăsese ferm:

– Tata-mare spunea că atunci a fost momentul cînd *a ştiut* că se va întoarce acasă, unde îl aşteptam eu. Iar, o oră după aceea, medalia cu Sfîntul Cristofor a oprit glonţul care i-ar fi putut străpunge inima.

Catherine privi peste capul lui Michael spre ofiţerul Ortiz.

– Vreţi să ne conduceţi la catedrală acum? Aş vrea să iau parte la slujba de la miezul nopţii. O să ne aşezăm într-un loc unde să mă puteţi găsi imediat, în cazul în care primiţi vreo veste.

– Îl cunosc pe uşier. Ray Hickey, zise Ortiz. Aranjez eu cu el.

Catherine se uită la detectivul Rhodes:

– O să mă înştiinţaţi imediat dacă aflaţi ceva...?

– Categoric. Nu se putu abţine să nu adauge: Sînteţi foarte curajoasă, doamnă Dornan. Vă asigur de faptul că toată poliţia rutieră din zona de nord-est se dăruie trup şi suflet misiunii de a-l aduce pe Brian înapoi, teafăr şi sănătos.

– Vă cred şi tot ce pot face, pentru a vă ajuta, este să mă rog.

– Scurgerea de informaţii nu provine de la băieţii noştri, raportă sec Mort Levy şefului detectivilor, Folney. Se pare că un reporteraş de la WYME pîndea locuinţa lui Cally şi ne-a văzut cînd am intrat, şi-a dat seama că se petrece ceva, drept care s-a luat după Aika Banks şi a însoţit-o pînă acasă. A minţit-o că e poliţai şi a stors-o de informaţii. Îl cheamă Pete Cruise.

– Bine că n-a fost unul dintr-ai noştri. Să se termine toată tărăşenia asta, şi-l pun eu pe tuşă pe Cruise ăsta fiindcă a îndrăznit să se dea drept poliţist, zise Folney. Pînă una alta, însă, nu ne vedem capul de treabă.

Stătea în picioare în faţa unei hărţi amănunţite a regiunii de nord-est, care fusese agăţată pe perete, în biroul său. Era brăzdată de drumuri şi trasee subliniate cu diferite culori. Folney luă o baghetă indicatoare.

– Deci, noi sîntem aici, Mort. Trebuia să pornim de la premiza că Siddons avea pregătită o maşină cînd a plecat de la sora lui. Potrivit spuselor ei, a plecat la scurt timp după ora şase. Dacă am evaluat bine datele problemei şi într-adevăr s-a suit numaidecît în maşină, înseamnă că e la volan cam de cinci ore şi jumătate.

Bagheta indicatoare se mişcă din loc.

– Perdeaua subţire de ninsoare se întinde din oraş cam pînă la Herkimer, ieşirea 30 pe Thruway. Ninsoarea e mai abundentă în New England. Dar chiar şi aşa, Siddons nu mai are probabil decît vreo patru-şase ore pînă la graniţă.

Folney izbi viguros în mapă, cu un gest categoric:

– Pe scurt, aşadar, e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fîn.

Mort aştepta. Ştia că şeful n-avea chef de comentarii.

– De-a lungul graniţei, am lansat o alarmă specială, continuă Folney. Avînd în vedere, însă, traficul aglomerat, există şanse mari să nu fie prins; în plus,

ştim perfect cu toţii că un tip ca Siddons se pricepe probabil cum să intre în Canada, fără să trebuiască să mai treacă pe la punctul de control.

Acum, se vedea că aştepta comentarii.

– Ce-ar fi să înscenăm un accident pe şoselele principale, astfel încît circulaţia să se desfăşoare obligatoriu pe o singură bandă, cam cu douăzeci de mile înainte de graniţă? sugeră Mort.

– N-aş exclude nici o asemenea soluţie. Dar să nu uităm că, dacă montăm o barieră rutieră, în două minute se şi blochează circulaţia; or, e posibil ca în acest caz Siddons să încerce să părăsească şoseaua la prima ieşire. Dacă punem în aplicare acest plan, va trebui, prin urmare, să fixăm bariere şi la toate ieşirile de pe autostradă.

– Şi dacă Siddons se simte încolţit...? şovăi Mort Levy. Siddons ăsta e cam într-o doagă, domnule. Cally Hunter îl crede în stare pe fratele ei să-l omoare pe Brian şi să se omoare şi pe el, numai să nu fie prins. Cred că ştie ea foarte bine ce spune cînd afirmă aşa ceva.

– Iar dacă fata asta ar fi avut tăria să ne sune în minutul în care Jimmy a plecat de la ea cu băiatul, tipul n-ar mai fi apucat să iasă din Manhattan.

Amîndoi se răsuciră în loc. Jack Shore se afla în pragul uşii. Se uită la Bud Folney, ca şi cum Mort Levy nici n-ar fi existat.

– A apărut un element nou, domnule. Un poliţist de la circulaţie, Chris McNally, şi-a luat un hamburger cam acum douăzeci de minute de la un restau-

rant McDonald situat între Syracuse, ieşirea 39, şi Weedsport, ieşirea 40, pe Thruway. Nu ştie exact cît era ceasul, însă femeia care servea la tejghea, o oarecare domnişoară Deidre Lenihan, i-a tot îndrugat ceva despre o medalie cu Sfîntul Cristofor, pe care o purta un puşti.

– Unde-i femeia asta Lenihan, acum? se răsti Bud Folney.

– A ieşit din tură la ora unsprezece. Maică-sa a zis că s-a dus s-o ia prietenul ei. Se încearcă acum să se dea de ei. Dar dacă Cally Hunter ne-ar fi sunat mai devreme, nu se mai întîmpla aşa ceva, fiindcă am fi putut supraveghea toate restaurantele din lume...

Bud Folney nu ridica aproape niciodată vocea. Numai că nervii săi puşi la încercare pe parcursul sîcîitoarelor întorsături apărute în timpul investigaţiilor pentru găsirea lui Jimmy Siddons îl făcură să zbiere dintr-o dată:

– Taci din gură, Jack! Cu „dacă" şi „dacă" nu rezolvăm nimic acum. Fă mai bine ceva util. Pune posturile de radio din zona respectivă să difuzeze un apel către Deidre Lenihan, prin care aceasta este rugată să sune la mama ei. Să spună că e nevoie de ea acasă sau aşa ceva. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu care cumva să se facă vreo legătură între ea şi Siddons sau copilul ăla. Ai băgat la cap?

19

De pe postamentul instalat pe marginea drumului, Chris McNally supraveghea cu atenţie maşinile care treceau prin faţa lui. Ninsoarea încetase în fine, însă pe şosea era polei. Bine măcar că şoferii conduc cu prudenţă, se gîndi el, deşi probabil că sînt toţi nervoşi că trebuie să se tîrască aşa, cu numai 35 de mile la oră. De cînd îşi cumpărase hamburgerul, nu amendase decît un singur şofer - pe un papagal cu o maşină sport.

Deşi se concentra la fluxul circulaţiei de pe autostradă, nu izbutea să-şi scoată din minte ştirea cu privire la băiatul care dispăruse. În clipa în care toate efectivele de poliţie fuseseră puse în alertă în legătură cu băieţelul ţinut ostatic de un evadat care omorîse un poliţist, un băieţel care purta o medalie cu Sfîntul Cristofor, Chris telefonase imediat la restaurantul McDonald, unde tocmai fusese, şi ceruse să vorbească urgent cu Deidre Lenihan, fata care îl servise. Deşi nu fusese prea atent la ce-i îndrugase ea atunci, şi amintea vag că îl tot bătuse la cap povestindu-i

despre o medalie din asta şi un băieţel. Cînd află că tocmai plecase împreună cu prietenul ei, îi păru rău că nu avusese inspiraţia să stea la taclale cu ea.

Cu toate că informaţia nu era prea consistentă, el raportase totuşi datele superiotului său, care la rîndul său luase legătura cu One Police Plaza. Poliţia ajunsese la concluzia că era util să se pornească pe această pistă şi ceruse postului de radio local să difuzese un apel prin care Deidre era rugată să sune la secţie. De la mama lui Deidre reuşiseră chiar să afle detalii cu privire la maşina prietenului ei, apoi obţinuseră numărul de înmatriculare al vehiculului şi lansaseră, către toate posturile rutiere, instrucţiuni pentru găsirea celor doi.

Mama lui Deidre le spusese, însă, că bănuia că seara aceasta era un eveniment special pentru fiica ei, întrucît prietenul fetei o anunţase că darul lui de Crăciun avea să fie un inel de logodnă. Existau toate şansele, aşadar, ca acum să nu se afle pe şosea, ci într-un loc ceva mai romantic.

Bun, dar chiar presupunînd că Deidre auzea apelul radiofonic şi suna la poliţie, ce-ar fi putut să le spună în plus? Că văzuse un puşti care purta o medalie cu Sfîntul Cristofor? Lucrul ăsta se ştia deja. Ştia oare marca şi modelul maşinii? Văzuse cumva numărul de înmatriculare? După cum o cunoştea Chris pe Deidre, cu toată amabilitatea şi bunătatea ei, fata nu remarca

decît lucrurile care îi frapau cumva imaginaţia. Nu, puţin probabil ca Deidre să poată furniza alte informaţii semnificative.

Toate astea îl înciudau pe Chris şi mai rău. Am fost poate la doi paşi de puştiul ăsta, se gîndea el. Pesemne că am stat la rînd în spatele lor la McDonald – cum de nu m-a frapat nimic?

Gîndul că se aflase poate în apropierea puştiului răpit îl scotea pur şi simplu din minţi. Băieţii mei sînt acum acasă, în pat, se gîndi el. Şi băieţelul ăla ar fi trebuit să fie cu familia lui. Reflectînd, însă, mai bine la conversaţia cu Deidre îşi dădu seama că, în fond, se putea foarte bine ca maşina în care se afla băieţelul să fi trecut pe-acolo cu cîteva minute, pînă la o oră chiar, înainte ca ea să-i povestească totul.

Se auzi chemat pe staţie de la sediul central:

– Chris, spuse dispecerul, şeful vrea să discute cu tine.

– Sigur, ascult.

Căpitanul i se adresă pe un ton insistent:

– Chris, poliţia din New York City consideră că informaţia ta reprezintă şansa maximă de a salva viaţa copilului. Noi continuăm să scotocim peste tot după Lenihan, dar între timp fă bine şi stoarce-ţi creierii. Încearcă să-ţi aduci aminte dacă nu cumva ţi-a mai spus şi altceva, orice ne-ar putea fi de folos ca să...

– Mă străduiesc, domnule. Acum sînt pe Thruway. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să pornesc cu maşina spre vest. Dacă tipul a fost la coadă la McDonald cam în acelaşi timp cu mine înseamnă că, la plecare, are faţă de mine un avans de zece-cinci-sprezece minute. Recuperînd un pic din distanţă pot să mă aflu prin apropiere cînd se primeşte telefonul de la Deidre. Aş vrea să fiu de faţă cînd îl prindem.

– OK, dă-i drumul. Dar, Chris, pentru numele lui Dumnezeu, *stoarce-ţi creierii.* Eşti sigur că n-a mai spus nimic deosebit fie despre puştiul cu medalia cu Sfîntul Cristofor, fie poate despre maşina în care se afla?

Tocmai.

Cuvîntul acesta îi veni brusc în minte lui Chris. Visez sau Deidre a spus: *Tocmai am văzut un puşti care purta o medalie cu Sfîntul Cristofor?*

Clătină din cap. Nu-şi mai amintea exact. Ştia însă că maşina care stătuse la rînd în faţa lui la McDonald fusese o Toyota cu număr de New York.

Dar nu era nici un puşti în maşină, sau oricum nu-l văzuse el. De asta era *absolut* sigur.

Dar chiar şi aşa... dacă Deidre spusese „tocmai" poate că nu se referea neapărat la Toyota. Ce număr de înmatriculare avea maşina aia? Nu mai ţinea minte. Dar remarcase ceva la ea. Ce anume, oare?

– Chris? răsună tăios vocea superiorului, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

– Scuzaţi-mă, domnule, încercam să-mi amintesc. Cred că Deidre a spus că „tocmai" îl văzuse pe puştiul cu medalia. Dacă e să luăm de bună afirmaţia ei atunci se poate să fi fost vorba de maşina care stătea în faţa mea la rînd. O Toyota maro cu număr de New York.

– Îţi aduci aminte parţial măcar de număr?

– Nu, la capitolul ăsta în mintea mea e un gol imens. Probabil că mă gîndeam la cu totul altceva.

– Dar eşti sigur că în maşină era un copil?

– Eu n-am văzut nici un copil.

– Mda, n-am aflat mare lucru. E plin de maşini Toyota pe şosea şi probabil că, avînd în vedere mizeria de afară, nici nu le mai deosebeşti la culoare. Par toate maro.

– Nu, asta categoric era maro. De asta *chiar* sînt sigur. Ce păcat că nu-mi amintesc exact cuvintele lui Deidre.

– Lasă, nu te mai frămînta atîta. Să sperăm că Lenihan o să ne dea un semn de viaţă. Trimit altă maşină să-ţi ia locul la post. Ia-o spre vest. Ţinem legătura.

Măcar am senzaţia că fac şi eu ceva, îşi zise Chris, deconectînd staţia, după care porni motorul şi apăsă pe acceleraţie.

Maşina de poliţie demară în trombă. Sînt şi eu bun la ceva – să conduc maşina, se gîndi el posac, angajînd vehiculul pe banda din mijloc şi depăşind o sumedenie de automobilişti prudenţi.

În timp ce şofa, continuă să se căznească să-şi aducă aminte ce anume văzuse exact în faţa lui. Simţea că ştie, i se imprimase undeva în memorie, era absolut sigur. Dacă ar putea măcar să readucă la suprafaţă acea amintire. Se încordă tot mai mult, simţind că subconştientul lui încerca parcă să azvîrle afară informaţia dorită.

Conştientiza totodată acut, cu întreaga lui fiinţă, că timpul lucra în defavoarea băieţelului dispărut.

Jimmy clocotea de furie. Cu toate maşinile astea care se tîrau de parcă ar fi fost conduse de nişte babe, îi luase o jumătate de oră ca să ajungă la prima ieşire de pe autostradă. Jimmy ştia că trebuie să iasă de pe Thruway *acum,* ca să se poată descotorosi de puşti. Citi pe un indicator că mai avea o jumătate de milă pînă la ieşirea 41, care ducea spre un oraş numit Waterloo. Waterloo, pentru puştiulică ăsta, se gîndi el cu o satisfacţie sinistră.

Nu mai ningea, ceea ce însă nu-l prea avantaja. Zloata se transforma în polei, iar asta însemna că trebuia să reducă şi mai mult viteza. În plus, nemai-

ningînd, orice polițist care ar fi trecut prin dreptul lui l-ar fi putut vedea mult mai bine.

Se angajă pe banda din dreapta. Peste un minut putea ieși de pe Thruway. Mașina din fața lui frînă brusc și, sub privirile furioase ale lui Jimmy, derapă cu partea din spate. „Dobitocule! zbieră Jimmy. Dobitoc nenorocit ce ești!"

Brian se așeză în capul oaselor, căscă ochii mari, cu simțurile în alertă. Jimmy începu să înjure, șuierînd printre dinți o ploaie de invective, în momentul în care își dădu seama ce se întîmplase. Cu patru sau cinci mașini în fața lui, un plug de zăpadă intrase pe banda de ieșire. Vira instinctiv, trecînd cu Toyota pe banda din mijloc și reușind astfel să evite în ultima clipă mașina care derapase. Cînd ajunse paralel cu plugul de zăpadă, tocmai treceau prin dreptul ieșirii de pe autostradă.

Trînti turbat cu pumnul în volan. Acum trebuia să aștepte pînă la ieșirea 42, ca să poată părăsi autostrada. Cît mai era oare pînă acolo? se întrebă el.

Privind însă în urmă spre ieșirea pe care o ratase, își dădu seama că de fapt avusese noroc. Breteaua de legătură era blocată de un morman de zăpadă. Probabil că se formase recent. Așa se explica apariția bruscă a plugului de zăpadă pe banda din dreapta. Dacă ar fi încercat s-o ia pe-acolo, existau toate șansele să fi rămas împotmolit ore în șir.

Văzu, în sfîrşit, un indicator care menţiona că următoarea ieşire se afla la o distanţă de şase mile. Chiar şi cu viteza asta, nu putea face mai mult de un sfert de oră pînă acolo. Aderenţa roţilor pe carosabil era acum mai bună. Probabil că pe aici au dat deja cu nisip. Jimmy îşi pipăi revolverul din bluzon. Să-l scoată şi să-l ascundă sub scaun?

Nu, decise el. Dacă încerca să-l oprească vreun poliţai, era mai bine să-l aibă în buzunar. Aruncă o privire spre contorul de parcurs de pe bord. Îl reglase cînd se pornise la drum cu puştiul. Aparatul arăta că străbătuseră ceva mai mult de trei sute de mile.

Mai avea încă mult de mers, însă gîndul că se afla atît de aproape de graniţa canadiană şi că Paige îl aştepta acolo îi dădea fiori de plăcere. De data asta avea să reuşească şi, orice s-ar fi întîmplat, de data asta n-avea să mai facă prostia de a cădea în mîinile poliţiştilor.

Jimmy simţi că puştiul se foia lîngă el, încercînd din nou să adoarmă. Ce tîmpenie! se gîndi el. Trebuia să fi scăpat de el în cinci minute după ce l-am luat. Aveam maşina şi banii. La ce mi-o fi trebuit să mă mai încurc cu el?

Ardea de nerăbdare să se descotorosească mai repede de puşti şi să se simtă în siguranţă.

20

Ofiţerul Ortiz o însoţi pe Catherine, împreună cu mama ei şi cu Michael, pînă la intrarea de pe Fifth Street în St. Patrick's Cathedral. Afară, îi aştepta un angajat al corpului de pază.

– V-am rezervat locuri în sectorul de protocol, doamnă, îi spuse el Catherinei, împingînd uşa masivă.

Măreaţa catedrală, plină de credincioşi, încă de la ora aceea, răsuna de muzica interpretată de orchestră şi orgă şi acompaniată de cor.

Cu suflet plin de bucurie, cînta corul.

Cu suflet plin de bucurie, se gîndi Catherine. Doamne, fă, rogu-te, ca această noapte aşa să se sfîrşească!

Trecură pe lîngă iesle, unde statuetele în mărime naturală înfăţişîndu-i pe Fecioară, pe Iosif şi pe păstori erau adunate în jurul mormanului de fîn, care simboliza leagănul pruncului. Ştia că statuia pruncului Iisus avea să fie pusă acolo în timpul slujbei.

Paznicul îi conduse spre locurile lor aflate pe rîndul al doilea, lîngă culoarul din mijloc. Gesticulînd,

Catherine o pofti pe mama ei să între prima. După care şopti: „Michael, tu ai să stai între noi două." Voia să fie spre margine, la capătul rîndului, ca să observe de îndată ce se deschidea uşa.

Ofiţerul Ortiz se aplecă spre ea:

– Doamnă Dornan, cum aflăm ceva vin numaidecît să vă iau. Dacă nu, cînd se termină slujba, paznicul o să vă conducă afară, unde eu am să vă aştept în maşină.

– Mulţumesc, spuse Catherine, iar apoi se lăsă numaidecît în genunchi. Muzica se preschimbă acum într-un imn de laudă, iar procesiunea începu să se desfăşoare - corul, acoliţii, diaconul, preoţii şi episcopii, păşind în faţa cardinalului, care avea în mînă toiagul păstorului spiritual. *Tu, miel al lui Dumnezeu,* se ruga Catherine, *salvează-mi, rogu-te mieluţul.*

Cu ochii pironiţi în continuare pe harta autostrăzii Thruway, fixată pe peretele din biroul său, şeful detectivilor, Folney, era din ce în ce mai conştient de faptul că şansele de a-l găsi pe Brian Dornan în viaţă scădeau cu fiecare clipă. Mort Levy şi Jack Shore se aflau de cealaltă parte a mesei de lucru, în faţa lui.

– Canada, rosti el pe un ton energic. E în drum spre Canada şi se apropie de graniţă.

Tocmai primiseră noi date din Michigan. Paige Laronde îşi lichidase toate conturile din bancă în ziua

cînd plecase din Detroit. Şi, într-un elan de destăinuire, îi spusese unei alte dansatoare că luase legătura cu un tip, care era un geniu în măsluirea actelor.

Raportul consemna că Laronde ar fi afirmat: „Ascultă-mă pe mine, cu actele astea de care am făcut rost pentru prietenul meu şi pentru mine, putem pur şi simplu *dispărea* amîndoi."

– Dacă Siddons reuşeşte să treacă graniţa... mormăi Bud Folney mai mult pentru sine.

– Nici o noutate de la tipii de pe Thruway? întrebă el pentru a treia oară în decurs de numai cinci minute.

– Nu, domnule, nimic, rosti Mort, încet.

– Sună-i din nou. Vreau să discut personal cu ei.

După ce luă legătura cu superiorul lui Chris McNally şi află direct că nu apăruse nimic nou, hotărî să vorbească personal cu poliţistul McNally.

– Mare brînză, ce să spun! mormăi Jack Shore către Mort Levy.

Însă înainte ca Folney să fie pus în legătură cu McNally, interveni un alt apel telefonic.

– O informaţie fierbinte, spuse un asistent, dînd buzna în biroul lui Folney. Un poliţist a raportat că acum cam o oră i-a văzut pe Siddons şi pe puşti într-o parcare de pe Route 91 în Vermont, lîngă intersecţia White River. Zice că tipul avea toate semnalmentele lui Siddons, iar băiatul purta un soi de medalie.

– Las-o baltă cu McNally, zise Folney, ceva mai înviorat. Vreau să vorbesc cu poliţistul care i-a văzut. Sunaţi imediat la poliţia din Vermont şi cereţi-le să monteze bariere la toate ieşirile dinspre partea de nord. Nu ştim, în fond, dacă nu cumva prietena lui nu-l aşteaptă ascunsă în vreo fermă de pe-acolo, dincoace de graniţă.

Aşteptînd să se rezolve ce ceruse, Folney se uită spre Mort:

– Sun-o pe Cally Hunter şi spune-i ce-am aflat. Întreab-o – ştie cumva dacă Jimmy a fost vreodată în Vermont şi dacă da – încotro ar fi putut să se ducă? Poate că tipul se îndrepta spre un anumit loc.

21

Brian îşi dădea seama că maşina mergea cu viteză mai mare. Deschise ochii, dar apoi îi închise la loc cît putu de repede. Mult mai simplu să stea cuibărit în scaun şi să se prefacă liniştit că doarme, decît să încerce să nu se arate speriat cînd Jimmy se uita la el.

Ascultase şi el comunicatul de la radio. Deşi era dat încet, auzi ce se spunea – că Jimmy Siddons, care omorîse un poliţist şi împuşcase un gardian de închisoare, îl răpise pe Brian Dornan.

Mama le citise lui şi lui Michael o carte care se numea *Răpirea*. Lui Brian îi plăcuse mult, numai că atunci cînd se duseseră la culcare, Michael îi spusese că după părerea lui era o tîmpenie. Dacă ar fi încercat cineva să-l răpească pe el, păi i-ar fi tras pumni şi picioare şi ar fi zbughit-o la fugă.

Ei bine, poftim, eu n-am cum să fug deloc, se gîndi Brian. Şi era sigur că n-avea nici un rost să încerce să-i dea un pumn lui Jimmy. Ce păcat că nu reuşise să deschidă portiera atunci şi să se rostogolească afară, cum îşi propusese. Se făcea tot ghem,

cum învățase la gimnastică, și își dădea drumul. N-ar fi pățit nimic.

Acum, însă, portiera din dreapta lui era încuiată și știa că nici n-ar fi apucat bine să încerce s-o deblocheze că Jimmy ar fi și pus laba pe el.

Lui Brian îi venea să plîngă. Simțea că i se înfundă nasul și îl podidesc lacrimile. Încercă să se gîndească la cum i-ar spune Michael „smiorcăitule", dacă l-ar vedea. Uneori era un bun remediu ca să nu mai plîngă.

Și, totuși, acum, nu avea nici un efect. Pînă și Michael ar plînge probabil, dacă i-ar fi așa frică, și ar avea nevoie să se ducă din nou la toaletă. Și tocmai acum repetau la radio cît era Jimmy de periculos.

Deși începuse totuși să plîngă, Brian se strădui să nu facă nici un zgomot. Simțea cum i se preling lacrimile pe obraji, dar nu făcu nici un gest să și le șteargă. Dacă mișca mîna, Jimmy ar fi remarcat și și-ar fi dat seama că s-a trezit, or, deocamdată trebuia să se prefacă neapărat că doarme.

Așa că strînse și mai tare medalia în palmă și încercă să-și imagineze cum, după ce tăticu putea ieși din spital, își vor face acasă pomul lor de Crăciun și vor deschide toate cadourile. Exact înainte de a pleca la New York, doamna Emerson, vecina de alături, venise să-și ia la revedere, iar el o auzise spunîndu-i mămicii: „Catherine, indiferent cînd o să fie, în seara în care o să vă faceți pomul, venim cu toții să vă colindăm pe la ferestre".

Apoi, îl îmbrățișase pe Brian și îi zisese: „*Știu eu* care e colindul tău preferat".

Noapte de vis. Colindul pe care îl cîntase la serbarea de Crăciun, în clasa întîi, anul trecut.

Brian încercă să și-l fredoneze acum în gînd... dar nu reușea să treacă de cuvintele *Noapte de vis.* Știa că, dacă s-ar fi concentrat mai mult, n-ar mai fi fost în stare să se prefacă față de Jimmy că nu plînge.

Apoi, tresări brusc. La radio se vorbea din nou despre el și Jimmy. Crainicul spunea că un polițist din Vermont era sigur că îl văzuse pe Jimmy Siddons cu un bărbat într-o rablă de Dodge sau Chevrolet staționînd într-o parcare pe Route 91, în Vermont, și că investigațiile se concentrau acum într-acolo.

Zîmbetul macabru încolțit o clipă pe buzele lui Jimmy se risipi numaidecît. În locul sentimentului de ușurare care îl năpădise auzind buletinul de știri, se instală imediat circumspecția. *Chiar* se găsise un cretin care să pretindă că îi zărise în Vermont? se întrebă el. Posibil, totuși, își zise Jimmy. Așa se întîmplase și cînd se ascundea în Michigan, iar un vagabond se trezise să se jure că îl văzuse în Delaware. După ce fusese prins cînd dădea lovitura la benzinărie, fiind dus înapoi la New York, aflase că luni de zile poliția fusese pe față în Delaware.

Oricum, începuse să-i cam fie frică și pe Thruway. Drumul era bun și avansa bine, însă pe măsură ce se apropia de graniță exista riscul să întîlnească tot mai mulți polițiști. Hotărî că, după ce părăsea autostrada

la următoarea ieşire şi se descotorosea de puşti, cel mai bine era să o ia pe Route 20. Cum ninsoarea se oprise, putea foarte bine să meargă cu viteză şi pe acolo.

Urmează-ţi intuiţia, îşi repetă Jimmy. Singura oară cînd nu procedase aşa fusese atunci cînd voise să jefuiască benzinăria. Îşi amintea perfect cum avusese atunci un fel de presimţire că, totuşi, ceva nu era în regulă.

În fine, după asta, nu va mai exista nici un fel de problemă, se gîndi el, coborînd privirea spre Brian. După care, ridicînd ochii, rînji. Pe indicatorul care se ivise în faţa lui scria IEŞIREA 42, GENEVA, O MILĂ ÎNAINTE.

Chris McNally trecuse de parapetul de unde începea breteaua spre ieşirea 41. La faţa locului se şi aflau două maşini de poliţie, aşa că ajunse la concluzia că nu era necesar să mai oprească. Mersese cu viteză mare şi spera că ajunsese din urmă maşinile care stătuseră la rînd în faţa lui la McDonald.

Cu condiţia, firește, ca aceasta să nu fi părăsit autostrada ceva mai înainte.

O Toyota maro. Asta era ce căuta el. Greu de găsit însă. Ştia prea bine. Ce nu reuşea să-şi amintească în legătură cu numărul de înmatriculare? Îşi încleştă dinţii, căznindu-se din răsputeri să-şi aducă aminte. Ştia că era ceva... Gîndeşte-te, fir-ar să fie, îşi zise el, *gîndeşte-te bine.*

Nu credea o iotă din ştirea potrivit căreia Siddons şi puştiul fuseseră reperaţi în Vermont. Instinctul îi spunea lui Chris că aceştia se aflau undeva pe aproape.

Urma ieşirea 42 spre Geneva. Asta însemna că pînă la graniţă mai rămîneau cam o sută de mile. Majoritatea maşinilor mergeau acum cu cincizeci-şaizeci de mile la oră. Dacă Jimmy Siddons se găsea prin împrejurimi, probabil că aştepta cu nerăbdare să părăsească ţara în nici două ceasuri.

Ce oare nu reuşea să-şi amintească în legătură cu numărul de înmatriculare de la Toyota? se întrebă el încă o dată.

Chris miji ochii. Văzu o Toyota închisă la culoare pe banda din dreapta care venea cu viteză. Trecu pe cealaltă bandă şi ajunse în dreptul vehiculului, după care aruncă o privire înăuntru. Se ruga să vadă un bărbat singur sau un bărbat cu un băiat. Poate am noroc să găsesc copilul ăla. Dă Doamne să am norocul ăsta, se ruga el.

Fără să dea drumul la sirenă sau la girofar, Chris depăşi Toyota. Văzuse înăuntru o pereche tînără. Tipul conducea ţinînd-o pe fată pe după umeri, o idee nicidecum strălucită pe un carosabil acoperit cu polei. În alte împrejurări, l-ar fi oprit pe dreapta.

Chris apăsă pe acceleraţie. Drumul era mai degajat, maşinile păstrînd o distanţă mai mare unele faţă de altele. Dar evenimentele se precipitau, intervalul

pînă la granița cu Canada reducîndu-se din ce în ce mai mult.

Stația radio din mașină era dată la mic, cînd se auzi interpelat:

– Ofițer McNally?

– Da.

– Sînt Bud Folney, șeful detectivilor din New York. Te sun de la One Police Plaza. Adineauri am vorbit din nou cu superiorul dumitale. Informația de la Vermont e o pistă falsă. De Lenihan nu reușim să dăm. Spune-mi și mie ce ai raportat mai devreme în legătură cu o Toyota maro.

Înțelegînd că șeful lui voise să scape, pasîndu-i lui problema, Chris își dădu seama că acest Folney era probabil extrem de insistent.

Îi explică așadar că, în cazul în care Deidre se referise la mașina aflată imediat în fața lui la McDonald, înseamnă că era vorba de o Toyota maro cu număr de New York.

– Dar nu-ți aduci aminte care era numărul de înmatriculare.

– Nu, domnule, rosti Chris înciudat. Dar am remarcat ceva ciudat la mașina aia.

Ajunsese aproape la ieșirea 42. Sub ochii lui, un vehicul aflat cu două mașini mai în față viră pe banda de ieșire. Holbă ochii mari, nevenindu-i să creadă. „Dumnezeule", exclamă el.

– Ofițer McNally? Ce se întîmplă? În biroul lui din New York, Bud Folney intuia că se petrecea ceva.

– *Asta era,* zise Chris. Nu numărul de înmatriculare prezenta ceva ciudat, ci autocolantul de pe bara de protecţie. E în parte smuls şi n-a mai rămas decît o bucată, pe care scrie *moştenire.* Domnule, urmăresc în această clipă Toyota aceea pe breteaua de ieşire. Puteţi verifica rapid numărul de înmatriculare?

– Ţine-te după ea, se răsti Bud. Şi nu deconecta staţia.

Trei minute mai tîrziu, în apartamentul 8C de pe Stuyvesant Oval nr.10, în Manhattan, suna telefonul. Somnoros şi speriat, Edward Hillson ridică receptorul. „Alo", zise el. Se simţi strîns de braţ de degetele înfrigurate ale soţiei.

– Ce? Maşina mea? Am parcat-o după colţ pe la cinci după-amiază. Nu, n-am împrumutat-o nimănui. Da. O Toyota maro. Ce vreţi să spuneţi?

Bud Folney luă din nou legătura cu Chris.

– Cred că el e, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita, a ameninţat că-l omoară pe copil dacă încercăm să-l prindem. Aşa că ai grijă.

22

Michael murea de somn. Nu-şi dorea decît să se rezeme de bunica şi să închidă ochii. Nu se cuvenea însă să adoarmă pînă ce nu era sigur că Brian nu păţise nimic. Michael se căznea să-şi înăbuşe teama tot mai violentă. De ce nu m-o fi tras de mînecă atunci cînd a văzut-o pe doamna aceea luînd de pe jos portofelul mămicii? Alergam şi eu după ea şi-l ajutam, cînd l-a prins tipul ăla.

Cardinalul ajunsese acum la altar. Dar cînd muzica se opri, în loc să oficieze slujba, începu să vorbească. „În această noapte de bucurie şi de speranţă..."

Lateral, în dreapta, Michael zări camerele de la televiziune. Întotdeauna i se păruse ceva nemaipomenit să poţi apărea la televizor, dar de fiecare dată cînd se gîndise la o asemenea eventualitate, împrejurările pe care şi le imaginase ţineau de cîştigarea unui premiu sau de participarea la cine ştie ce eveniment formidabil. Ce amuzant! În seara asta, cînd el şi mama fuseseră împreună la televizor, nu i se păruse, însă, deloc amuzant.

Ce groaznică senzaţie avusese cînd o auzise pe mami cum îi implora pe telespectatori să-i ajute să-l găsească pe Brian.

„... într-un an care i-a năpăstuit cu atîta violenţă pe cei nevinovaţi..."

Michael ciuli urechile. Cardinalul vorbea despre ei, despre tăticul care era grav bolnav şi despre Brian care dispăruse, încăpînd probabil pe mîinile ucigaşului evadat. Cardinalul spunea: „Mama lui Brian Dornan, bunica şi fratele lui de zece ani se află printre noi, la slujbă. Să ne rugăm cu toţii fierbinte ca dr. Thomas Dornan să se însănătoşească pe deplin, iar micuţul Brian să revină în mijlocul familiei sale teafăr şi nevătămat."

Michael observă că mami şi bunica plîngeau. Ştia că se rugau amîndouă, după cum murmurau din buze. Rugăciunea lui consta în sfatul pe care l-ar fi dat lui Brian, dacă acesta l-ar fi putut auzi: *Fugi, Brian, fugi.*

O dată ieşit de pe Thruway, Jimmy se simţi oarecum mai uşurat, în ciuda senzaţiei chinuitoare că îl pîndeau tot felul de primejdii.

I se termina benzina din rezervor, însă se temea să rişte oprind la o benzinărie, atîta timp cît era cu copilul ăsta în maşină. Înainta spre sud, pe Route 14. În circa şase mile, drumul făcea joncţiunea cu Route 20. Iar Route 20 ducea la graniţă.

Circulaţia era mult mai lejeră aici, decît pe Thruway. Majoritatea oamenilor ajunseseră oricum acasă, dormind deja sau pregătindu-se pentru dimineaţa de Crăciun. Puţin probabil să-l caute cineva aici. Totuşi, îşi făcea el socoteala, cel mai bine era să intre pe o stradă din Geneva şi să găsească o clădire

care să semene a şcoală şi unde să se afle un loc de parcare, sau să găsească o zonă împădurită, undeva unde să poată opri, fără să fie remarcat, şi să poată face ceea ce trebuia făcut. Cînd o luă pe prima curbă la dreapta, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Simţurile i se ascuţiră. I se păru că zăreşte nişte faruri reflectate în oglindă cînd luase curba, însă acum nu le mai vedea.

Devin excesiv de nervos, se gîndi el.

O stradă mai încolo, avu senzaţia stranie că parcă zburau undeva în spaţiu, lăsînd în urmă pămîntul. Cît vedea cu ochii înainte pe drum, în faţa lui nu se mai afla nici o maşină. Se găseau într-o zonă de locuinţe, liniştită şi întunecoasă. Majoritatea caselor erau cufundate în beznă, în afară de cîteva care aveau pe pajiştile acoperite de zăpadă tufişuri şi brazi împodobiţi ca pentru Crăciun, cu nenumărate beculeţe aprinse.

Nu avea cum şti exact dacă puştiul dormea de-a binelea sau doar se prefăcea. De fapt, nici nu conta. Găsise genul de loc de care avea nevoie. Mai merse cale de şase străzi şi văzu exact ceea ce căuta: o şcoală, cu o alee lungă ce ducea probabil la o parcare.

Ochii lui scrutau cu atenţie în noapte, încercînd să deslueşească vreo maşină sau poate vreun pieton. Opri apoi maşina şi deschise pe jumătate fereastra, cu urechile ciulite la orice zgomot dubios. În gerul de afară, respiraţia lui făcea aburi. Nu se auzea nimic, în afara zumzetului monoton al motorului de la Toyota. Totul era tăcut şi neclintit. O linişte desăvîrşită.

Totuşi, se hotărî să mai dea un tur pe stradă cu maşina, ca să fie absolut sigur că nu era urmărit.

Punînd piciorul pe acceleraţie şi demarînd uşor, nu-şi dezlipi privirea de pe oglinda retrovizoare. La naiba. Avusese dreptate. În spatele lui *se afla* o maşină, care mergea fără lumini. Acum, se urnise şi ea din loc. Luminile unui brad împodobit se reflectau pe acoperişul maşinii.

O maşină de poliţie. Poliţaii! Lua-i-ar dracu, înjură Jimmy printre dinţi. Lua-i-ar mama dracului, fir-ar ei să fie! Călcă pedala de acceleraţie pînă la fund. Chiar dacă ăsta era ultimul lui drum, trebuia să nu se dea bătut.

Privi spre Brian.

– Gata cu prefăcătoria. Ştiu bine că nu dormi, zbieră el. Stai drept, în fund, fir-ai tu să fii! Bine făceam dacă mă descotoroseam de tine imediat ce am ieşit din oraş. Puşti afurisit ce eşti!

Jimmy continua să apese puternic pe pedala de acceleraţie. Aruncînd o privire rapidă în oglinda retrovizoare avu confirmarea faptului că şi maşina din spate mărise viteza şi îl urmărea acum făţiş. Deocamdată, nu zărea decît o singură maşină de poliţie.

E limpede că pînă la urmă Cally le-a spus poliţiştilor că l-am luat pe puşti, medită el. Probabil că le spusese şi că îl omora pe băiat dacă încercau cumva să se apropie de el. Pesemne că poliţistul din spate ştia asta, aşa explicîndu-se faptul că nu încerca să-l oprească imediat.

Aruncă o privire spre vitezometru: 50... 60... 70. Fir-ar mama ei de maşină! se gîndi Jimmy, regretînd că nu avea un vehicul mai puternic decît Toyota asta. Se gîrbovi peste volan. Nu putea înainta cu o viteză mai mare decît a lor, însă mai avea poate încă şansa să scape.

Tipul care îi urmărea nu putea desluşi deocamdată din spate ce era în maşina din faţa lui. Cum ar reacţiona dacă ar vedea că puştiul e împuşcat şi azvîrlit afară din maşină? Probabil s-ar opri să-i sară în ajutor, se gîndi Jimmy. Ce-ar fi să fac asta numaidecît, îşi zise el, pînă ce n-apucă să cheme ajutoare.

Băgă mîna în bluzon după pistol. Exact în clipa aceea, maşina intră pe o porţiune acoperită cu gheaţă şi începu să derapeze. Jimmy lăsă pistolul să-i cadă în poală, întoarse roţile în direcţia alunecării, după care izbuti să îndrepte maşina evitînd, la mustaţă, o ciocnire cu un pom de pe marginea drumului.

Nu mă întrece nimeni la şofat, se gîndi el cu încrîncenare. Apoi, luă din nou revolverul şi ridică piedica de siguranţă. Dacă poliţaiul se opreşte lîngă puşti, ajung sigur în Canada, îşi jură el. Deblocă portiera din dreapta şi se întinse s-o deschidă peste copilul care îl privea îngrozit.

23

Cally ştia că trebuie să sune la poliţie să vadă dacă nu aflaseră ceva despre micuţul Brian. Îi spusese detectivului Levy că, după părerea ei, Jimmy nu-şi propusese să ajungă în Canada prin Vermont. „A avut necazuri acolo, cam pe la cincisprezece ani, îi spusese ea. N-a făcut puşcărie, dar cred că l-a băgat bine în sperieţi un şerif din zonă. I-a spus că are o memorie nemaipomenită şi l-a avertizat să nu mai calce niciodată prin Vermont. Deşi au trecut peste zece ani de atunci, Jimmy e superstiţios. Părerea mea e că a ales Thruway. Ştiu că, în adolescenţă, a fost de vreo două ori în Canada şi în ambele dăţi a luat-o pe-acolo."

Levy o ascultase cu atenţie. Cally ştia că detectivul era dispus să aibă încredere în ea, şi se ruga din tot sufletul ca de data asta să-i dea crezare. Se ruga, de asemenea, să aibă dreptate şi poliţia să-l aducă pe băiat teafăr înapoi, în felul acesta avînd senzaţia că, într-o oarecare măsură, ar fi fost şi ea de folos.

La telefon răspunse altcineva, cerîndu-i să aştepte. După care, auzi glasul lui Levy.

– Ce s-a întîmplat, Cally?

– Am vrut neapărat să ştiu dacă s-a mai aflat ceva... M-am tot rugat ca informaţia că Jimmy a luat-o pe Thruway să vă fie de folos.

Vorbind în continuare repede, vocea lui Levy deveni totuşi mai blîndă:

– Cally, ne-a fost de folos şi îţi sîntem foarte recunoscători. Nu pot vorbi acum, dar cred că n-ar strica să rosteşti în continuare toate rugăciunile pe care le ştii.

Asta înseamnă că l-au localizat probabil pe Jimmy, se gîndi ea. Dar ce se întîmpla cu Brian?

Cally se lăsă în genunchi. *Nu contează ce se întîmplă cu mine,* se ruga ea. *Doamne, opreşte-l pe Jimmy pînă nu-i face vreun rău copilului.*

Chris McNally ştiuse instantaneu că Jimmy îl reperase. Era conectat prin staţia radio cu secţia de poliţie regională, iar prin intermediul acesteia cu One Police Plaza din Manhattan.

– Ştie că e urmărit, raportă Chris laconic. Goneşte mîncînd pămîntul.

– Nu-l pierde, îi spuse calm Bud Folney.

– Am trimis zece maşini într-acolo, Chris, interveni dispecerul brusc. Merg toate fără zgomot şi cu luminile stinse. Te vor înconjura. Aducem şi un elicopter.

– Ai grijă să stea camuflate! Chris apăsă pe acce leraţie. Tipul are acum 70 la oră. Maşini nu-s prea multe, dar cu străzile astea nu se ştie niciodată. Începe să fie periculos.

Cînd Siddons trecu vijelios printr-o intersecţie Chris văzu îngrozit că fusese la un pas de-a se ciocni de o altă maşină. Siddons conducea ca un dement. Risca oricînd să facă un accident, ştia sigur. „Trece de Lakewood Avenue", raportă el. Două străzi mai încolo, văzu Toyota derapînd şi evitînd în ultima clipă să se izbească de un copac. Un minut după aceea, Chris zbieră:

– Băiatul!

– Ce e? se interesă Folney.

– Portiera din dreapta faţă de la Toyota tocmai s-a deschis. Înăuntru lumina e aprinsă, aşa că îl văd pe băiat cum se zbate. Oh, Dumnezeule... Siddons şi-a scos pistolul. Am senzaţia că vrea să-l împuşte.

24

Doamne miluieşte, cînta corul.

Dumnezeule, îndură-te de noi, se ruga Barbara Cavanaugh.

Salvează-mi mieluţul, implora Catherine.

Fugi, tontălăule, fugi, scapă de el, striga Michael în gînd.

Jimmy Siddons era nebun. În viaţa lui, Brian nu mersese cu o maşină care gonea atît de repede. Nu ştia exact ce se întîmplă, dar presupunea că îi urmărea cineva.

Brian îşi luă o clipă ochii de la drum, privind spre Jimmy. Şi-a scos pistolul. Simţi că Jimmy umbla la centura lui de siguranţă, desfăcînd-o. Apoi, se întinse peste Brian şi deschise portiera de lîngă el. Simţi în nări aerul rece de afară.

Cîteva momente, rămase încremenit de spaimă. Apoi, se aşeză foarte drept pe scaun. Îşi dădu seama ce urma să se întîmple. Jimmy voia să-l împuşte şi să-l azvîrle afară din maşină.

Trebuia să scape. Avea în continuare mîna dreaptă încleştată pe medalie. Simţi că Jimmy îl împunge în

coaste cu revolverul, împingîndu-l spre portiera deschisă şi spre caldarîmul pe care goneau nebuneşte. Agăţîndu-se de catarama centurii de siguranţă cu mîna stîngă, lovi orbeşte cu dreapta. Medalia zbură prin aer şi îl plesni pe Jimmy peste faţă, lovindu-l în ochiul stîng.

Jimmy urlă şi îşi luă mîna de pe volan, apăsînd instinctiv cu piciorul pe frînă. Repezindu-se cu mîna la ochi, arma se descărcă. Glonţul trecu şuierînd pe lîngă urechea lui Brian, în timp ce maşina, scăpată de sub control, începu să se rotească în loc. Sări peste bordura trotuarului, o luă pe o pajişte şi agăţă un tufiş. Rotindu-se în continuare, pierdu din viteză tîrînd tufişul înapoi peste pajişte şi apoi jos, pe marginea drumului.

Jimmy Siddons înjura acum cu furie, ţinînd o mînă pe volan, iar cu cealaltă potrivind direcţia pistolului. Îi picura sînge în ochi de la o tăietură adîncă de-a curmezişul frunţii pînă pe obraz.

Ieşi. Ieşi. Brian auzi în gînd comanda, de parcă i-ar fi strigat-o cineva. Brian se aruncă spre portieră şi se rostogoli pe pajiştea acoperită de zăpadă, exact în momentul în care un al doilea glonţ îi trecu fulgerător peste umăr.

– Iisuse Cristoase, copilul a ieşit din maşină, zbieră Chris. Călcă puternic pe frîne şi derapă, oprind în spatele Toyotei. Se ridică. Slavă Domnului!

Bud Folney urlă:

– E rănit? însă Chris nu-l mai auzi. Ţîşnise din maşină şi alerga spre băiat. Siddons recăpătase controlul asupra Toyotei şi întorcea în loc, cu intenţia vădită de a-l călca pe Brian. În cîteva secunde, care i se părură însă o veşnicie, Chris străbătu spaţiul dintre el şi Brian, luîndu-l pe copil în braţe.

Maşina gonea cu turbare spre ei, cu portiera din dreapta încă deschisă şi cu lumina aprinsă în interior, astfel încît pe chipul lui Jimmy Siddons se vedea limpede o furie dementă. Cu Brian lipit strîns de pieptul lui, Chris se aruncă într-o parte şi se rostogoli pe o pantă acoperită de zăpadă, exact în momentul în care roţile Toyotei trecură la cîţiva centimetri de capetele lor. O clipă mai tîrziu, cu un zgomot înfricoşător de metal zdrobit şi de sticlă spartă, vehiculul se izbi de terasa casei şi, sub efectul uriaşului impact, se răsturnă.

După cîteva momente de acalmie, în tăcerea nopţii răsunară asurzitor sirenele. Farurile nenumăratelor maşini de poliţie străpunseră întunericul, iar zeci de poliţişti se repeziră să înconjoare vehiculul răsturnat. Chris rămase întins în zăpadă cîteva secunde, ţinîndu-l pe Brian îmbrăţişat şi ascultînd vacarmul din jur. Apoi, auzi un glăscior fericit care îl întreba:

– Tu eşti Sfîntul Cristofor?

– Nu, Brian, dar mă simt ca şi cum aş fi, zise Chris cu bunătate. Crăciun fericit, băiete.

25

Ofiţerul Manuel Ortiz se strecură fără zgomot pe uşa laterală a catedralei, fiind remarcat numaidecît de Catherine. Privind-o în ochi, îi zîmbi, înclinînd afirmativ din cap. Catherine ţîşni în picioare şi alergă spre el.

– Cum e...

– E bine. Îl trimit acum înapoi cu un elicopter al poliţiei. Va ajunge aici pînă se termină slujba.

Observînd că obiectivul uneia dintre camerele de luat vederi era fixat asupra lor, Ortiz ridică mîna şi desenă un cerc din degetul mare şi arătător, simbol că în momentul de faţă, în această zi absolut specială, totul era OK.

Cei aşezaţi în apropiere remarcară gestul şi începură să aplaude încetişor. Apoi, toţi credincioşii se întoarseră, se ridicară în picioare, umplînd cu aplauzele lor de bucurie uriaşa catedrală. Mai erau cinci minute pînă ca diaconul să înceapă să citească Evanghelia de Crăciun.

– Mă duc s-o anunţ şi pe Cally vestea cea bună, îi spuse Mort Levy lui Bud Folney. Domnule, ştiu că ar fi trebuit să ne sune mai devreme, dar sper că...

– Nu-ţi face griji. N-am de gînd să joc rolul lui Scrooge în seara asta. Fata a colaborat cu noi. Merită să fie lăsată în pace, rosti Folney tăios. În plus, doamna Dornan a declarat deja că n-are de gînd să depună plîngere împotriva ei. Se opri un moment, reflectînd. Ia ascultă, trebuie să mai fi rămas nişte jucării în magazia de la secţie. Spune-le băieţilor să facă bine şi să adune cîteva pentru fetiţa lui Cally. Fixează să ne întîlnim cu ei acasă la Cally peste patruzeci şi cinci de minute. Mort, noi doi mergem să i le dăm. Shore, tu te duci acasă.

Brian mergea pentru prima oară cu elicopterul şi, în ciuda oboselii teribile pe care o resimţea, era atît de încîntat, încît nici nu-i trecea prin minte să închidă ochii. Îi părea rău că ofiţerul McNally – Chris, cum îi spusese el să-i zică – nu putuse veni cu el. Se aflase însă lîngă Brian, cînd poliţia îl arestase pe Jimmy Siddons, şi îi spusese să nu-şi facă griji fiindcă tipul ăsta n-avea să mai iasă niciodată din închisoare. După care, luase din maşină medalia cu Sfîntul Cristofor şi i-o dăduse lui Brian.

Elicopterul cobora, pregătindu-se parcă să aterizeze pe rîu. Recunoscu Fifty-ninth Street Bridge şi tramvaiul de pe Roosevelt Island. Fusese cu tăticul într-o plimbare pe-acolo. Se întrebă brusc dacă tatăl lui ştia prin ce trecuse el.

Se întoarse spre unul dintre ofiţeri.

– Tăticul meu e internat în spital foarte aproape de aici. Trebuie neapărat să-l văd. Mi-e teamă să nu fie îngrijorat.

Ofiţerul, care era la curent cu povestea întregii familii Dornan, îi răspunse:

– Ai să-l vezi în curînd, băiete. Acum, însă, te aşteaptă mama ta. E la slujba de la miezul nopţii, la St. Patrick's Cathedral.

Cînd soneria zbîrnîi în locuinţa ei de pe Avenue B, Cally se duse să deschidă uşa, resemnată deja la gîndul că urma să fie arestată. Îi telefonase detectivul Levy, nespunîndu-i decît că venea la ea împreună cu un alt ofiţer. În pragul uşii, se aflau însă doi „Moşi Crăciuni", cu braţele pline de păpuşi, jocuri şi un cărucior de jucărie nou-nouţ.

Însoţit de privirile ei uimite, cei doi puseră darurile sub pomul de Crăciun.

– Informaţiile pe care ni le-ai dat despre fratele tău ne-au fost extraordinar de utile, zise Bud Folney. Puştiul Dornan e bine sănătos şi se întoarce acum înapoi în oraş. Pe Jimmy, îl duc la închisoare; noi răspundem de el şi, crede-mă, de data asta nu-l mai lăsăm să evadeze. Sper ca de acum înainte să-ţi meargă mult mai bine.

Cally avea senzaţia că o uriaşă povară fusese ridicată de pe umerii ei. Izbuti doar să îngaime în şoaptă:

– Vă mulţumesc... vă mulţumesc...

Folney şi Levy îi urară în cor „Crăciun fericit, Cally", apoi plecară.

Cally ştia că putea, în fine, să se ducă şi ea la culcare, liniştită. Respiraţia regulată a lui Gigi reprezenta împlinirea rugilor ei. De acum înainte, putea s-o asculte în fiecare noapte, fără teama de a fi despărţită

din nou de fetița ei. Totul *va merge* mai bine, se gîndi ea. Acum, sînt absolut sigură.

Adormi cu gîndul că, atunci cînd Gigi avea să vadă că pachetul mare cu darul pentru Moș Crăciun lipsea de sub brad, îi putea spune, fără s-o mintă, că Moșul venise și și-l luase.

Imnul religios care marca încheierea serviciului divin urma să înceapă, cînd ușa laterală a catedralei se deschise din nou. Ofițerul Ortiz intră înăuntru, dar de data asta nu mai era singur. Se aplecă spre băiețelul de lîngă el, arătîndu-i ceva. Într-o clipită, Brian ajunse în brațele Catherinei, lipind strîns de inima ei medalia cu Sfîntul Cristofor, pe care o purta la gît.

Catherine îl ținea îmbrățișat la piept, fără să spună nimic, dar simțea prelingîndu-i-se pe obraji lacrimi de recunoștință și de bucurie; băiatul i se întorsese teafăr și nevătămat și știa, cu certitudine, că și Tom avea să se însănătoșească.

Nici Barbara nu spuse nimic, aplecîndu-se doar și mîngîindu-și nepoțelul pe cap.

Zîmbind satisfăcut, Michael rupse tăcerea, șoptindu-i ca de bun venit: „Salutare, tontălăule".

ZIUA DE CRĂCIUN

Era o dimineaţă de Crăciun geroasă şi senină. La ora zece, Catherine, Brian şi Michael sosiră la spital.

Cînd coborîră din lift la etajul cinci, îl găsiră pe dr. Crowley aşteptîndu-i.

– Dumnezeule, Catherine, spuse el, cum te simţi? N-am aflat ce s-a întîmplat decît abia acum, dimineaţa, cînd am ajuns la spital. Cred că eşti frîntă de oboseală.

– Mulţumesc, Spence, mă simt bine. Privi spre fiii ei. Toţi ne simţim bine. Ce face Tom? Cînd am telefonat dis-de-dimineaţă, mi-au spus doar că a avut o noapte bună.

– Exact. Ceea ce e un semn excelent. A avut o noapte foarte bună. Sînt convins că mult mai bună decît voi, oricum. Sper să nu te superi, dar am considerat că e mai bine să-i spun lui Tom despre Brian. Presa a tot sunat aici de la prima oră, aşa că n-am vrut să risc să afle de la un străin. Cînd i-am povestit, am început, firește, cu partea bună de la sfîrşit.

Catherine răsuflă uşurată.

– Mă bucur că a aflat, Spence. Nu ştiam cum să-i spun. Mi-era teamă de reacţia lui.

– A reacţionat foarte bine, Catherine. E mult mai puternic decît îţi închipui tu. Crowley se uită la medalia de la gîtul lui Brian. Înţeleg că ai avut parte

de o mulţime de necazuri ca să-i poţi oferi medalia asta tăticului tău. Vă promit la toţi că Sfîntul Cristofor şi cu mine vom veghea ca Tom să se facă bine.

Băieţii smuceau nerăbdători de mîinile Catherinei.

– Tom vă aşteaptă, spuse Spence zîmbind.

Uşa de la rezerva lui Tom era întredeschisă. Catherine o deschise complet şi rămase în prag, privindu-şi soţul.

Perna de la capul patului era mai ridicată. Văzîndu-i, Tom se lumină la faţă, zîmbindu-le cum făcea el de obicei.

Băieţii alergară spre el, dar se opriră grijulii la cîţiva centimetri de pat. Se întinseră amîndoi şi îl luară de mînă. Catherine observă ochii înlăcrimaţi ai lui Tom, cînd acesta îl privi pe Brian.

Ce palid e, se gîndi ea. Se vede cît de mult suferă. Dar *se va însănătoşi.* Surîse încîntată, din tot sufletul, cînd Michael luă de la gîtul lui Brian lanţul cu medalia care îl înfăţişa pe Sfîntul Cristofor, punîndu-i-l amîndoi lui Tom.

– Crăciun fericit, tăticule, îi urară ei în cor.

Cînd soţul ei privi peste capetele fiilor lor, murmurînd din buze *Te iubesc,* Catherine auzi parcă aievea cuvintele:

Noapte de vis, timp preasfînt,
Toate dorm pe pămînt.

Sufletul copiilor este cel mai greu sondabil. Este concluzia la care ajunge Catherine Dornan cînd, însoţită de cei doi băieţi, îşi transportă soţul bolnav la New York pentru o intervenţie de ultimă instanţă. Brian, fiul mai mic, devine centrul unei aventuri la care nici nu s-ar fi gîndit cînd îşi vede mama pungăşită în plină stradă de o hoaţă şi cînd îşi dă seama că prada ar putea include o medalie de război cu o imensă valoare morală.

"O carte care ne obligă să reconsiderăm criteriile. Mary Higgins Clark nu este doar o mare autoare de thrilleruri, ci şi un portretist excepţional."

New York Daily News

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-166-1